

Giới thiệu Hồ Xinh Đẹp, Sói Đùa Giỡn

Bạn đang đọc truyện Hồ xinh đẹp, sói đùa giỡn của tác giả A Đồng trên website đọc truyện online.

Điều ngửi mùi hoa(Tiếng chim hót + hương hoa), hà quang lưu chuyển(ánh mặt trời), các loại chim bay cá nhảy cùng hoa cỏ thực vật sinh hoạt hạnh phúc tại rừng cây , biển hồ.

Trong đó có một bộ phận sinh vật thoát ly hình thái sinh tồn vốn có, trời sinh đã có sức mạnh thiên nhiên khổng lồ chế cùng thủ hộ.

Đương nhiên, chiếu theo từng cái thân thể bất đồng, trong đó vẫn là có thiện có ác.

Mà chuyện lạ lưu truyền trong dân gian nào là tinh quái tác loạn hương dã, nào là thú quái đắc đạo thành tiên, kỳ thật bọn họ chỉ là thuộc loại tộc duệ đặc biệt mà thôi.

Mà cuộc sống của bọn họ chính là sinh hoạt ở chốn bồng lai tiên cảnh kẻ sát những đám phù vân bồng bềnh...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Xinh Đẹp, Sói Đùa Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Nhìn xem ta bắt được cái gì này?”

Cúi nhìn vật thể lông mao trắng muốt mềm mại, mắc trong cái bẫy đặt dưới bụi cây, Kích Liên Thiên huyết sáo, vừa đi vừa thì thảo lắm bầm.

Hắn thanh âm lắm bầm lâu bầu tuy rằng không lớn, nhưng vẫn đủ khiến đồng bạn để ý đi tới.

Chỉ thấy ba dáng người cường tráng cao lớn nhưng còn hơi kém so với nam tử vừa mới lên tiếng, Hắc Lang tộc cùng dũng sĩ Tử Lang tộc, bọn họ từ ba phương hướng khác nhau đi tới.

Trong đó có một nam tử vác theo ống tên, tóc ngắn, hai cánh tay trần còn chưa đi đến nơi liền hiếu kỳ mở miệng hỏi: “Liên Thiên, trong bẫy có cái gì?”

Đội ba nam nhân hoàn toàn đi đến phía sau mình, chỉ thấy nam nhân được xưng là Liên Thiên kia đang ngồi quỳ gối trước hố bẫy, khom người đem cánh tay đào vào trong động.

Vì thế mấy nam nhân đi theo cũng vây quanh ở bên cạnh, chờ xem hắn lấy cái gì từ bên trong ra.

“Tiểu tử kia, ngoan một chút đi....”

Kích Liên Thiên lông mày nhăn lại, chưa chịu rút cánh tay bị cắn một ngụm về.

Hắn dùng ngón cái cùng ngón trỏ nắm giữ cái miệng thú nhỏ nhỏ, thuận thế vuốt vuốt lớp lông mềm mại về đằng sau, không đến hai cái liền đụng đến dây thừng cuốn lấy chân sau của con vật.

Khuôn mặt tuấn tú hiện lên tươi cười, bỗng ngời thẳng dậy, đưa tay kéo vật trong động ra, giọng lên “Các người xem! Đây là cái gì?”

Vật thể bị lật ngược, treo lủng lẳng trong không trung ra sức giãy dụa, chân sau bị dây thừng trói chặt, đang nhếch mép nhe ra một vài cái răng nhỏ bén nhọn, tê tê lên tiếng tự cho là có thể đe dọa người khác.

Nam nhân mới vừa rồi mở miệng hỏi Kích Liên Thiên, Tử Lang tộc — An Đạt, thấy Kích Liên Thiên trong tay kéo ra vật nhỏ liền cao giọng cười to “ha ha!”

Hắn vươn tay trêu đùa, một chút cũng không bị tiểu lão hồ uy hiếp.

“Vật nhỏ này là từ đâu đến? Chúng ta đi ở đây lâu như vậy cũng chưa từng thấy qua lão hồ, ha ha! Nhỏ như vậy, ‘nàng’ hẳn là còn chưa có cai sữa đi?”

Tiểu lão hổ có lông màu trắng, hiển lộ rõ ràng phần ngực và bụng, thể chất đặc điểm như vậy thì người khác hiển nhiên là không có nhận nhầm là ‘hắn’, mà chỉ có thể là tiểu cạp mẹ thôi.

Tuy rằng tứ chi tròn vo cùng bộ lông xoả tung đáng yêu, thân hình cùng khuôn mặt nhỏ nhắn, làm cho ‘nàng’ trông thực đáng yêu vô tội không khác gì con mèo nhỏ, bất quá trên thân thể ‘nàng’ lại có vằn đen, răng còn bén nhọn hơn loài mèo, tất cả đều chứng minh ‘nàng’ thuộc loài hổ.

Chính là, ‘nàng’ nhìn có chỗ khác biệt với các lão hổ bọn họ từng gặp.

Mặc dù trên người nàng có sở hữu bộ lông đặc hữu của lão hổ, màu lông vàng xen kẽ những vằn đen, nhưng chưa từng nhìn thấy qua loại hoa văn lạ thường như vậy, xen kẽ trên nền lông trắng lại có một chút sắc hồng, trên cổ còn ẩn ẩn một đốm đỏ, hoa văn này chỉ có Ngọc Hồ tộc mới có. (đồ hình xăm ^^)

Chẳng lẽ tiểu hổ đáng yêu phát ra hình dáng hoa văn chỉ có Ngọc hồ tộc mới có này là Ngọc hồ?

Vấn đề này nhất thời đồng loạt hiện lên trong óc bốn nam nhân, nhưng trừ bỏ Kích Liên Thiên, ba nam nhân kia nhanh chóng trừ bỏ mối hoài nghi này, bởi vì bọn họ chưa từng gặp qua trong tộc Ngọc hồ có người có loại màu lông đặc biệt như vậy.

Bị treo trong không trung, tiểu lão hổ sao có thể để mặc cho người khác đùa nghịch? Thời điểm An Đạt cao hứng giơ tay đùa nghịch, thân hình tiểu lão hổ đang bị treo bỗng nhiên co rút lại, chân trước rất nhanh vươn quét về phía tay An Đạt, móng vuốt lợi hại nháy mắt lưu lại trên mu bàn tay của An Đạt một vết trảo ngâm rỉ máu.

“Ai nha!”

Không dự đoán được sẽ bị công kích, An Đạt bị đau, theo bản năng cánh tay giương lên đánh về phía tiểu lão hổ vừa công kích hắn.

Vừa thấy không đúng, Kích Liên Thiên cánh tay giương lên, động tác nhanh chóng đem dây thừng đang nằm trong tay thu lại, làm cho tiểu lão hổ né được đòn công kích trí mạng của An Đạt.

“Hắc! Nàng là ta bắt được, ngươi đừng hòng nghĩ muốn thương tổn nàng!”

Sau đó, lại hướng An Đạt đang hựt hắng, phát tay nói: “ngươi có thời gian chơi đùa với nàng, còn không bằng nhìn kỹ xem bốn phía quanh chúng ta có hay không bóng dáng đại hổ, tuy rằng lão hổ thích một mình hành động, nhưng tựa như lời ngươi nói, nàng xem ra hình như là còn chưa cai sữa, theo lý thuyết ít nhất nên có mẫu hổ đi theo bên người mới đúng, huống chi, ngươi không thấy được sao? Nàng có hoa văn của Ngọc hồ tộc.”

“Ta cũng không phải có ý định muốn thương tổn nàng, đây là phản xạ mang tính động tác thôi! Tiểu tử kia tính tình cũng không tốt đâu!” An Đạt thu hồi chưởng lực đánh trượt, thè lưỡi liếm lên vết thương đau đớn đang rỉ máu trên mu bàn tay.

Hắn không vì động tác cùng lời nói có ý che chở cho tiểu lão hổ của Kích Liên Thiên mà cảm thấy mất hứng, bởi vì động tác công kích của hắn thuần túy chính là xuất phát từ phản xạ tự nhiên, hoàn toàn không nghĩ muốn giết hại tiểu lão hổ.

Hắn một bên vừa liếm miệng vết thương vừa nói: “Ngọc hồ tộc? Ta cũng có nghĩ tới nàng là Ngọc hồ, nhưng nhìn bộ dáng của nàng. Không quá giống nha!”

Sau khi liếm sạch máu trên vết thương, An Đạt liếc mắt nhìn tiểu lão hổ chưa chịu an phận, đang không ngừng gầy dựa, bắt đầu trở nên cảnh giác, cùng hai người bạn đồng hành chú ý động tĩnh xung quanh.

Xoay người đưa lưng về phía bọn họ, dùng lưng mào tìm tòi trong rừng cây thâm u rậm rạp, tuy Bàn Tử Cương cũng là người trong Lang tộc, nhưng thuộc Hắc Lang tộc, nhỏ giọng phụ họa.

“Ta cũng thấy không giống, tộc nhân Ngọc hồ tộc không hề có màu lông pha tạp sắc trắng, giống như nàng đây, tựa như vừa mới lăn lộn trong cháo nhuộm đủ màu sắc vậy, có vẻ giống lão hổ bình thường; Tuy rằng hoa văn đặc thù là Ngọc hồ tộc, nhưng lão hổ bình thường cũng có khả năng có hình dáng, kích thước như vậy Đa Lâm, ngươi cảm thấy thế nào?”

Bị Bàn Tử Cương nhắc đến tên, Đa Lâm- con trai tộc trưởng tộc Tử Lang, cũng nghiêng đầu liếc mắt tiểu lão hổ đã bị Kích Liên Thiên ôm ở trước ngực, đang bị chế trụ móng vuốt lợi hại. “Nếu nàng là Ngọc hồ, như vậy nàng cũng nên ở tại đây tỏ rõ thân phận của nàng, không phải sao?”

Một câu nói rất đơn giản, nhưng nói ra trọng điểm.

Chỉ cần là thuộc loại Phù Vân giới tộc, bất luận tuổi lớn hay nhỏ, năng lực cao hay thấp, trời sinh giống nhau đều có hình người cùng nguyên hình, nhưng rất nhiều tộc nhân lại từ khi sinh ra sẽ không dùng qua nguyên hình kì nhân (hiện hình người).

Nếu nàng là đồng loại Phù Vân giới tộc, như vậy nàng không nên ở trước mặt bọn họ duy trì hình thú. Cho dù nàng thích duy trì hình thú hơn, nàng cũng nên nói một chút về thân phận của nàng đi!

Đa Lâm nói rất đúng, hắn cũng cảm thấy tiểu yêu tử này chỉ có thể là một tộc nhân của Ngọc Hồ tộc.

Bên trái một câu, bên phải một câu, mọi người trong nhóm đồng loạt thống nhất ý kiến, điều này làm cho Kích Liên Thiên không thể không ném đi hoài nghi về hoa văn của nàng.

Hắn nhắc cao tiểu tử kia lên, xoay qua xoay lại, ở trên toàn thân nàng cao thấp kiểm tra một lần rồi lại một lần, quả thật không cảm giác được hơi thở gì của Ngọc hồ tộc.

Kích Liên Thiên lúc này không thể không đồng ý với ý kiến của người khác.

“Cũng đúng, cho dù là chẳng may lạc đường trong khi đi du ngoạn, vào địa bàn của chúng ta, đã là người của Ngọc Hồ tộc, cũng nên cho chúng ta thấy rõ thân phận.....”

“Xung quanh thoạt nhìn không thấy có dấu hiệu của đại hồ xuất hiện”.

Đa Lâm cẩn thận quan sát trên mặt cỏ cùng phía sâu trong rừng, vì không phát hiện gì, cho nên hạ kết luận.

“Vật nhỏ này sẽ không phải vô duyên vô cớ xuất hiện đi” An Đạt bị đau một lần vẫn chưa rút ra được bài học, bàn tay không an phận lại theo lời nói hướng đến tiểu hồ.

Khi hắn nhìn đến tiểu lão hồ nhếch miệng lộ ra lợi nha (răng nhọn), đành từ bỏ ý định, thu hồi bàn tay đang đưa ra về, vừa nắm tay lại, vết thương trên mu bàn tay lại ần ần đau đớn!

Tuy rằng tiểu lão hồ không thể làm cho hắn bị thương tổn quá lớn, nhưng hắn dĩ nhiên không muốn lưu lại trên mình thêm một vết thương nữa đi?

Hắn mang danh là người của Từ lang tộc, nhưng lại không bị thương vì bảo vệ lãnh thổ, lại đi đổ máu chỉ vì vết cào của một tiểu hồ, như vậy thật là không đáng giá!

Cho nên An Đạt không thêm đùa nghịch tiểu lão hồ trong lòng Liên Thiên một lần nữa.

Xác định xung quanh thân không có dấu hiệu nguy hiểm, Bàn Từ Cương cùng Đa Lâm cũng đi theo An Đạt đi trở về bên cạnh Kích Liên Thiên, cùng nhau dùng ánh mắt tò mò đánh giá tiểu lão hồ, hồ mâu trong suốt đang tràn ngập đã tỉnh đương nằm trong tay hắn, gạt đầu tò vò đồng ý với câu hỏi của An Đạt. “Đúng nha! Không có lý nào lại chỉ có duy nhất một tiểu lão hồ xuất hiện ở đây.”

Vì thế Kích Liên Thiên giương mắt nhìn bốn phía xung quanh, xem kỹ tất cả mọi chỗ xong, cuối cùng đem ánh mắt đặt tại gốc cây cao ngất lẩn trong mây ở phía đông, trên cây nặng trĩu quả tiên chín mọng.

“có lẽ, nàng là từ bên ngoài kết giới không cần thận lạc đường vào đây.....”

Vị trí bọn họ đang đứng thuộc khu rừng phía đông rậm rạp nhất, toàn bộ khu rừng này, chỉ có chỗ này là tương liên với phạm giới, chỉ cần vượt qua cây tiên cà thụ kia, chính là vùng đất của phạm nhân.

Vì không cho phép phạm nhân đặt chân vào nơi này, nên xung quanh gốc cây cổ thụ bị Lang Vương, trưởng lão cùng thánh điện thủ hộ thánh nữ kết hợp với nhóm tế thánh nữ thi triển pháp thiết hạ kết giới vô hình, để cách biệt nơi này với thế giới bên ngoài.

Nhưng kết giới này cũng có hạn chế, nó không thể ngăn cản được những tộc nhân cũng thuộc tộc duệ Phù Vân Giới tộc, hay những người có cùng gốc sinh vật xâm nhập.

Chỉ cần là bọn họ thuộc một trong những tộc trên, tất cả đều có thể dễ dàng tự do mà xuyên qua, nhưng mặt khác phạm nhân sẽ bị một lực lượng vô hình đẩy ra, không có cách nào có thể đặt chân lên dù chỉ là một ngọn cỏ ở nơi này.

Cho nên tiểu lão hồ này ắt hẳn là đi vào đây từ phạm giới đi? Tuy rằng xung quanh đây không thấy bóng dáng của lão hồ, nhưng cũng không có nghĩa là vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nha!

Kích Liên Thiên nhìn khu rừng đối diện không sót một chỗ, lấy lang mâu lợi hại cẩn thận xem xét mọi động tĩnh, sau đó cúi đầu nhìn tiểu lão hồ ngồi trên tay hắn sau một hồi giây giụa đến một hồi, đang giương đôi hồ mâu to tròn lên chớp chớp nhìn hắn, thực là đáng yêu. “xem ra người thật sự là lạc đàn.....”

Trước mắt hắn, cái miệng nhỏ nói rộng ra ngáp một cái, sau đó đem khuôn mặt nhỏ nhắn ở trên cánh tay hắn cọ cọ, oa cái tư thế thoải mái, dần dần chìm vào giấc ngủ, Kích Liên Thiên nét mặt biểu lộ cười khê. “kia người liền theo ta trở về đi!”

Nghe vậy, ba nam nhân nhất loạt đều dùng biểu tình “bất khả tư nghị” nhìn Kích Liên Thiên.(bất khả tư nghị= kinh ngạc, không tin được, chưa từng thấy qua ^^)

Tuy rằng Kích Liên Thiên là người bề ngoài luôn luôn hòa khí có lễ, bất luận nam nữ già trẻ luôn luôn cư xử chu toàn, nhưng cho dù như thế, bọn họ chưa từng thấy hắn đối với cô nương nào nói năng ôn nhu nhẹ nhàng như vậy. Thế nhưng hiện tại hắn lại đối với một tiểu lão hồ toát ra vẻ nhu tình như vậy, như thế nào lại không khiến cho ba nam nhân kia cảm thấy vô cùng khiếp sợ?

“Người muốn đem nàng mang về?” An Đạt nhìn không được lớn tiếng khiển trách.

“Lớn tiếng như vậy làm cái gì? Trong chúng ta có người bị điếc sao? Người cần gì phải nói chuyện lớn tiếng như vậy?” Kích Liên Thiên ác liệt trừng mắt nhìn An Đạt vừa ghé vào lỗ tai hắn kêu to.

Sau đó lại tà nghệ liếc mắt nhìn đám người Bàn Tử Cương, trên mặt đang lộ rõ vẻ kinh ngạc, “Nhìn ta như vậy làm gì? Bị các người nhìn, mặt ta sắp mọc hoa rồi.”

Tiếp theo không để ý tới phản ứng của bọn họ, Kịch Liên Thiên dùng tay còn lại nhặt chiếc túi da thú từ trên mặt đất lên, đi lên phía trước.

Ba người bị ném lại phía sau hai mắt nhìn nhau trong chốc lát, sau đó nhún nhún vai, đều tự nhặt túi da dưới chân vác lên vai, nhanh chóng đuổi theo bước chân của Kịch Liên Thiên.

“Người muốn mang nặng về làm gì?” vấn đề này vừa lướt qua đầu An Đạt.

Bước nhanh vượt đến bên người Kịch Liên Thiên, nhìn bộ dáng hần trần trọng tiểu lão hồ, An Đạt dùng giọng điệu bất khả tư nghị: “Nhìn dáng vẻ của người, có phải vì nặng có bộ dạng giống tiểu oa nhi, nên người muốn đem nặng làm con mèo nhỏ để dưỡng sao?”

Linh Lang tộc Bọn họ cũng có dưỡng một ít miêu, con rắn nhỏ, tiểu điêu, tiểu vệt linh tinh làm sủng vật! Nhưng đó đều là ý thích của nữ nhân trong tộc, khi nào thì ngay cả nam nhân cũng bắt đầu muốn lưu hành sở thích nuôi sủng vật? Hần như thế nào không biết?

An Đạt lấy tay gãi gãi sau gáy, trong lòng đối với hành vi của Kịch Liên Thiên cảm thấy khó hiểu.

Kịch Liên Thiên bị hỏi đến phiền, “Linh Lang tộc chúng ta không thể đem tiểu lão hồ đi lạc này về nuôi sao? Bất quá là mang tiểu lão hồ này trở về, cùng lắm thì có thể có vấn đề gì? An Đạt, người thật giống nữ nhân, không! Người so với nữ nhân còn lắm điều hơn!”

Sau khi nói xong, Kịch Liên Thiên hóa thành một đạo gió xoáy màu bạc, làm tóc bọn người An Đạt dựng hết cả lên, liền biến mất ở trước mắt bọn họ, hướng về phía bộ lạc mà đi.

“Nói nhiều!” Bàn Tử vừa đi đến An Đạt trước mặt, hần lạnh lùng buông lại một câu, ngay sau đó ở trước mặt hần hóa thành một con gió nhẹ rồi tiêu thất (biến mất).

“Nhắc đi nhắc lại!” Đa Lâm bướng bỉnh học theo động tác của Bàn Tử Cương, cũng cố ý đi đến trước mặt An Đạt cười nhạo liếc hần một cái, đi theo phía sau Bàn Tử Cương vốn đã mất dạng.

An Đạt nhìn vào khoảng không nơi bọn họ vừa cười gió đi mất một lúc lâu, sau đó mới hậu tri hậu giác mình bị đồng bạn lôi ra làm trò.

Địa vị của Kịch Liên Thiên và Bàn Tử Cương cùng hần ngang nhau, có bị bọn họ cười cũng không quan hệ, nhưng Đa Lâm? Cái tên kia so với hần còn nhỏ tuổi hơn, vậy mà lại dám cả gan theo sau hai tên tiểu tử kia cười nhạo hần?

Không bao lâu sau, trong khu rừng yên tĩnh truyền ra tiếng khiển trách.

Tại thời điểm tiếng hét hú dọa thú rừng còn chưa dứt, một trận cuồng phong gào thét xuất hiện, làm nghiêng ngã toàn bộ cây cối xung quanh

Thanh âm nữ tử hoạt bát giả giọng những nhẽo hướng tiểu oa nhi đang ngồi trước mặt chớp chớp mắt riu rít vang lên.

Kịch Liên Thiên còn chưa có xuất hiện trước cửa, các tiểu chất nhi, tiểu chất nữ đang đùa vui với Tiểu Yêu ở đại sảnh, đã cảm nhận được sự chuyển động trong không khí.

Nàng cười lác lác cái xuyến bạc cho trẻ con có treo những chiếc chuông nhỏ như hạt đậu, ngồi bên nôi đùa nghịch với hai tiểu oa nhi, hai cái miệng nhỏ nhắn cười toét, chảy cả nước miếng, xinh đẹp đáng yêu đến mức không thể có tiểu oa nhi thứ ba đáng yêu hơn.

Tiểu Yêu một thân hồng y, bộ dáng xinh đẹp chính là tiểu muội của Kịch Liên Thiên, bởi vì trong Kịch gia, nàng là người nhỏ nhất, cho nên người trong nhà đều gọi nàng là Tiểu Yêu, dần dần, cả bộ tộc đều gọi nàng như vậy.

“Ngô..... A..... A.....”

Tiểu cô cô còn chưa nói gì, nhưng nam nữ oa oa có vẻ như hiểu, hoặc là cảm ứng trời sinh phát huy tác dụng, nha nha lên tiếng dùng hai bàn tay mũm mĩm chỉ hướng ngoài cửa.

“Đúng rồi, thúc thúc đã trở lại, Tiểu Sùng cùng Mạt Mạt cảm giác được sao?”

Tiểu Yêu cầm lấy khăn tay thay đại ca nhà mình lau đi nước miếng trên hai cái miệng nhỏ nhắn của đôi long phượng song sinh, biết bọn họ quả thật phát hiện sự biến hóa trong dòng không khí.

Bọn họ dù sao cũng là con ruột của Lang Vương đương nhiệm Linh Lang tộc, chắc hẳn tai phải rất thính, trời sinh năng lực tự nhiên là càng mẫn tuệ a!

Nàng lau nước miếng nơi khóe miệng Mạt Mạt, một trận gió xoáy mang theo lực đạo mạnh mẽ liền từ ngoài cửa tiến vào.

Trận gió xoáy màu bạc tiến đến gần cái nôi, bên người Tiểu Yêu liền xuất hiện thân hình cao trắng của Kịch Liên Thiên.

Nàng vừa muốn ngẩng đầu, bên tai chợt nghe thấy tiếng hét. “Tiểu Yêu, tiếp lấy!”

Kích Liên Thiên vừa định thân mình, cũng không quản Tiểu Yêu có thể hay không giữ được cái túi da nặng trĩu kia, đã đem túi da nặng nề ném về phía nàng, tiếp theo liền khom người đi đến đưa giỡn với hai tiểu oa nhi .

Mà Tiểu Yêu vừa nghe đến Kích Liên Thiên liền thét to, bỏ xuống chiếc chuông xuyên bằng bạc -đồ chơi của của hai đứa trẻ, theo phản xạ tính vuron hai tay ra bắt lấy, lại ngàn vạn lần không nghĩ đến nhị ca lại ném cho mình cái túi da thật bự.

“Ồi! Thực nặng nha!”

Vốn đang quỳ gối bên cái nồi của tiểu oa nhi, Tiểu Yêu chưa kịp đứng dậy, đã bị Kích Liên Thiên quăng cho chiếc túi da nặng trĩu, khiến cho nàng ngã ngồi dưới đất .

Tiểu Yêu giãy dụa đẩy chiếc túi da to nặng ra khỏi người. Tiểu hổ mà Kích Liên Thiên đang ôm ở trên khuỷu tay nhẹ nhàng vuốt ve khiến cho đám tiểu oa nhi tò mò, dè dặt đến gần.

“Nhị ca thôi! Cái túi da này rất nặng nha! Muội làm sao có thể đỡ được a? Ca còn chưa giúp muội.” Tiểu Yêu chưa từ trên mặt đất giãy giụa đứng lên đã lớn tiếng trách móc.

Đang lúc nàng không thèm để ý hình tượng lớn tiếng quát mắng, đột nhiên, vật nặng nề trên người nàng bỗng nhiên biến mất.

Tiểu Yêu nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu liền nhìn thấy, nguyên lai là Bàn Tử Cường theo sau đi vào, thuận tay đem cái túi da đang đặt trên người nàng lấy đi, mà đi theo phía sau Bàn Tử Cường là Đa Lâm còn có chút thiện tâm giúp nàng đứng lên.

Tiểu Yêu một bên vỗ vỗ tro bụi dính trên váy, một bên hướng Kích Liên Thiên ồn ào “ Nhị ca thôi! Ca chơi thật quá đáng, dù sao kiếp này muội cũng là nữ hài tử, ca một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc, đem vật nặng như vậy ném lên người muội. Ồi!”

Mới dựa vào Đa Lâm đứng dậy, chân còn chưa thể đứng, Tiểu Yêu bỗng nhiên hô lên sợ hãi, nghiêng nghiêng ngã ngã lao đảo, thiếu chút nữa miệng nàng lại hôn đất thêm phát nữa. “Đa Lâm, ngươi làm cái gì đột nhiên buông tay? Ngươi.”

Tự lấy lại thăng bằng, Tiểu Yêu còn chưa mắng chửi xong, đại sảnh liền vang lên tiếng gầm rú thét giậm dữ gọi Đa Lâm của An Đạt.

Nguyên lai là theo sát phía sau đám người Kích Liên Thiên đi vào cửa là An Đạt, không dám lấy năng lực của hắn so với Kích Liên Thiên khai đao, cũng không nghĩ muốn cùng Bàn Tử Cường so đấu võ thuật, vì thế chỉ có thể tìm tên nhỏ tuổi nhất, công phu kém cỏi nhất là Đa Lâm để xả giận

Chỉ thấy An Đạt vừa tiến đến, tay đã gắt gao giữ chặt cổ Đa Lâm, kéo hắn đang đứng cạnh Tiểu Yêu lùi ra xa, trừng mắt nhìn hắn mắng chửi. “Xú tiểu tử, ngay cả ngươi cũng dám cười ta? Dám nói ta nhắc đi nhắc lại? Tên tiểu tử nhà ngươi chán sống rồi có phải hay không? Một ngày không giáo huấn ngươi, ngươi liền đã quên ai là lão đại? Xú tiểu tử!”

“Đa Lâm không dám. Không dám An lão đại ngươi mau buông tay, mau buông tay nha!”

Đa Lâm giống như vô cùng thống khổ, liền dùng hai tay cầm lấy cánh tay như gọng kìm đang xiết cổ hắn, trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

Một yêu hồ nhí nhỏ, một người giả bộ tức giận để đùa bỡn, hai người ghé vào cùng nhau, trời sinh chính là một cặp bài trùng, hai kẻ giờ hơi chuyên đi làm trò.

Vì thế hai đại nam nhân tựa như hai tiểu oa nhi đang nằm trong chiếc nồi bên cạnh nàng, quần lấy nhau đùa nghịch, vẽ thành một đường rất đẹp mắt trước khi ngã xuống dưới chân Kích Liên Thiên, bỏ qua một bên đĩa điểm tâm thơm nức ở trên bàn.

Bàn Tử Cường đã sớm đem túi da chứa con mồi cất vào nơi dự trữ thức ăn, lạnh lùng vọt đến một bên, thoải mái mà ngồi trên chiếc ghế dài.

Hắn nhấp một ngụm trà hoa cúc ấm áp thơm ngát, cầm lên một miếng điểm tâm ngọt ngào tinh xảo, cắn một ngụm, lấy tư thái vạn phần thần nhiên nhìn một màn hài kịch đang trình diễn trước mặt.

Mà Tiểu Yêu vốn đang mắng nhiếc nhị ca, cũng bởi vì An Đạt cùng Đa Lâm hồ nháo, bị nhiễu nhất thời quên mất mới vừa rồi bị Kích Liên Thiên trêu cợt.

Nàng lảng lảng nhìn màn đánh nhau không hề thú vị trong chốc lát, lại bị thanh âm của hai đứa trẻ bởi vì hưng phấn mà kêu lên, dẫn dắt rồi đi chú ý, hon nữa thỉnh thoảng từ trên cánh tay Kích Liên Thiên thoáng nhìn thấy vật thể có lông mao, cũng thực làm cho nàng trở nên tò mò.

Vì thế nàng đi đến bên cạnh Kích Liên Thiên, nghiêng đầu nhìn vật thể hoa sắc mao nhưng trước ngực hắn. “oa, thực đáng yêu nha!”

Tiếp theo, bàn tay trắng nõn ngọc ngà của nàng đang vuron ra giữa không trung nhất thời cứng lại, hứng thú cùng thú vị trong giọng nói bỗng nhiên biến mất .

“Nhị ca, ngươi tìm tiểu lão hổ này về để làm gì? Là muốn làm đồ chơi cho tiểu oa nhi, hay là muốn đem nó trở thành bữa ăn tối nay cho mọi người ?” nàng tức giận nhìn tay mình vẫn chưa chạm được tiểu hổ đáng yêu, thờ phỉ phỉ có ý hỏi.

Nghe vậy, gương mặt của Kích Liên Thiên đột nhiên trở nên tức giận, trừng mắt liếc nhìn Tiểu Yêu một cái. “ kỳ quái , ta vì thấy nó một thân nữ nhi, không cha không mẹ nên mới ôm về đây? Ta thấy ngươi cùng An Đạt đáng nhẽ nên cùng một mẹ sinh ra, bằng không như thế nào lại có thể nói ra những

lời giống y hệt nhau!”

Hắn một mặt giữ lấy tiểu lão hồ đang nhập nhèm buồn ngủ, đang giãy giụa tứ chi muốn thoát khỏi sự kiềm chế, một mặt thông qua thần sắc dùng vẻ mặt bất mãn nhìn Tiểu Yêu, “như thế nào, con mắt nào của ngươi nhìn thấy, ta đem nàng làm đồ ăn cho chúng ta? Làm sao các ngươi cứ muốn ăn tiểu tử này cho bằng được?”

“Ai bảo ngươi bày ra một bộ dạng muốn che chở nàng, làm cho người ta nhìn thấy thật chướng mắt!” Tiểu Yêu một chút cũng không chần chờ lập tức đáp lời.

Nàng càng cố vươn dài tay ra, vẫn không tài nào chạm được vào người tiểu lão hồ, hờn giận trong lòng không thể nào kiềm chế mà bộc lộ hết ra bên ngoài.

Tuy rằng nhị ca nàng so với đại ca đứng đắn đến cao ngạo, thập phần bình dị, gần gũi hơn, cũng hài hước hơn, nhưng cũng chưa từng thấy hắn đối với động vật nhỏ có biểu hiện yêu thương như vậy.....

“Ta nào có đem nàng làm bảo bối” Kịch Liên Thiên hoàn toàn không phát giác ra chính mình coi trọng tiểu lão hồ hơn hẳn bình thường, còn phản bác lại muội muội.

Bạn đang đọc truyện *Hồ Xinh Đẹp, Sói Đùa Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Còn nói không có?”

Trong mắt Tiểu Yêu hiện lên một tia chấn động, chớp chớp, nhìn Kịch Liên Thiên lên án.

Nàng dương cao âm điệu ngọt ngào, mang theo uy khuất nói: “Thử nhìn xem động tác của ngươi..... Ta bắt quả chỉ thuận miệng nói một câu muốn đem tiểu hồ đó làm đồ ăn, ngươi liền ngay cả đùa cũng không cho ta đùa một chút, ngươi là như vậy là kiểu đối đãi với tiểu muội có cùng phụ mẫu thân sinh sao? Ta sẽ nói cho đại ca biết, nói ngươi khi dễ ta!”

“Tùy ngươi đi nói, ta xem đại ca có hay không để ý ngươi”

Việc không đáng lo, Kịch Liên Thiên rất dễ dàng gọi được Tiểu Yêu trở về, nhưng vẫn là cúi đầu, không thèm liếc nhìn về phía Tiểu Yêu đang lên án hành động vừa rồi của hắn.

Nhìn rõ ràng tình hình đang diễn ra trước mắt, ân..... Hắn dường như không thể phản bác muội muội đang lên án!

Tiểu Yêu nhìn hắn, thấy hắn vẫn bất tri bất giác đang cầm tiểu hồ ôm trong lòng mặc cho nàng uy khuất tức giận.

Kịch Liên Thiên thế này mới phát giác, chính mình đối với tiểu lão hồ này quả thật coi trọng, có chút không tầm thường. Chẳng lẽ đây là nguyên nhân An Đạt ngạc nhiên sao?

Kịch Liên Thiên liền như vậy giơ tay lên, nắm tiểu hồ cao cao trước mặt, nhìn tiểu hồ chăm chú, mà hai tiểu oa nhi đang nằm trong nôi, hai huynh muội vẻ mặt tò mò, mở to mắt nhìn thúc thúc và tiểu bác đang giằng co trước mặt.

Nhưng làm cho hai tiểu oa nhi hứng thú, tò mò nhất là tiểu hồ lông trắng như tuyết đang cầm trong tay của thúc thúc, tiểu hồ này từ nãy đến giờ vẫn chưa có một giây an phận a.

Lúc này, trên mặt đất nhất thời dấy lên thành một đoàn: An Đạt cùng Đa Lâm một chút cũng không biết thu liễm, còn làm như không biết mệt, tiếp tục trên mặt đất lăn lộn. Kịch Liên Thiên cùng Tiểu Yêu giằng co trên dưới, thật là một mảng hỗn loạn.

Mà ngồi ngay ngắn ở trên ghế, Bàn Tử Cương sắc mặt vẫn thờ ơ lạnh lùng, đôi mắt lãnh đạm nhìn hai đại nam nhân càng quấy âm ỷ cùng hai huynh muội bốn mắt giao triền, thần nhiên như không thấy, lại tiện tay nhặt lên một khối điểm tâm nho nhỏ bỏ vào trong miệng.

Kịch Liên Thiên vươn ngón trỏ điểm điểm, tiểu lão hồ đang ngồi lập tức hơi chói với, tiểu đầu bị nghiêng qua một bên.

Hắn ngồi lên giường, thích thú lấy ngón tay điểm điểm tiểu hồ, lấy làm vui thích đắc ý khi nhìn nàng chật vật ngồi lên rồi mắt thẳng băng nghiêng qua nghiêng lại.

Đôi mắt màu xanh lục của nàng nhìn hắn, ẩn ẩn nhìn ra vẻ trêu đùa đắc ý hiện lên trong đáy mắt của hắn thì vô cùng tức giận.

Sau khi ngồi dậy, nàng liền vươn hồ chương cảnh báo hướng về hắn vùng hạ.

Nhìn động tác đáng yêu đến không tưởng của nàng, Kịch Liên Thiên hầu gian phát ra tiếng cười trầm thấp . “ Tiểu tử kia, ngươi còn nhỏ như vậy, tính tình cũng thật xấu, mới như vậy đã nóng giận!”

Tâm tình của hắn rất tốt, giống như một tiểu hài tử nhận được một món đồ chơi mới rất thú vị, rất hứng thú mà trêu đùa với tiểu lão hồ đáng yêu.

Lấy tay tiếp được hồ chương của nàng vung tới, chụp rồi buông, chụp rồi buông, làm cho nàng ở trên giường như là đang khiêu vũ, bị hắn vui thích đùa bỡn.

“Nên đặt cho ngươi một cái tên, gọi là gì cho tốt nhỉ? Ân. Ta nghĩ ra rồi, sẽ kêu ngươi là “Hoa Hoa”, ngươi cảm thấy như thế nào?” hắn dùng ngón tay câu lông nàng chụp động tiểu chương.

Khi hắn nói ra hai chữ “Hoa Hoa”, tiểu lão hồ khẽ kêu lên, tâm tình vui vẻ mới vừa rồi khi cùng hắn đùa nghịch liền biến mất, đột nhiên hướng tay hắn đang đánh tới, há mồm, dùng những cái răng bén nhọn cắn vào ngón tay của hắn.

Nhưng hành vi này của nàng chỉ làm ý cười trên mặt Kịch Liên Thiên càng sâu, nụ cười của hắn càng thêm rạng rỡ.

Nàng vốn không có ý định thương tổn hắn, cho nên lực đạo xuống “răng” cũng không khác mèo nhỏ đang đùa giỡn với chủ nhân, làm ngón tay của hắn bị nàng gặm có cảm giác như gãi ngứa a!

Ngay cả khi hướng về hắn vung hồ chảo, móng vuốt sắc nhọn cũng được nàng cẩn thận thu vào, cái này tỏ vẻ nàng chính là ở cùng hắn chơi đùa mà thôi.

“Hảo, hảo, hảo... được rồi, ngươi không thích? Ta đây cứ nghĩ là ngươi sẽ thích....” Kịch Liên Thiên tùy ý để nàng cắn tay hắn mà không rút về.

Tay hắn hướng về phía trước sau đó lại kéo về phía sau, làm cho cái miệng nhỏ nhắn của tiểu hồ đang cắn tay hắn phập phồng lên xuống, đáng yêu như một chú cá vàng.(ta chém^^)

“ A Mĩ? Tiểu Hoàng? Da lông ngắn.”

Hắn một hơi nói ra một đồng cái tên không hề có khí chất lại có phần khó nghe, vốn chỉ là tùy hứng nói đại, nhưng không nghĩ tới phản ứng kế tiếp của tiểu lão hồ thật sự là ra ngoài ý liệu của hắn.

Tiểu hồ dường như là hiểu rõ những gì hắn đang nói, đem biểu hiện tức giận, ủy khuất, không đồng tình với hắn hoàn toàn biểu hiện ra bên ngoài.

Đôi lục mâu xinh đẹp đầu tiên là dường như trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, sau đó buông ra cắn ngón tay đang cắn trong cái miệng nhỏ nhắn, nâng lên tiểu đầu, xoay người, lấy bộ pháp cao ngạo đi đến đầu giường khác, đưa lưng về phía hắn.

Nàng đặt mông ngồi ở chỗ đệm mềm mại, cũng không quay đầu lại để ý tới hắn đang kêu to.

Nàng tư thái cao ngạo thoát nhìn tựa như một nữ vương uy phong lẫm lẫm, càng giống là một tiểu mỹ nhân tâm cao khí ngạo không ai bì nổi.

Nàng vô tình tản mát ra khí chất cao quý, làm cho hắn lại lần nữa hoài nghi thân phận thật sự của nàng.

Phản ứng của nàng làm cho Kịch Liên Thiên vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, nên đã đem ý niệm đang hiện lên trong đầu nói ra, “Kêu ngươi “tiểu mỹ nhân” thì như thế nào? Tên này ngươi hắn vừa lòng đi?”

Rõ ràng là một tiểu hồ lông mao mềm mại như nhung, bộ dáng tròn vo đáng yêu, nhưng xem nàng giận dỗi sinh khí, trong mắt hắn lại hóa thành một tiểu mỹ nhân khuyên nước khuyên thành, vì hắn lỡ lời mà nùng nịu ủy khuất.

Nàng xinh đẹp khả ái, khí chất hơn người, hơn nữa còn là... “tiểu mỹ nhân” cũng nên là hữu danh kỳ thực đi?

Quả nhiên, nàng thực hài lòng với xưng hô này ——

Tiểu lão hồ nghe được hắn gọi gọi nàng “tiểu mỹ nhân”, vốn nàng đang không kiên nhẫn giương vuốt cào cào lên mặt giường, ngoe nguẩy cái đuôi, thì động tác bỗng nhiên dừng lại, quay tiểu đầu, nhìn hắn, liếc mắt một cái.

Chờ xác nhận trong đáy mắt của hắn không còn toát lên vẻ trêu chọc, nàng mới đứng dậy, hướng hắn chậm rãi đi tới.

Sau khi nàng đi đến trước mặt hắn, đôi mắt màu lục thâm thúy như bảo thạch chăm chú nhìn hắn, rồi vurun cái lưỡi nhỏ xinh màu hồng phấn liếm liếm lên cánh môi của hắn, tựa hồ tưởng thưởng cho hắn vì đã đặt tên làm nàng cảm thấy vừa lòng.

Hành vi của nàng của nàng chỉ là động tác bình thường, đáng yêu của một tiểu thú đối với chủ nhân nhưng lại làm cho Kịch Liên Thiên toàn thân chấn động.

Cái lưỡi ấm áp, ẩm ướt, hồng hồng xinh xinh kia vừa chạm vào hắn đã làm toàn thân hắn rung động, cả người như được khơi mào, dục hỏa trong người sôi trào, phản ứng toàn thân.

Khoái ý kia cứ nhiên ập đến làm cho hắn sợ hãi, hắn chỉ có thể ngơ ngác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đang chớp chớp đôi mắt màu lục bảo gần

ngay trước mặt, ở trên giường hóa thành một hình người hoá thạch.

Từ khi Kịch Liên Thiên mang về tiểu lão hồ, tình dục ngày đó cứ nhiên bị tiểu hồ khơi mào, hẳn từ một người hòa nhã thân thiện, nổi tiếng khắp trong Lang tộc lại biến thành một người kì lạ, tính tình không ai có thể nắm bắt.

Một khắc trước thì ôn nhuận như ngọc, cùng đoàn người hữu thuyết hữu tiếu (cười cười nói nói), giống như thái dương trên bầu trời phát ra ánh sáng vàng rực, rạng rỡ chói mắt. Nhưng một khắc sau có thể lại giống như mây đen đang che phủ vàng dương chói lóa, nói thay đổi liền thay đổi, âm phong từng trận, lạnh lùng vô cảm làm cho bạn hữu xung quanh xém tý nữa bị đông lạnh thành băng!

Tính tình hẳn biến hoá kỳ lạ, khó dò như băng lam trong khe sâu, làm cho người ta khó có thể nắm lấy. Không! Là càng khó nắm lấy.

Bởi vì băng lam khe sâu bất quá một ngày trăm biến, nhưng tâm tình của Kịch Liên Thiên lại là thiên biến vạn biến, giờ nào khắc nào đều có khả năng biến hóa.

Nếu hẳn không phải người trong tộc, mọi người đều là huynh đệ, cùng hẳn từ nhỏ lớn lên bên nhau, bọn họ thật đúng là muốn đem Kịch Liên Thiên kéo tới một chỗ nào đó, hảo hảo giáo huấn một chút, xem có thể hay không đưa hẳn trở lại thành một Kịch Liên Thiên nhu hòa lúc trước, chấm dứt khổ sở này của bọn họ.

Bất quá mọi người đều có chung một ý niệm, nghĩ thì có nghĩ nhưng chưa có một người nào có gan hành động.

Trừ bỏ Kịch Liên Thiên từ trước đến nay luôn đối đãi chân thành với mọi người làm cho họ dễ dàng tha thứ cho những “biểu hiện kì lạ” gần đây của hẳn, bản thân hẳn cũng là trời sinh thần lực, đừng nói Linh Lang tộc dũng sĩ, cho dù là liên hợp cùng Lang Vương, muốn “giáo huấn” hẳn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, ai oán thì ai oán, chỉ có kẻ ngốc mới có cái gan đi làm cái việc điên cuồng này.

Vì thế trước tình hình quỷ dị này, làm cho mọi người ở buồn bực rất nhiều, haiz, hề thấy Kịch Liên Thiên là chạy mất như nhìn thấy rắn rết, hào hào cách xa một chút, nên ngay cả bạn hữu quanh hẳn cũng vắng đi không ít.

Ngay cả tiểu muội đáng yêu Tiểu Yêu của hẳn cũng lác đầu chào thua, lại nói đến các thiếu nữ trong ngoài Lang tộc thầm thương trộm nhớ hẳn, ngày xưa quanh quần bên người, riu ra riu rít, nay lại vì hẳn chảy xuống không biết là bao nhiêu nước mắt thương tâm, ủy khuất, khóc ướt không biết bao nhiêu khăn tay.

Nếu có một nàng dùng hết dũng khí theo sau hẳn, muốn lựa lời mà khuyên nhủ hẳn, thì trong lúc hẳn tình tình đại biến, sẽ làm cho trái tim của nàng vỡ vụn thành trăm mảnh, tổn thương sâu sắc a!

Liền ngay đại ca —— Lang Vương tôn quý của Linh Lang tộc – Kịch Như Thiên, đều bị hẳn công bình đối xử, dùng thái độ sáng nắng chiều mưa, lúc nắng lúc lạnh mà đối đãi.

Mà trận này không biết đã có bao nhiêu tộc nhân ai oán, trách cứ Lang Vương Kịch Như Thiên, để trấn an tộc nhân, hẳn buộc phải hạ xuống một thông cáo.

Chỉ cần Kịch Liên Thiên chưa phạm sai lầm nghiêm trọng, hoặc là sơ sót bản thân có thể tự chịu trách nhiệm, hẳn tạm thời coi như Kịch Liên Thiên là vì đến thời kì, nên cho hẳn một chút không gian, một khoảng thời gian để hẳn bình tâm tĩnh trí, không nên cùng hẳn so đo. (>.< đến thời kì gì vậy...hắc hắc..)

Bên đầu kia đại ca đã vì hẳn mà trấn an tộc nhân đang “khóc không ra nước mắt”, mà ở đầu này, Kịch Liên Thiên biết rõ nguyên nhân cảm xúc hỗn loạn của hẳn là vì tiểu mỹ nhân, nhưng hẳn vẫn không cách nào không chế cũng không cách nào cải thiện.

Nhưng cho dù hẳn tâm tình bất định, nổi lòng không tốt, Kịch Liên Thiên tâm nhãn vẫn sáng như sao, rõ ràng hiểu được ai có thể đắc tội, ai không thể đắc tội.

Cho nên toàn tộc, từ trên xuống dưới, chỉ có hai người có được vài phần kính trọng của Kịch Liên Thiên.

Một người là Lang Vương phu nhân, cũng chính là lão bà của Kịch Như Thiên, đại tẩu của Kịch Liên Thiên – Tô Nguyệt Linh.

Bất luận Kịch Liên Thiên có bao nhiêu nổi giận, sắc mặt biến đổi, mây đen trùng trùng, chỉ cần Tô Nguyệt Linh vừa xuất hiện, hẳn lập tức sẽ xuất ra khuôn mặt tươi cười, dùng thái độ lễ phép, thành khẩn nhất mà đối đãi với nàng.

Bởi vì vạn nhất hẳn có một chút sơ xuất đối với đại tẩu, làm cho đại tẩu trong lòng ủy khuất, như vậy, sẽ làm cho đại ca từ trước đến nay sáng sủa tha thứ, bao dung cho mọi lỗi lầm của hẳn nổi trận lôi đình, đem hẳn bắt lại, ra sức đánh một chút, để an ủi ái thể bị thương tổn tâm linh.

Ai, cho dù bị đại ca đánh một chút, đối với da thô thịt cứng như Kịch Liên Thiên mà nói cũng không tính là vấn đề, điều làm hẳn quan tâm nhất chính là, nếu thực đại ca sinh khí, hạ lệnh cấm, không chuẩn cho hẳn tiếp cận nữ nhân cùng hai tiểu oa nhi đáng yêu kia nữa, chuyện đó mới thực là quan trọng a!

Cho nên hẳn lớn nhỏ phân biệt rõ ràng, âm dương quái khí đồng thời, đối đại tẩu vẫn là cẩn thận đối đãi, tuyệt không dám có chút chậm trễ.

Chính là, tình hình này xem trong mắt tộc nhân, trong lòng càng cảm thấy bất bình.

Mà một cái khác nhận được đãi ngộ của Kịch Thiên Liên, càng làm cho bọn họ không khỏi liên tục đấm ngực đập chân, than thở chính mình mệnh không bằng tiểu thú.

Một cái khác là ai?

Ân. mọi người thông minh tài trí, hẳn là đều đoán được đi?

Đúng vậy, kia chính là tiểu hổ đáng yêu mà Kịch Thiên Liên mang về từ trong cạm bẫy.

Tuy rằng là nàng làm cho Kịch Liên Thiên tâm phiền ý loạn, nhưng nàng một chút chưa bị tính tình bất định của hắn ảnh hưởng đến, mỗi ngày đều được ăn ngon ngủ ngon, giống như một nữ vương vô ưu, vui vẻ hưởng lạc qua ngày.

Cả ngày, không phải đi theo phía sau Kịch Liên Thiên lăn qua lăn lại, chính là bị hắn ôm ấp trong lòng chơi đùa, một chút cũng không bị cảm xúc không tốt của hắn ảnh hưởng.

Nhìn nàng bình an đặt mình khỏi vòng “băng hỏa, hi nộ vô thường”, tộc nhân toàn Linh Lang tộc đều cảm thấy nàng thật may mắn, một số còn nhìn nàng bằng ánh mắt hâm mộ cùng đố kỵ.

Còn các thiếu nữ thì sao? Không cần phải nói, tất cả đều hận không thể trở thành tiểu hổ được ôm ấp trong lòng Kịch Thiên Liên a!

Ban đêm, Kịch Liên Thiên tiêu sái ngồi ở trên bậc thang hành lang phía ngoài phòng.

Thân hình cao lớn dựa vào khung cửa trông đầy hoa mộc lan, đôi chân dài, rắn chắc hữu lực thoải mái; đuôi thẳng một chân, một tay thanh thân đặt trên đầu gối đang co lại.

Đôi mắt màu lam sâu thẳm, thất thần nhìn về phía tiểu hổ đáng yêu đang chơi đùa dưới sân trong ánh trăng bàn bạc.

Trong bóng đêm yên tĩnh, tinh thần của tiểu mỹ nhân so với ban ngày càng hoạt bát hiếu động hơn mười lần.

Nàng khoái hoạt ở trên cỏ quay cuồng, đuổi bắt, chơi đùa cùng một tiểu bướm bướm, nhảy nhót tới lui, mà theo động tác cao hứng của nàng, lộ ra ở bên sườn một hình đồ đằng đỏ tươi, sống động uyển chuyển

Đồ đằng xinh đẹp huyền kỳ kia, Kịch Liên Thiên tuyệt không nhận lầm, đó là dấu hiệu của Ngọc Hồ hoàng thất, hơn nữa phải là nhân vật lãnh đạo, tôn quý nhất mới có

Lúc đầu bắt được nàng, từ trong cạm bẫy kéo lên, rõ ràng là không có đồ đằng này.

Là từ khi nào bắt đầu xuất hiện? Kịch Liên Thiên không khỏi hồi tưởng lại tình hình ngày đó ——

“Hô! Một môi quá nha! Cùng người ngoạn một chút đã đến giữa trưa, so với ta đi tuần tra biên giới còn mệt hơn.”

Kịch Liên Thiên ngồi ở trên cỏ, lấy tay xoa xoa đỉnh đầu tiểu mỹ nhân, đem bộ lông mềm mượt như nhung của nàng biến thành loạn thất bát tao, bộ dáng trông rất buồn cười.

“Chúng ta ở trong này nằm một chút đi! Xem, nơi này phong cảnh thật đẹp!”

Kịch Liên Thiên mang theo tiểu mỹ nhân đi vào phía tây rừng rậm Phương Lâm, cùng nàng truy đuổi chơi đùa cả nửa ngày, cuối cùng không địch lại môi mệt, ôm tiểu mỹ nhân cũng đồng dạng như hắn, thở hồng hển không ngớt, đang nằm ngửa, tứ chi ở nhuyển miên trên cỏ.

Ánh nắng ấm áp, bốn phía tràn đầy hương mộc, trên mặt cỏ xanh mướt êm ái, một người một thú chậm rãi bình ản hơi thở vì chạy động mà kích cường tim đập.

Yên lặng, Kịch Liên Thiên nhắm mắt lại, thường thức tiếng chim hót riu rít, cùng tiếng gió xào xạt thổi qua những tán cây rậm rạp, tỏa ra bóng mát.

Quanh thân không khí yên ả dễ chịu, bên tay còn cảm nhận được sự mềm mại của tiểu mỹ nhân da lông trơn mịn, làm cho hắn tâm tình bình tĩnh, dần dần ý thức tiêu tán, nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Đang ngủ, Kịch Liên Thiên không thể nhìn thấy tiểu mỹ nhân nằm bên sườn của hắn, trên người phát sinh biến hóa.

Vốn an phận nằm ở hắn bên cạnh người, tiểu hổ nhi phát hiện hắn đã muốn ngủ say, rốt cục ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt màu lục lạnh lẽo quan sát gương mặt nhàn nhã chìm vào mộng đẹp của hắn một lúc lâu.

Lúc này, ẩn sâu trong đôi mắt màu lục bảo không còn là ánh mắt nên có của một ấu hổ (hồ con) không hiểu chuyện, mà lại lưu chuyển thành một đôi mắt xinh đẹp, phong tình, giống như ánh mắt của một thiếu nữ phong tình vạn chủng, chẳng những xinh đẹp động lòng người, lại mị lực mười phần.

Lúc ánh mắt của nàng càng thêm quyến rũ là lúc quanh thân thân ánh lên một vầng sáng ngân quang, bao bọc toàn bộ cơ thể, đứng lên, dần dần, thân thể của nàng dần dần trở nên mờ lung mà mơ hồ.

Rồi sau đó, chuyện tình kỳ diệu đã xảy ra!

Thân hình da lông mềm mại, trắng muốt như tuyết, nằm co cụm trong lòng Kịch Thiên Liên hoàn toàn biến mất, trong giây lát nhanh chóng rút đi hình thù, một bộ dáng lung linh, đường cong yếu điệu, thân thể nữ tính liền như vậy thành hình.

Mái tóc dài xõa tung, mềm muốt như mây, phiêu tán trong gió, uyển chuyển rủ một phần trên làn da rám nắng của Kịch Thiên Liên, ở dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng, giống như là một dải tơ lụa tốt nhất điểm xuyên trên làn da trắng mịn ngọc ngà, không tỳ vết của nàng.

Ngũ quan không chỉ có thể dùng từ “tuyệt mỹ” mà có thể diễn tả hết nét đẹp của nàng, gương mặt lại phản phát một chút dã tính kiêu kì, làm cho nàng càng thêm quyến rũ mê người. Trên gương mặt phong tình vạn chủng lại mang một nụ cười điên đảo chúng sinh, ánh mắt tràn ngập nhu tình mà ngắm nhìn Kịch Thiên Liên đang im lặng ngủ say.

Nàng hướng hân, vươn ngón tay thon dài bạch ngọc, vuốt ve trên gương mặt cương nghị, khẽ gọi” Liên lang.”

Nhuễn miên tiếng nói ngọt ngào phối hợp đôi mắt màu lục bảo mị hoặc, thật là dụ hoặc, làm cho người khác có cảm giác muốn phạm tội, trầm luân, nhưng Kịch Thiên Liên lại không hề có cảm giác tiêu hồ bên người mình cứ nhiên lại biến thành một mỹ nhân điểm lệ thoát tục, say đắm lòng người.

Như vậy, hân quả nhiên đã đặt đúng tên cho nàng, tiểu mỹ nhân, quả thật đã trở thành một “tiểu mỹ nhân” khuynh nước khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn, điên đảo lòng người.

“Phu.” nàng chu đôi môi đỏ mọng, hướng hân thổi tới một hơi thở.

Nàng hạ mọng chú, làm cho hân tỉnh táo lại, nhưng vẫn cho rằng vẫn còn đang trong mộng.

Hương khí chậm rãi bay vào mũi Kịch Thiên Liên, chỉ chốc lát sau, đôi mắt đang nhắm lại từ từ mở ra, hân dùng ánh mắt nửa mê nửa tỉnh, mê đắm mà nhìn nàng.

“Liên lang, hôn ta.” nàng nâng lên nửa người trên, phủ phục nằm trên vòm ngực rắn chắc rộng lớn của hân.

Tay nhỏ bé đẩy ra vạt áo hơi rộng mở của hân, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn ngực vạm vỡ, gương mặt xinh đẹp không chút nào e lệ hướng hân cúi xuống, đôi môi đỏ mọng hôn lên bạc thân, khẽ gọi, dụ hoặc hân.

Trượt theo động tác của nàng, hai quả tuyết lê đầy đặn, trần trụi, mềm mại nhẹ nhàng ma sát vào vòm ngực cường tráng, rắn chắc. Hai viên bội lỏi đã rần lại như hai hạt đậu đỏ nhẹ nhàng lướt trên da thịt màu nâu khỏe mạnh, khơi dậy dục hỏa bùng bùng trong người hân.

Đầu lưỡi dính hương khẽ mở ra khuôn hàm cương nghị, linh hoạt luồn vào trong, hơi thở thơm mát tràn ngập trong miệng làm cho hân điên đảo tâm hồn, cái lưỡi ấm nóng lập tức cuốn lấy đầu lưỡi nhỏ nhắn của nàng, dây dưa không dứt, dùng sức mút lấy, hương dục ngọt ngào.

“Ân. Ngộ. Liên lang.” nàng kiều kiều ưm một tiếng.

Thân thể trắng mịn, ngọc ngà không có che đậy, không hề an phận mà ở trên người hân không ngừng hữu lộ, khiêu khích, dục hóa trong người hân cứ như lửa thêm dầu, bùng bùng cháy lan khắp toàn thân, nam căn cứng rắn trương dài, gào thét được giải phóng.

“Ngươi là ai?” Hân thần trí mê muội, nhìn nữ nhân của nàng thì thảo khinh hỏi.

Nàng đầu tiên là cười quyến rũ, không nói một lời, sau lại dùng đầu lưỡi hồng tươi liếm lên cánh môi ướt át của hân, cắn nhẹ xuống, như là muốn một ngụm nuốt vào bụng.

Nàng yêu kiều, nhẹ nhàng nâng thất lưng, trườn lên người hân, vô tình hữu ý, chèn ép lên nam tính căng nhức, tình tề lưu động. .

Hai phiến hoa thịt sung huyết, hơi hơi rộng mở, giữa hai chân không ngừng chảy ra xuân thủy ướt át, cọ xát vào nam căn đang bị bức đến muốn nổ tung, căng nhức khó chịu.

Cọ xát sinh hỏa tình, càng cháy càng mãnh liệt, xuân thủy không ngừng tuôn tràn, làm ướt đẫm một mảng trên quần của hân.

“Ân. Liên lang.”

Tay đã từ lâu không an phận mà lướt trên da thịt mềm mại, trơn láng, hướng thụ đường cong quyến rũ mê người của nàng, dục hóa hoàn toàn thiêu trụi chút lí trí còn sót lại trong đầu hân, nhanh chóng xoay người, vòng tay cường tráng che trụ, đem nàng đặt xuống dưới thân.

“Ngươi là thủy tinh trong hồ sao? Ngươi thật đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Hồ Xinh Đẹp, Sói Đùa Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Kích Liên Thiên ca ngợi lấy lòng nàng, thân là một nữ nhân kiều ngao, nàng một chút cũng không bị hành động đột ngột của hắn hù dọa, tùy ý thân hình cường tráng của hắn đem nàng ôm chặt, bên môi nàng nổi lên nụ cười tươi như đóa hoa.

Cánh tay vòng ra sau gáy hắn, vặn vẹo eo nhỏ, nàng nâng chân trái lên cọ xát vào cái mông rắn chắc khiến cho nam tính của hắn bùng bùng.

“Đừng quan tâm ta là ai, chàng chỉ cần biết rằng ta hiện tại là thuộc về chàng. Liên lang, ta muốn. Làm cho ta trở thành của chàng.”

Nghe được nàng lời nói khêu gợi dục hóa, hắn lam mầu gần đầy tình dục trở nên ám sắc.

Hắn hoàn toàn bị nàng phong tình gợi cảm thuyết phục, lập tức nhận lời năn nỉ của nàng, hưởng thụ thân thể nữ nhân xinh đẹp bên dưới hắn.

Hắn dùng tay nắm chặt bộ ngực nàng nhẹ nhàng xao nắn, thỉnh thoảng lấy tay chỉ lạp xả tuyết phong hồng nhật ** phía trên, tận tình thưởng thức nàng hai luồng nhũ thịt tốt tươi, khiến cho cái miệng nhỏ nhắn nàng không ngừng uyển chuyển rên rỉ. “A. Ân a. Liên lang, thật thoải mái a!”

Hắn chặt vật đưa đẩy cái mông, làm cho lửa nóng nam tính cách một lớp vải mỏng manh cùng nàng nơi tư mật nhuỷ nộn cọ xát vào nhau, tại nơi giao nhau không còn kẽ hở giữa hai người truyền ra thanh âm tí tách rất nhỏ.

“Tiểu mỹ nhân, nàng thực nhiệt tình, nàng đem ta hoàn toàn làm ướt.”

Hắn cúi đầu nhìn vật liệu may mặc bao quanh nam tính bùng bùng phấn chấn của hắn đã hoàn toàn ướt sũng, hắn nam tính không tự chủ được rung động, tựa như muốn xé toạc đũng quần chui ra.

Ánh mắt của nàng theo hắn dời về phía giữa hai chân, bao dưới chất liệu vải tơ tằm thượng hạng trắng muốt, hình dáng nam tính xích hồng (đỏ đậm) hoàn mỹ mạnh mẽ hữu lực ẩn ẩn có thể thấy được, làm cho nàng tim đập nhanh hơn, dục hỏa càng thiêu đốt.

Nàng nhin không được mở miệng nũng nịu thúc giục, “Nhanh lên nhì, Liên lang, ta nghĩ muốn chàng.”

Nhìn nàng hai chân mở lớn, hai phiến hoa thịt thủy nộn giống đóa hoa nở rộ, ẩn bên trong nếp gấp tự nhiên vô cùng khéo léo ** nhưng lại bởi nàng quá mức nhiệt tình mà vênh cao, hắn nhin không được dùng ngón tay trở thô ráp đi vào tiểu động tròn tròn **.

“Ta còn chưa đi vào nàng, nàng thế nhưng cứ như vậy hưng phấn, vênh cao như vậy.”

Khi tay hắn ma sát trừu động tiểu huyết **, một trận khoái cảm từ đó lan ra khắp cơ thể, thiếu chút nữa làm cho nàng ngay tại trên tay hắn đạt tới cao trào. “A. A ân. Ta sắp chết. A.”

Nhìn nàng như vậy, càng khiến hắn khí huyết dâng trào, tiểu huyết nhỏ bé vốn ngậm chặt, hiện giờ lại y hệt cái miệng nhỏ nhắn hé ra mấp máy, tràn ra từng đợt từng đợt hương hoạt xuân thủy, dọc theo khe huyết của nàng chảy xuống, đem giữa hai khe đùi của nàng ướt đầm một mảng.

Nàng ở trước mắt hắn không chút nào khó khăn, chủ động rộng mở cặp đùi trắng mịn càng làm cho hắn thấy rõ tiểu huyết dính đầy thủy quang, bởi vì của nàng thái độ lớn mật đối với chuyện tình ái không chút xa lạ, làm cho Kích Liên Thiên nghĩ lầm nàng là một yêu tinh nữ nhân kinh nghiệm phong phú.

Hắn đáy lòng đột nhiên xuất hiện dục vọng chiếm giữ thuần túy của nam nhân, hắn cảm nhận chính mình không phải nam nhân đầu tiên của nàng mà hơn gì, hắn không thể tưởng tượng tình cảnh nàng lấy tư thái đồng dạng xinh đẹp nhiệt tình nằm ở dưới thân nam nhân khác thừa nhận hoan ái.

Tức giận đột nhiên vọt tới làm cho hắn mầu quang trầm xuống, hai tay dùng sức bót chặt hai nhũ thịt của nàng, đem da thịt vốn trắng trẻo trở nên đỏ hồng, một tay kia tắc thô bạo đem nội khổ của bản thân kéo tụt xuống, đem nam tính lửa nóng điên cuồng gào thét đòi giải phóng phóng xuất ra ngoài.

Hắn muốn giữ lấy nàng, lập tức! Hắn muốn nàng là của một mình hắn !

Nam tính thô dài thoát ra khỏi quần liền như vậy ở trước bụng hắn cao cao nhô lên, nam tính bùng bùng rung động bởi vì hưng phấn mà tiết ra chất dịch trong suốt. Hắn bàn tay to nắm chặt, đã đem nam tính đứng thẳng đi đến trước cửa huyết.

“A. Đau nha. Liên lang chàng như thế nào. A.”

Nhũ hoa non mềm mẫn cảm không chịu nổi hắn đột nhiên thô lỗ cầm nắm, còn chưa kịp làm rõ ràng hắn vì cái gì đột nhiên từ ôn nhu tình nhân chuyển thành cường bạo chiếm đoạt, nơi non mềm liền cảm nhận được áp lực cường悍.

“Ngô. A.” tiểu mỹ nhân đang không hiểu gì, tiếp theo đã bị nam tính thuần túy cuồng dã thúc đẩy quá nhanh mà kêu khóc đau đớn.

Tuy rằng nàng nhiệt tình lớn mật, nhưng nàng cũng là nữ nhân hàng thật giá thật, chưa biết gì, xử nữ trong trắng.

Kích Liên Thiên vì tức giận mà cuồng dã thân dưới, giống như một tên đạo tặc hái hoa thô bạo chiếm đoạt, không chút nào thương tiếc đoạt đi trong sạch của nàng.

Nam tính thô dài to lớn cứ như vậy mà gạt mở cửa huyết nhỏ bé hoạt nộn, tràn ngập hoạt dịch bởi nàng xúc động mà tiết ra, đột nhiên bị lấp đầy, tiểu huyết kịch liệt co rút.

Tiếp theo nàng trong nháy mắt căn bản chưa kịp thở, nam tính thô dài nổi gân xanh không chút để ý gạt bỏ chướng ngại cuối cùng, thô bạo tiến thật sâu vào tận cùng tiểu huyết thủy nộn của nàng.

“Không..... Không cần..... A..... Ô..... Ta không cần.....” tiểu mỹ nhân vốn vô cùng xinh đẹp, nay bị hấn biến thành vô cùng thảm hại, trên mặt tràn đầy thống khổ.

Nước mắt từ đôi mắt ánh lên sự đau đớn cùng thất vọng không ngừng chảy xuống, nàng đá động hai chân trắng nõn, hai tay nhỏ bé liều mình chống cự đẩy thân hình trắng kiện của hấn, ý đồ muốn thoát ly hấn tàn phá.

“Trời ơi! Thực xin lỗi..... Chết tiệt! Ta thế nhưng..... Không, nàng đừng nhúc nhích, đừng động nữa..... Dừng lại! Bằng không ta sẽ lại làm nàng bị thương..... Đáng chết!”

Nghe được tiếng khóc bi ai cùng thống khổ của nàng, Kích Liên Thiên cuối cùng từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần. Hấn không ngừng mắng chính mình, nhưng không cách nào vẫn hồi hấn càn rỡ.

Khi hấn đem nam tính bùng bùng tiến nhập vào trong nàng, hoàn toàn không dự đoán được khả năng nàng còn là xử nữ, cho nên mới đem toàn bộ bảo tố lửa giận không chút ôn nhu tiến nhập vào trong cơ thể nàng.

Nhưng đến khi hấn cảm nhận chính mình xuyên qua tấm màng mỏng manh tượng trưng cho sự trong sạch của nàng, thì đã quá muộn để kìm hãm lực lượng cường đại kia lại.

Vì thế nam tính chinh căn thô trường, liên tiến thật sâu vào cơ thể khiến nàng kịch liệt đau đớn, mà gắt gao co rút lại.

Hấn vốn định lập tức đem nam tính khiến cho nàng vô cùng thống khổ kia rút ra, lại bị nàng bởi vì đau đớn mà co rút nhanh trối chặt lại, nếu hấn hiện tại ngoan cố muốn rút ra, khẳng định sẽ lại làm cho chỗ đó của nàng bị thương.

Vì thế hấn ngược lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng nam tính tức dục bùng nổ làm sao chịu được nàng mềm mại bóp chặt mấp máy? Thiếu chút nữa đã theo bản năng ở bên trong nàng mà rong ruổi.

Hấn cắn răng, toàn thân toát ra mồ hôi, bắt buộc chính mình ở trong cơ thể nàng yên lặng bất động, trong miệng không ngừng trấn an nàng, “Ng ngoan, đừng lộn xộn.....”

Hấn ghì nhẹ thân hình xuống phía dưới gắt gao đem nàng ngăn chặn, đại chương vuốt ve hai hàng lệ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ôn nhu hôn lên trán cùng mắt nàng, chờ đợi đau đớn của nàng biến mất.

“Thực xin lỗi, là ta không tốt, ta rất thô bạo, tha thứ ta..... Đừng nhúc nhích, một lần nữa sẽ không đau, ngoan.....”

Nhìn nàng khóc nức nở, thân mình không ngừng run rẩy, khiến cho hấn đau lòng không ngừng ở trong lòng mắng chính mình lỗ mãng.

“Ô..... Ta chán ghét ngươi! Ta không thích ngươi! Ngươi làm cho ta đau quá nha! Ô.....”

Tiểu mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ đều bị đau đớn biến thành chẳng biết đi đâu, giống hệt một tiểu oa nhi nằm trong lòng hấn thương tâm khóc lóc.

“Nàng rút cuộc tên gọi là gì? Nói cho ta biết được không?” hấn cố nén dục vọng cấp bách muốn phát tiết, muốn quên đi khoái cảm do nàng mềm mại hoạt nộn bóp chặt nam tính của hấn đi, thấy bộ dáng nàng thương rơi lệ, lại tâm liên của nàng gây thơ.(Lik: ăn sạch sẽ người ta rồi mà giờ mới hỏi tên người ta, chẹp chẹp =||, pan: gặt đầu lia lịa, haiz, nam nhân!!!) (TN: aii...)

Tiểu mỹ nhân gương mặt trắng xanh, hiện tại cũng không còn tâm trí để suy nghĩ bất cứ điều gì, theo bản năng nghẹn ngào đem tên thật nói ra. “Ô..... Ta..... Ta gọi là Bảo Oa.....”

“Bảo Oa?” Hấn lập lại một lần tên của nàng, cũng nhảy bèn mà nhìn thấy mày liễu nhú chặt đã hơi giãn ra.

Hoa huyết co rút, thít chặt cũng dần dần cởi mở hơn, nhẹ nhàng hút lấy nam cương to lớn, thanh âm đau đớn cũng dần được thay thế bằng những hơi thở nóng bỏng, hôn hên, xuân thủy ướt át lại lần nữa tuôn trào.

Vì thế hấn bất động thanh sắc khởi kiện thất lưng, lác lác cao thấp, cự long tại hoa huyết dần dần tiến lên.

Vách tường thịt non mịn vì chuyển động ra vào mà không ngừng vuốt ve lên thân cự long, khoái cảm như một luồng điện từ hạ thần truyền khắp cơ thể, yết hầu bắt gặc dật ra thanh âm trầm thấp.

“Ân..... Hảo nhanh, nóng quá..... Ân..... Bảo Oa.....”

“Không cần nha!”

Bảo Oa còn đang rất thương tâm, hậu tri hậu giác phát hiện Kịch Liên Thiên thế nhưng bắt đầu hoạt động “hung khỉ” làm bị thương nàng.

Tâm thần trong trắng bị hấn cường hấn cướp đoạt làm nàng sợ hãi, nàng đâu chịu cho hấn tiếp tục thương tổn nàng? Vì thế vội vàng lấy tay muốn đẩy Kịch Liên Thiên, về mặt ý loạn tình mê, đang ở trên người nàng ra.

Kịch Liên Thiên đang hưởng thụ khoái cảm mất hồn từ hàng mật mê người của nàng mang lại, sao có thể cam tâm tình nguyện mà rời đi, buông tha cho nàng?

“Bảo Oa, sẽ không tái đầu, ngoan ngoãn, ta sẽ làm cho nàng rất khoái hoạt Ta nhìn không được, nàng hảo nhanh hảo nhuyển, làm ta thật thoải mái..... Ân.....”

Hấn không ngừng dùng lời lẽ đường mật mà ca ngợi động hoa của nàng, đồng thời nửa người cũng nhích lên, ngòi chễm hễm trên thân hình tuyết trắng, một tay vươn ra, nhẹ nhàng giữ lấy nụ hoa hồng nhạt, nâng niu, se sát, một bàn tay lại trượt xuống nơi gắn kết giữa hai người, trêu đùa hoa thân đã sung mọng ướt át.

Tư thế thay đổi, làm cho hấn càng có thể tiến vào càng sâu, hoa huyết chặt hẹp nuốt trọn cự long thô dài, cảm giác sung sướng không ngừng tăng lên, muốn khiến hấn điên cuồng.

“Không..... Ân a.....” đôi mắt màu lục vì kích tình mà ần ần một tầng sương mỏng, trông lại càng mỉa mai, xinh đẹp động lòng người.

Tuy rằng ở hạ thân vẫn còn tồn tại cảm giác đau đớn bị xé rách, nhưng hấn không ngừng dùng năm cấm to dài ra vào, lực đạo cũng không ngừng tăng, thô bạo như lúc ban đầu mà nhịp nhàng, nhẹ nhàng hơn, như đang an ủi, vuốt ve vết thương từ nơi sâu kín nhất. Hai tay của hấn cũng không ngừng khiêu khích hoa thân, hai đỉnh tuyết son cũng được bàn tay còn lại cùng môi lưỡi tận tình chăm sóc, sức lực của nàng dần dần cứ như thế, bị rút đi, từng chút, từng chút một...

Nàng thật không nghĩ tới sau khi trải qua cảm giác đau đớn như vậy, rất nhanh qua đi, từ nơi sâu thẳm lại dấy lên một loại cảm giác khoái hoạt, tê dại, thoải mái đến không cách nào hình dung.....

Khó trách, nhóm hổ mẫu đã nói qua, sau khi nàng thành niên nhất định phải đến bí đạo học qua một khóa kích xuân, thì ra, giao hoan, lại mang đến một loại khoái hoạt như vậy!

Đau đớn qua đi, hạ thân cùng ba đốm mẩn cảm trên người không ngừng bị hấn khiêu khích, chơi đùa, Bảo Oa xuân tình nồng nàn, lập tức nhớ đến những gì đã học được, đem ra phát huy tác dụng.

Mười ngón tay thon dài, bạch ngọc nhẹ nhàng vuốt ve vòm ngực săn chắc, vân ve hai hạt đậu rắn chắc, chơi đùa thỏa thuê, lại trượt theo khung xương chắc khỏe, chạm đến hai hòn ngọc căng tròn, vuốt ve, xoa nắn, vân ve, làm cho chúng vốn đã sưng to, dưới hành động lớn mật của nàng càng thêm căng tức.

Đầu gối nhỉnh cao, hai chân đặt vững vàng trên mặt cỏ mềm mượt, Kịch Liên Thiên tâm cuồng ý loạn, nam căn nóng như lửa, to dài như mảnh long không ngừng vận sức, một lần rồi lại một lần ra vào động khẩu, cứ mỗi lần chôn vào đều ngập sâu tận gốc, hữu lực dĩ dôi, nhanh chóng cuồng dã. Hoa huyết non mịn, ẩm ướt, chặt hẹp, không ngừng mát lạnh nam căn, mỗi một lần đều cảm nhận được cự long đều đặn chạm đến đích cuối cùng trong đường hầm tư mật, hoa kính cũng bị căng ra hết cỡ, hoàn toàn bị lấp đầy.

“A..... Liên lang..... Lại đến.....”

Kích tình như những đợt sóng, ồ ạt kéo đến, hai nụ hoa hồng nhạt dưới bàn tay tà ác của hấn, bây giờ đã vênh cao, cứng rắn, đỏ tươi hoa lệ, nổi bật trên da thịt tuyết trắng bị đục hóa nhuộm hồng.

Nhìn mỹ nhân yêu kiều diễm lệ, phong tình vạn chủng yếu điệu nhuyển miên, nam căn nóng bừng chôn sâu trong huyết nộn không ngừng kêu gào được giải phóng.

“Trời ơi! Bảo Oa, nàng thực bức ta đến điên.....”

Kịch Liên Thiên thô thờ phì phò, không biết mất bao nhiêu khí lực đè nén được cảm giác muốn “khai hỏa”, cắn răng đem nam căn đang cảm chặt trong huyết hoa rút ra.

Cự long vừa rút khỏi hoa huyết, một lượng mật dịch từ trong đường hầm tư mật không ngừng tràn ra, Kịch Liên Thiên vội vàng đỡ lấy thiên hạ yêu kiều đang nằm trên cỏ, nâng người nàng lên, xoay thân nàng lại, lấy hai tay bé xinh nâng lên, đặt lên cổ thụ phía trước.

“Đem chân mở ra, tay chống lên thân cây, ngoan!”

Nàng thần mê ý loạn, ngoan ngoãn làm theo lời hấn, hai chân thon dài mở ra, xuân thủy cùng máu trinh lập tức từ trong khe mật chảy ra, dọc theo đùi, làm cho hai chân một mảng ướt át, lầy lội.

Cảnh xuân trước mắt càng làm cho Kịch Liên Thiên như càng thêm kích thích, nhanh chóng cảm nam căn sưng to đặt ngay tiểu huyết nhuyển nộn, mạnh mẽ cọ xát.

Sau đó còn chưa cho nàng kịp nghỉ ngơi, nam căn nóng rực lập tức vọt vào trong hoa tâm ướt át, cả cự long cường hấn cắm sâu đến tận gốc, không

ngừng va chạm kịch liệt, hấn nhin không được găm nhẹ, thanh âm khàn khàn

“Nàng thật sự là quá tuyệt vời, thật đẹp ! Ân.....”

“ A..... A ân..... Liên lang..... Liên lang..... Hảo hảo lộng ta, mạnh a....nhanh a.. A ân.....”

Tình dục hoàn toàn nhấn chìm nàng trong bể dục vọng, cảm giác đau đớn hoàn toàn biến mất, nàng hoàn toàn trầm luân, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng bật ra những lời nỉ non, khiêu tình. Hai tay chống lên thân cây, chịu đựng cường lực, mặc ý để cho kích Thiên Liên ở phía sau cuồng dã lao đến, cùng hưởng khoái hoạt dục tiên dục tử.

Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng rên rĩ ra những tiếng kêu kiều mị làm cho Kích Liên Thiên nghe được tâm loạn thần mê, động tác càng lúc càng mất đi kiểm chế, điên cuồng lao đến.

Khoái cảm lạc thú dạt dào không ngừng tăng lên, làm cho Kích Liên Thiên không thể không được tự thân biến hóa, lộ ra một chút nguyên hình – Ngân lang. Trong khoang miệng, hai răng nanh bén nhọn dần dần lộ ra, Bảo Oa đã đưa hấn đến tận cùng khoái hoạt, dòng máu dã tính trong người mất đi kiểm chế, không ngừng sục sôi.

“Hảo bảo bối, ân a..... Nàng thật chặt, thật nóng...a ân a.....”

Hai tay của hấn không ngừng xoa nắn hai quả tuyết lê đang rung lắc phía trước, chơi đùa hai đỉnh nhũ tiêm sẵn cứng, lại tà ác chà sát cặp mông đầy đặn, chơi đùa hoa thần sung mộng, luân phiên thay đổi, luôn luôn bận rộn tới lui...

Hai người thân hình gắt gao giao triền, qua một lúc lâu, toàn thân Bảo Oa run lên, mái tóc dài hất ngược theo tiểu đầu, tạo thành một đường cong hoàn mỹ, cái miệng anh đào run lên, bật ra một tiếng thét mị hoặc

“A ——”

Nàng như một búp bê tinh xảo bị rút hết khí lực, cả thân người mềm mại vô lực, nhưng Kích Liên Thiên vẫn chưa buông nàng ra, đôi tay cường tráng hữu lực nhanh chóng đỡ lấy thiên hạ mảnh mai, cự long vẫn chôn sâu trong hoa huyết, lắc mông vận sức ra vào, cuồng dã chưa chấm dứt.

Mặc dù Bảo Oa gần như lâm vào hôn mê, nhưng thân thể nhuyển nộn mê người, hoa thần vẫn không ngừng mấp máy, mút chặt lấy thân cự long.

「 Bảo Oa..... Bảo Oa..... Ân.....」

Kích Liên Thiên cuối cùng cũng rống lên một tiếng, chôn sâu trong huyết động, mằm mống không ngừng phun trào, bắn thẳng vào nơi sâu kín nhất... Hoan ái triền miên, xuân tình dào dạt, cuối cùng, hấn ôm lấy thiên hạ sớm đã mất đi ý thức, mím cười, chìm vào giấc ngủ...

Khi Kích Liên Thiên mở mắt ra, trước mắt là màu xanh mát rượi của rừng già, ánh nắng lung linh chói rọi qua những tầng lá xanh mướt, trong đầu bắt giác cảm thấy mơ hồ, đây rốt cuộc là đâu? Không phải hấn đang cùng một mỹ nữ đắm chìm trong hoan ái sao?

Nhớ tới Bảo Oa, hấn đột nhiên xoay người, bật dậy, mở to hai mắt tìm kiếm khắp nơi.

Nhưng là đừng nói là Bảo Oa xinh đẹp như tiên, bốn phía căn bản ngay cả nửa nhân ảnh đều không có, chỉ có “tiểu mỹ nhân” ánh mắt mơ màng, vì hấn ngồi dậy quá nhanh mà lăn từ trên người hấn thẳng một đường xuống mặt đất.

Hấn cúi đầu nhìn y phục trên người mình, tuy rằng hỗn độn, nhưng đều còn đầy đủ mặc ở trên người. Hấn bên môi bỗng nhiên giờ lên một chút tự giễu, trung ra một nụ cười bất đắc dĩ, xem ra, hấn khả năng lâu lắm không có nữ nhân, bất quá giờ ngộ ngộ quên một lát, nhưng lại có thể tâm ý nhộn nhạo, mơ một giấc mộng xuân.....

Kích Liên Thiên mơ hồ tìm trong trí nhớ cảnh sắc hoan ái sống động, tìm một lời giải thích hợp lý, bắt giác nhấn lại mày rậm. Cho dù là mộng xuân, cảm giác tại sao lại sống động như vậy, sung sướng vẫn chưa hoàn toàn toàn biến mất a!

Toàn thân còn đang tận hưởng cảm giác lâng lâng bay bổng, dục tiên dục tử, hơn nữa phần khởi thỏa mãn làm cho hấn toàn thân thẳng đến lúc này còn nóng lên, hấn theo bản năng đem ánh mắt chuyển qua bộ vị mãn cảm của chính mình, thế này mới nhìn đến đũng quần thể nhưng thấm ướt một mảnh.

Cảnh tượng đập vào mắt làm hấn bây giờ mới nhận ra giữa hai chân lúc này là một mảnh nhộp nháp.

Không thể nào? Hấn đã trở thành một đại nam nhân thành thực, nhưng chỉ có giấc mộng xuân liên..... Cứ như vậy không không chịu thua kém.....

Đắm chìm trong một nỗi buồn rầu khó lý giải, Kích Liên Thiên hoàn toàn không lưu tâm đến tiểu mỹ nhân bị hấn nhiễu tình, theo lý thuyết nên cùng hấn phát cáu, thế nhưng lại nhu thuận im lặng ngồi ở một bên. Trong đôi mắt màu ngọc lục bảo của tiểu mỹ nhân cũng đồng thời lóe lên tinh quang mà hấn không hề hay biết.....

Cho đến khi hấn ửng đỏ cả mặt, tính mạng tiểu mỹ nhân chạy nhanh về phủ thay đi y phục thật mất mặt kia, vòng tay muốn ôm lấy tiểu mỹ nhân, thế này mới phát hiện trên phần hông của nàng xuất hiện hóa diễm đồ đằng (hình xăm ngọn lửa) xinh đẹp.

“Di? Tiểu mỹ nhân, trên người ngươi làm sao vậy?”

Hắn đem tiểu mỹ nhân nằm nghiêng một bên, cẩn thận quan sát đồ đằng bỗng nhiên xuất hiện.

Hắn nhẹ nhàng dung tay gạt qua một bên lớp lông mao mềm mại, trắng tuyết, sờ lên hoa văn màu đỏ tươi điểm lệ. “Kỳ quái, trước kia không có nha.....”

Hắn hiện tại hoàn toàn đã quên mới vừa rồi còn muốn vội vàng chạy trở về đổi quần, lực chú ý lại toàn bộ quay sang, đồ đồn lên thân hình da lông mềm mại của tiểu hồ nhi.

Khi hắn nhận ra hồng sắc hoa văn kia là thuộc loại đồ đằng hoàng thất của Ngọc hồ tộc, ánh mắt sắc bén lóe lên, lam quang chớp động.

“Tiểu mỹ nhân, người rốt cuộc là ai? Đây là đồ đằng chỉ có Ngọc hồ mới có, nếu người là Ngọc hồ, cho dù không muốn lấy hình người hiện thân, cũng nên ra lên tiếng nói cho ta biết đi?”

Kích Liên Thiên nâng tiểu mỹ nhân, đem tầm mắt chăm chú nhìn thẳng vào cặp mắt tròn xoe đáng yêu, đầy vẻ “ngây thơ, vô tội” của nàng. “Nói chuyện nha! Người rốt cuộc là ai? Vì cái gì muốn lộng ta?”

Nếu tiểu mỹ nhân thật sự là Ngọc hồ, như vậy uế vật còn lưu lại giữa hai chân cùng với giấc mộng xuân kia còn có khả năng là chân thật.

Bởi vì trong trí nhớ của hắn, mỹ nhân điểm lệ đa tình tên gọi Bảo Oa kia cùng tiểu mỹ nhân có cùng một đôi mắt màu xanh ngọc bích!

Nhưng Kích Liên Thiên lại thất vọng rồi, bởi vì tiểu mỹ nhân chính là dùng ánh mắt vô tội, khó hiểu, hưởng ứng câu hỏi của hắn, tứ chi ngẩn ngẩn không an phận vũ động, miệng phát ra tiếng hồ nhi không hiểu được, “rồng..... rồng.....”]

Kích Liên Thiên thấy thế, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác vô lực sâu sắc, khi hắn lại nhìn về phía bên sườn của nàng, đồ đằng xinh đẹp kia không biết khi nào đã biến mất không thấy, làm cho hắn không thể tạm thời buông hoài nghi đối với tiểu mỹ nhân.

Bởi vì, nếu nàng kiên trì không muốn biểu lộ thân phận, hắn cũng đành bó tay, không có cách bắt buộc nàng nói ra.

Hơn nữa đồ đằng biểu tượng cho Ngọc hồ tộc là từ sinh ra liền mang đến, chưa từng nghe nói nó biến mất không thấy, điều này làm cho hắn căn bản không biết nên làm như thế nào cho phải, cũng không biết tiểu mỹ nhân rốt cuộc có phải Ngọc hồ bộ tộc hay không?

Nếu là như vậy, Bảo Oa.....

Kích Liên Thiên nhớ lại tình hình lần đầu tiên nhìn thấy hóa điểm đồ đằng.....

Ngày đó, tiểu mỹ nhân chỉ cần chạy nhảy chơi đùa, hoặc là tâm tình tốt lắm, đồ đằng này sẽ tự nhiên xuất hiện.

Tựa như hiện tại, nàng bắt quả ở trên cỏ cười huyền ảo chơi đùa trong chốc lát, đồ đằng xinh đẹp liền xuất hiện, hắn nhìn không được ra tiếng gọi nàng “tiểu mỹ nhân, lại đây, lại đây nhanh lên!”

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy tiểu mỹ nhân cùng Bảo Oa có liên quan mật thiết ——

Sau đó trở về phòng, thay đổi y phục trên người, hắn lại phát hiện một điểm không thích hợp. Bởi vì khi nhìn đến đuôi quần dính đầy uế vật, tuy rằng rất mờ nhạt, khó có thể nhận ra, nhưng hắn vẫn nhìn thấy một tia tơ máu màu đỏ tươi.

Lập tức hiện lên hình ảnh Bảo Oa thống khổ kêu lên, hắn hoài nghi đó là lạc hồng của xử nữ.

Nếu điểm anh hồng này thật sự là máu xử nữ, như vậy Bảo Oa là có thật, hắn không mơ!

Bạn đang đọc truyện *Hồ Xinh Đẹp, Sói Đùa Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Kích Liên Thiên càng nghĩ càng khẳng định, lại giương giọng kêu gọi tiểu mỹ nhân,「tiểu mỹ nhân, mau tới đây.」

Bởi vì nghe được thanh âm của hắn, lỗ tai tiểu mỹ nhân nhẹ nhàng giật giật, hồ chương (tay hồ) đang giơ lên cao tức thời bất động ở giữa không trung, khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu phủ lông mao mềm mại trắng muốt quay lại, nhìn về phía thân hình anh tuấn tiêu sái của Kích Liên Thiên đang cất giọng gọi nàng,「rồng..... Rồng.....」

「lại đây, đừng ham chơi, đến đây với ta, nên đi ngủ rồi.」

「rồng.....」tiểu mỹ nhân lưu luyến không rời nhìn hồ điệp (con bướm) đang bay lượn, phát ra ánh sáng lân tinh mê hoặc trong màn đêm tĩnh mịch, sau

đó mới nhắc chân, hướng hân chạy tới.

「 tuy rằng kêu người lại đây, nhưng người cũng không cần nhìn ta bằng ánh mắt đáng thương như vậy a! Tốt lắm, tốt lắm, đừng nghịch ngợm.....」

Hân hoài nghi nhìn nàng, không, dường như trong lòng hân đã khẳng định, người làm cho hân có cảm giác “dục tiên dục tử” lúc đó, Bảo Oa mỹ nhân chính là tiểu hồ này. Tâm tư hỗn loạn, nhưng cảm giác hân dành cho tiểu mỹ nhân vẫn là yêu thích cùng cung chiều.

Hân giang hai cánh tay ôm lấy tiểu mỹ nhân đang hòa tốc nhảy vào trong lòng, tiểu hồ âu yếm nhìn hân, vurun chiếc lưỡi nhỏ nhắn, nóng ẩm liếm liếm gương mặt tuần tú, thanh âm trầm khàn vang lên đầy sùng nịch, cung chiều.

「 ô.....」 hai hồ chuông của nàng khoát lên trên vai hân, hai chi sau đập lên phần bụng rắn chắc, thoải mái hưởng thụ bàn tay to lớn của hân vỗ về, vuốt ve khuôn mặt nàng, gáy của nàng lại còn chơi đùa chiếc cằm cứng bụng của nàng.

Hai mắt của nàng khẽ nhắm lại, cái miệng nhỏ nhắn phát ra thanh âm lăm nũng tựa như tiếng mèo nhỏ, nếu không phải xác định trước mắt là tiểu hồ, thật đúng là làm hân phát cuồng, âm thanh này nào phải của tiểu hồ nên có a!

“Tiểu tử kia, người rốt cuộc có phải Ngọc hồ hay không? Nếu nói không phải, vì cái gì trên người người lại có hỏa diễm đồ đằng (hình xăm ngọn lửa)? Đầu mới là sự thật? Người và Bảo Oa cùng ta triển miên mấy ngày nay phải chăng là một? Tiểu mỹ nhân, người nói, từ đêm đó đến nay ta không thể quên được cảm giác đó, rốt cuộc là ta chỉ một hồi mộng xuân hay là thực sự đã phát sinh?”

Kích Liên Thiên cố ý đem tiểu mỹ nhân trở thành đối tượng để thổ lộ tâm sự, thanh âm mang theo một chút ủy khuất, như là đang tự vấn, làm bầm một mình nhưng ánh mắt lại ẩn chứa một tia giao hoạt, âm thầm chú ý, quan sát từng cái phản ứng của tiểu mỹ nhân.

“Tiểu mỹ nhân, người biết không, ta thật nhớ Bảo Oa, nàng là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng gặp, lại nhiệt tình như lửa, từ sau khi trải qua giấc mộng xuân ngày đó, ta hàng đêm đều chịu dục hỏa đầy vò..... Đáng tiếc, nàng và ta kể cả trong mộng cũng chưa từng gặp lại. Có lẽ là ta đã lâu lắm không có nữ nhân, cho nên mới hội ảo tưởng ra nữ nhân xinh đẹp như vậy cùng ta một lần phong lưu, aizz! Ta đại khái thật muốn đi tìm một cái nữ nhân.....”

Lần này, Kích Liên Thiên đã đoán trúng, hân nhìn thấy trong mắt tiểu mỹ nhân ánh lên một tia quang mang, rất nhanh nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của hân.

Khỏe môi cong lên một nụ cười tà mị, hân lần này bắt được là một tiểu yêu tinh ranh mãnh a!

Hân nhìn thấy nàng đã muốn mất đi cảnh giác, không còn khả năng nguy trang, mở to mắt chăm chú chờ đợi hân tiếp tục nói, trong lòng không khỏi cười trộm vì nàng đã sa vào cái bẫy mà hân cố tình sắp đặt. (>.<, a thiệt là xấu xa mà!)

Xem ra đêm nay, Ngân Tinh lâu khẳng định náo nhiệt .

“Vậy nên, chúng ta hãy đi đến Lang tộc, tìm vài nữ nhân xinh đẹp, nghe nói “công phu trên giường” của nữ hồ ly là thiên hạ đệ nhất, hảo hảo giải quyết dục vọng của ta, ân, cứ quyết định như vậy! Bất quá hôm nay đã quá muộn, ngày mai mới đi sẽ tốt hơn..... Tiểu tử kia, đi thôi! Chúng ta trở về phòng đi ngủ, ta nên hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng sức một phen.....”

Kích Liên Thiên làm bộ như không phát hiện tiểu mỹ nhân im lặng một cách “không bình thường” đang căng tròn hai mắt, nhìn bộ dáng lẳng nhăng của hân, ôm nàng theo bậc thang thượng đứng dậy, quay đầu đi trở về Ngân Tinh lâu.

Sau khi cùng nàng tắm gội sạch sẽ, Kích Liên Thiên đem tiểu mỹ nhân trước đặt trên giường, sau đó cởi bỏ khăn tắm đang quấn quanh thân mình, trên người chỉ còn lại ti khôi, cứ như vậy thân thể trắng kiện gần như phơi bày toàn bộ, ung dung đi đến bên giường.

Hân ôm lấy thân hình ấm áp của nàng chôn vào trong lòng “ngủ đi! Tiểu tử kia, ta ngày mai còn có việc phải làm!」

Ngón tay hướng ra ngoài sa trường (rèm bằng vải sa mỏng), chỉ về hướng ngọn nến đang đặt trên bàn, ánh sáng nhu hòa đang chiếu sáng bên trong nháy mắt biến mất. Trong phòng trừ bỏ ánh trắng bàn bạc treo ngoài cửa sổ, soi ánh sáng mờ ảo vào sương phòng thì không còn bất kì ánh sáng nào khác.

Hân tâm tình rất tốt, lấy tay nhẹ vỗ về tiểu mỹ nhân da lông mềm mại, nhắm mắt lại, hô hấp điều đặn làm ra biểu hiện ngủ say giả dối, cố nhẫn nại, chờ đợi kinh hỉ lúc nửa đêm. (L sao giống film ma quá zậy?)

Không biết qua bao lâu, một đôi mắt vốn nhắm chặt chớp chớp, con người lục sắc trong đêm tối khẽ động. Đêm tối tĩnh mịch, con người sáng ngời lóng lánh, xinh đẹp giống như một ngôi sao nhỏ điểm xuyên trên bầu trời đêm.

Nghe thấy hô hấp bình thản, điều đặn của hân lại nhìn khuôn ngực duy trì tần suất phập phồng giống nhau, nàng nghĩ rằng hân đang ngủ, vì thế nương theo cánh tay hân di động xuống dưới, thoát khỏi vòng tay ôm áp của hân.

Thân thể da lông mềm mại đột nhiên bị bao quanh bởi một luồng ánh sáng rực rỡ chói mắt, tiếp theo, từ bên trong ngân quang xuất hiện Bảo Oa thân thể nhẵn nhụi, da thịt tuyết trắng trơn mịn như ngọc, thân thể nữ nhân yếu điệu hoàn mỹ, quyến rũ mê hoặc. Nhưng nàng so với lần trước có điểm bất đồng (không giống nhau), trong đôi mắt lưu ly ánh lên sự phẫn uất cùng tức giận, nàng là vì Kích Liên Thiên công bố muốn đi tìm nữ tử hồ tộc mà mất hứng.....

“Không hồ danh là nam nhân của lang tộc, đúng là háo sắc!” Bảo Oa thờ phỉ phỉ, chu môi tức giận nhìn gương mặt đang “ngủ”. (há há, a già điên hay ghê nhòa^^ Thiên ca: đá một cước, cút! T___T Lik oi, cứu ta...>.<)

Nàng vén lên lọn tóc dài trước ngực, đem nó vuốt gọn ra phía sau, cúi người nhìn hấn.

“Muốn tìm nữ nhân khác? Kia cũng phải xem ta cho phép hay không, ta không tin hồ tộc này có hồ ly tinh so với ta còn đẹp hơn, xú nam nhân! Nếu ngươi không phải nói nhớ ta, xem ta như thế nào chính ngươi!”

Mắng xong, tức giận trong lòng cũng gần như tiêu tán hết, Bảo Oa nhìn gương mặt đang ngủ say, môi đỏ mọng giương lên một nụ cười rung động lòng người “Liên lang, ta cũng rất nhớ ngươi.....”

Lời vừa nói xong, thanh âm đột nhiên có chút run rẩy, bởi vì nàng cứ nhiên nhớ đến hình ảnh khi nàng cùng hấn trải miên, ân ân ái ái, gương mặt trắng hồng phớt đỏ bừng, thân mình cũng khô nóng lên.

Gương mặt mang theo tươi cười cúi nhẹ, hôn lên chóp mũi của hấn, nhẹ nhàng thổi một ngụm hơi thở thơm mát như hoa lan, lại đối hấn hạ mộng chú. Bởi vì nàng quá mức chủ quan, tin rằng Kịch Liên Thiên đã sớm ngủ say, trong khắc này đã “khí định hồn mê”, cứ nhiên không phát hiện hô hấp của hấn trong giây phút nàng hạ mộng chú đã hoàn toàn ngưng lại! Hấn không có hít hương khí mộng chú.....

“Liên lang, Liên lang.....” nàng giương giọng khinh gọi, mong lay động đôi mắt đang ngủ say của Kịch Liên Thiên.

“ân..... Bảo Oa?” Kịch Liên Thiên cường chế nụ cười đắc ý đang muốn bật ra thành tiếng vì đã thành công dụ nàng hiện thân, giả vờ như là vì nàng kêu to mà tỉnh táo lại. Hấn lại tiếp tục như là “khó khăn mở mắt”, ngược nhìn Bảo Oa. (>.< bá phúc mức độ “giả điên” của a, đúng là hồ ly mà!)

Tay hấn xoa hai má sáng loáng, non mịn, dùng ngón tay cái vân vê, miết qua đôi môi đầy đặn, “Bảo Oa, ta là đang nằm mộng sao? Ta rất nhớ nàng.....” bộ dáng lơ đãng cho người ta không thể hoài nghi hấn là đang giả vờ.

Hấn kì thật tự “ngưỡng mộ cùng khâm phục” chính mình, xem ra hấn có thể trong lễ mừng tổ chức hằng năm tại đại điện Lang tộc hoá trang lên sân khấu, khiến thân hữu đồng bạn kinh ngạc.

Bất quá cho dù hấn đã “dụng tâm lương khổ”, tính toán tỉ mỉ, suy nghĩ chu đáo cẩn thận, cố tình làm cho giọng nói trầm thấp hằng ngày càng thêm âm trầm lại thêm vài phần ngây ngô, cũng không thể che dấu ánh mắt sắc bén, linh động lưu chuyển trên thân người mê người của nàng, vì dục hòa thiêu đốt mà càng lóe sáng, thân thể vì trong lòng hưng phấn tốt độ, mong chờ hoan ái mà rung động phần khởi.

「Liên lang.....」

Có nữ nhân nào nghe nam nhân mình yêu thích “lời ngon tiếng ngọt” mà không hoan hỉ? Bảo Oa cũng là nữ nhân, đương nhiên cũng không ngoại lệ! Nghe lời nói của hấn, nàng ngay cả hô hấp tựa hồ cũng quên mất, trái tim xao xuyến rung động làm sao còn tâm trí để phát hiện ra những chi tiết nhỏ nhặt đó.

「ta cũng nhớ ngươi.....」

Bàn tay nhỏ bé ở trên vòm ngực rắn chắc nhẹ nhàng vuốt ve qua lại. Động tác nhỏ của nàng cùng lời ní non như mật rót vào tai khiến da thịt của hấn nóng bừng, dục hòa trong người càng lúc càng lớn.

Hấn hít thật sâu mùi hương chỉ thuộc về duy nhất một mình nàng. Bàn tay to đặt sau gáy nàng ấn hạ, đem đôi môi đỏ mọng mà hấn thương nhớ bấy lâu sát nhập vào môi hấn, đầu lưỡi linh hoạt, bá đạo hữu lực tiến thẳng vào khoan miệng nhỏ nhắn, nhanh chóng cuốn lấy cái lưỡi dính hương mềm mại, ướt át níu kéo khiêu khích.

「ngô ân..... Ngô.....」 bị cái lưỡi nhiệt tình của hấn khiêu khích, nàng khẽ rên rỉ, hai cánh hoa ở hạ thân vì kích tình mà mấp máy, yêu dịch như một dòng suối nhỏ chảy ra từ trong hang mật.

“Đừng nóng vội nha! Cái chúng ta có là thời gian, từ từ sẽ đến, tiểu mỹ nhân!”

Tạm buông ra cho cái lưỡi thơm tho, ngắn đầu, Kịch Liên Thiên tà cười, nhìn nàng bằng một đôi thủy mâu lục sắc ướt át diễm tình, gần từng tiếng, nói với Bảo Oa.

Còn chìm đắm bên trong dục niệm, Bảo Oa ngây ngốc nhìn hấn, đầu óc nhất thời mê muội làm cho nàng không thể lý giải ý tứ trong lời nói kia, chỉ là cảm thấy tươi cười của hấn có một chút không thích hợp.

Hấn cười đến giống như là trong miệng đang thưởng thức một con mồi thơm ngon, nụ cười thập phần thỏa mãn.

「ân a.....」 còn chưa kịp thanh tịnh suy nghĩ, phía sau mông, đại chướng đang ra sức nhào nắn đem đầu óc của nàng hoàn toàn biến thành một đoàn tương hồ, thanh âm kiều mị, ngọt ngào từ trong cái miệng nhỏ tuyệt vời ngâm kêu đi ra.

Hấn dùng đầu ngón tay nắm một cánh hoa đã ướt đầm xuân thủy, ra sức chà sát khiến cánh hoa phỉm hồng ban đầu giờ đã đỏ bừng trông lại càng mê người.

“Bảo Oa, nàng thật mê cảm nha!”

Kịch Liên Thiên vẫn chưa buông tha hai cánh hoa đã hơi sũng đỏ, làm cho Bảo Oa nằm ở hấn trên người hấn cả người không ngừng phát run, đem

khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào chần đệm mềm mại, nũng nịu rên suyễn, hân mới buông lỏng cánh hoa, nhưng ngón cái lại khảy lên hạt hoa mềm mại ở giữa nơi tư mật nhất của nàng, dùng lực đạo vừa phải ấn xuống, lại xoa xoa, hết lần này đến lần khác.

Kích tình sóng sau xô sóng trước, vồn vã ồ ập, một lần rồi lại một lần nhấn chìm nàng trong bể dục vọng, yêu dịch không tự chủ tràn xuống, thấm ướt hạ thân.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, ngón tay rời đi kiều hoa ướt át thủy nộn, ôm lấy thắt lưng đem nàng nâng lên, chính mình cũng từ trên giường đứng dậy.

“Bảo Oa ngoan, đừng nóng vội.....”

Nhẹ nhàng đem Bảo Oa đặt nằm ngửa trên giường, Kích Liên Thiên bắt lấy hai đầu gối của nàng kéo ra làm cho nàng hai chân dang rộng khiến hoa thần ướt át xuân thủy hoàn toàn hiện ra dưới con người đã bị hỏa diễm đốt thành tro bụi.

“thật đẹp..... Hoa nhi phần nộn thân nhiên hoàn toàn vì ta nở rộ... Bảo Oa.....”

「Liên lang.....」Bảo Oa nằm ngửa, tay nhỏ bé kim lòng không đậu đặt lên ngực tự xoa nắn, ngón tay mảnh khảnh tự tách ra hai cánh hoa mềm mại, phơi bày đường vào hang động thần bí của nàng, mặc cho hắn tùy ý thưởng thức yêu mật đang tuôn trào.

“Bảo oa ngoan, lần trước làm đau nàng, ta rất đau lòng! Lúc này ta sẽ hảo hảo bồi thường nàng” Nói xong, Kích Liên Thiên cúi thân mình, đem mặt vùi vào hoa nhi phần nộn mê người.

Hắn dùng ngón tay xoa nắn hạt hoa căng mọng, cái lưỡi thô ráp nhắm thẳng hoa huyết, ra sức tiến vào hoa kính, cố gắng lấp đầy hang động chật hẹp, ngang dọc tung hoành, cánh môi cũng bá đạo liếm mát hai cánh hoa đến sung huyết, khiêu khích cả ba nơi mẫn cảm ở hạ thân khiến vách tường thịt bên trong vì cao trào mà không ngừng run rẩy, thắt chặt lại.

「a ân..... A.....」thật thoải mái nha!

Cái loại cảm giác này phải dùng ngôn từ thế nào để hình dung đây? Cảm giác lâng lâng như là đang bay trên trời, cái lưỡi linh hoạt hữu lực của hắn làm cho mật dịch của nàng tuôn trào, rên rỉ không ngừng.

Hai tay nhỏ bé, một tả một hữu ra sức xoa nắn cặp ngực đầy đặn của chính mình, ngón trỏ cùng ngón cái ma sát, se sát, vuốt ve hai viên bội lồi ngạo nghễ, cứng rắn vênh cao. Cần cổ thanh mảnh, trắng ngần không tự chủ ngẩng lên, cả người theo thế cong lên, muốn đem hạ thân cùng lưỡi của hắn thâm nhập thêm sâu.

「a..... Liên lang..... Ân a.....」

Đang cắm thẳng vào hoa huyết, cái lưỡi bá đạo của hắn đột ngột xoay chuyển, rút ra khỏi bí đạo, quét thẳng một đường từ cửa huyết đến hạt hoa, làm nàng vô lực, tê liệt hoàn toàn....

“Hảo ngọt..... Ăn thật ngon.....” hắn dùng đầu lưỡi khơi mào xuân thủy ngọt ngào của nàng, ra sức mút liếm, hấp thụ mật dịch vào yết hầu, thưởng thức tư vị động tình của nàng.

Hiện tại ngón tay đã tham tiến vào huyết khẩu, nộn thịt ướt át trơn tuột quấn chặt hai ngón tay đang rong ruổi trong bí đạo, đầu lưỡi viền theo khoe môi, liếm láp mật dịch ướt đầm trên mặt.

Thưởng thức đủ ngọt ngào của nàng, hắn ngừng đầu nhìn nàng mặt đã đỏ bừng, vẻ mặt ý loạn tình mê động lòng người.

Hạ thân căng tức như muốn vỡ ra, hắn không thể chịu thêm được nữa, vì thế hai ngón tay đang tận tình rong ruổi trong hoa huyết được rút ra.

“không..... Liên lang, ta còn muốn.....” cảm giác trống rỗng làm cho Bảo Oa khẽ nâng khỏi nửa người trên, vron tay nhỏ bé lôi kéo cánh tay Kích Liên Thiên, nũng nịu cầu xin hắn tiếp tục lửa nóng kích tình.

Hắn không để ý cầu xin của nàng, xoay người xuống giường rất nhanh bỏ đi ti khổ duy nhất trên người.

Sau đó giữ chặt mắt cá chân của nàng, đem toàn bộ thân hình của nàng dịch chuyển đến mép giường, hai chân cân xứng thon dài bị hắn lôi kéo hoàn trụ hắn thắt lưng trường kiện.「Bảo Oa, giữ lấy thắt lưng của ta!」

Bảo Oa ý loạn tình mê, thập phần ngoan ngoãn, lấy hai chân siết chặt thắt lưng hắn. Nam tính to lớn nóng rực lập tức sát nhập hoa kính.

Thắt lưng trường kiện nhất động, cự long (>.<, có nghĩa là “con rồng lớn”...) tách hai cánh hoa mỹ miều, trượt qua hoa thần, thẳng tiến vào hang động yêu mị.

Cự vật to lớn nhanh chóng lấp đầy bí đạo chật hẹp, không ngừng rong ruổi, cự long vì đã thấm đẫm mật dịch xuân thủy nên dễ dàng ra vào hoa huyết, tốc độ càng lúc càng nhanh, sức lực càng lúc càng lớn... Cảm giác tuyệt vời cùng với khoái cảm phong phú no đủ khuấy khoả, làm cho Kích Liên Thiên cùng Bảo Oa miệng đồng thời bật ra thanh âm cùng thô suyễn.

「a ân..... A.....」

Con người lục sắc của Bảo Oa tràn đầy hơi nước kích tình, vẻ mặt mê loạn yêu mĩ động lòng người, lọt vào trong mắt Kích Liên Thiên như biến thành xuân được thúc giục thủ tính cuồng dã, bá đạo trong người hắn.

Hắn vận vẹo cái mông đồng thời dùng sức ra vào hoa huyết với tốc độ kinh người, thẳng tiến cùng xoay vòng, cuồng dã bá đạo xâm nhập non mềm của nàng

“Như vậy thoải mái sao?”

Mồ hôi đầm đìa trượt theo thân hình lửa kiện của hắn rơi rớt trên da thịt tuyết trắng vì động tình mà hồng hồng đỏ đỏ của nàng, cùng mồ hôi của nàng giao triển một chỗ, nơi gắn kết hai người nóng rực như lửa, lại ướt đầm yêu dịch, không gian tràn ngập tư vị hoan ái nồng đậm.

“Thoải mái..... Ân a.....”

Bảo Oa say mê nhìn vẻ mặt Kích Liên Thiên, bởi vì hắn anh tuấn gọi cảm, trong lòng nàng như có nai con chạy loạn thành từng đàn, từng đàn... trái tim đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ý loạn tình mê, cái miệng nhỏ nhắn không tự giác nói ra sáu chữ đã che dấu trong lòng bấy lâu: “Liên lang, ta hảo yêu người....”

Tuy rằng đang chìm đắm trong hoan lạc của thể xác nhưng lời nói nỉ non của nàng vẫn lọt vào tai Kích Liên Thiên một cách rõ ràng rành mạch, từng chữ từng chữ không bỏ sót.

Một câu chân tình, tâm tư của nàng đã giải, hắn đột nhiên ngừng lại luật động, tình quang xoẹt qua trong đầu, đây là thời điểm thích hợp hảo hảo tra ra thân phận của nàng.

Nàng ngây ngốc trước hành động của hắn, tự khỏi eo nhỏ hướng về phía trước thật muốn đem hắn lấp đầy thật sâu bên trong, hắn trầm giọng hỏi: “ta rốt cuộc nên gọi nàng là Bảo Oa hay tiểu mỹ nhân đây? Nếu nàng không nói rõ ràng, ta đây sẽ không hội tiếp tục đi xuống!”

Hắn nhìn xuống dục hỏa cùng khoái cảm mãnh liệt, dùng tay đẩy xuống hai chân thon dài của nàng đang vòng trụ thắt lưng, đem nam căn nóng rực sung phòng đang chôn chặt trong hoa huyết rút ra, động tác rất nhanh làm Bảo Oa nhất thời không kịp phản ứng, hoa thần vẫn nở rộ, mấp máy chờ đón...

“Người..... Người không có hít vào hương khí mộng chú?” hải mắt một lúc, Bảo Oa mới hiểu được mộng chú của nàng nửa điểm cũng không có phát sinh tác dụng.

Động tác điều luyện của hắn làm cho thân thể của nàng vì sắp đạt đến cao trào mà bủn rủn không thôi, thân nhiệt không ngừng tăng cao, nay đột nhiên trống rỗng làm nàng cảm giác thật khó chịu, như có một sợi lông vũ mềm mại đang không ngừng khiêu khích hạ thân, thật ngứa a!

Cũng một lúc sau, nàng mới phát hiện sương phòng mờ ảo ánh trắng không biết từ khi nào đã sáng thành một mảng.

Hắn lại một lần nữa trêu chọc hạt hoa đang sung mọng ướt át của nàng. Nàng cứ nhiên lại bị kỹ thuật tình ái cao siêu của hắn hoàn toàn đoạt đi tâm thần, tâm trí hoàn toàn mờ mịt.

Cũng khó trách bị hắn bắt được!

Bảo Oa trong lòng ảo não không thôi, tiếp nhận khiêu khích của Kích Liên Thiên cũng không làm cho dục hỏa đang thiêu đốt trong người giảm xuống mà lại càng thêm nóng, hạ thân khao khát được lấp đầy, thật khó chịu a!

Hắn biết rõ đang gần đạt tới đỉnh cao hoan ái mà bỗng nhiên đình chỉ chẳng những làm cho nàng khó có thể điều thích, ngay cả chính mình cũng thất phần thông khổ a! Nam căn cứng rắn sung phòng, căng tức cực khó chịu, dục hỏa đang muốn phát tiết chỉ thực hiện được nửa vơi, nhưng hắn vẫn quyết tâm tìm hiểu thân phận của tiểu mỹ nhân, rồi mới đem nàng hảo hảo triển miên.

Hắn kiên trụ hai tay nàng, dùng sa trướng mềm mại cạnh giường cẩn thận cố định hai tay nàng lại, hành động thần tốc lại không quên liếc mắt nhìn trộm hoa thần ướt át mê người giữa hai đùi thon dài, trắng nõn của nàng lúc này đã ướt sũng yêu dịch.

“Đúng vậy! Ta không có trúng hương khí mộng chú của nàng” hắn bên môi nổi lên một chút cười khở.

Lại nhìn đến nam căn chính mình cũng đã dính đầy xuân thủy mà chớp động thủy quang, hắn không biết có bao nhiêu mong muốn là đem mọi thứ đều gạt sang một bên, bất chấp tất cả mà đem đặt dưới thân, nuốt trọn vào bụng, gọn gàng sạch sẽ...

Cho nên hắn quyết định tốc chiến tốc thắng, một khắc cũng không dừng, triển khai ép hỏi.

Hắn dùng bàn tay đánh vào mông nhỏ của nàng,「nói đi! Nàng gọi là Bảo Oa hay là cái tên này cũng là nàng bịa ra?」nhìn nàng hai tay giơ lên cao, quỳ gối trên giường, tuyệt mỹ thân hình lồ lộ trước mắt, hắn thực luyện tức đem tầm mắt dời đi.

Bản thân đang cố gắng nhìn xuống dục hỏa đầy dọa khổ sở lại còn bị hắn bá đạo, ngang ngược, hành vi phi lễ làm nàng thấy thật tức giận a, vì thế nàng vênh mặt, mắt lạnh liếc hắn một cái, quay đầu sang hướng khác không thèm để ý đến hắn.

Thấy thế, Kích Liên Thiên khẽ nhếch mày rậm.

Không thành vấn đề, trong Lang tộc hẳn có tiếng là tính tình ôn hòa dễ gần, tuy rằng thời điểm này không bình thường, có chút không thích hợp nhưng hẳn hiện tại có thể tái đem hảo tính tình tìm trở về. “Nàng rõ ràng là Ngọc hồ, vì cái gì không muốn cho ta thấy nhân thân (hình người) của nàng? Lại đối ta hạ mệnh chú, tự nguyện cùng ta không danh không phân bên ngoài đã hợp?”

「hừ!」 cô nương ta chính là không muốn trả lời, xem ngươi có thể làm gì được ta?

Xem nàng rõ ràng bị trói đến chật vật lại kiên trì bày ra tư thái kiêu căng, Kịch Liên Thiên bất giác buồn cười.

Tay hắn vuốt ve mái tóc dài đang buông xõa của nàng, tiện đà trượt đến nơi đầy đặn trước ngực, khẽ vờ ve hai gò bồng đảo non mềm làm thân nàng bất giác khẽ rung lên.

Nhìn nàng rõ ràng đã bị hắn khiêu khích, bạc môi giương lên một nụ cười tà mị, “tiểu mỹ nhân của ta, nàng thật không biết nam nhân đều là động vật cuồng dã sao, bộ dáng này của nàng chỉ làm cho ta càng muốn chinh phục nàng, ta có rất nhiều phương pháp để đưa nàng đi vào khuôn khổ, nàng đang lo lắng điều gì... thực không muốn nói ra?”

「hừ!」 lại là một tiếng khiêu khích hừ lạnh.

Giọng điệu giận dữ nũng nịu này ngược lại thật đúng ý của Kịch Liên Thiên, quả thực như hắn sở liệu, hôm nay Ngân Tinh lâu thật náo nhiệt a! Hắn bên môi ý cười thêm rõ ràng.

“như vậy nàng cũng đừng trách ta không biết thương hương tiếc ngọc nha! Nhìn một cái, hoa nhĩ của nàng đã khó chịu như vậy còn muốn chống đối lại ta sao? Nàng không muốn ta hảo hảo yêu nàng sao?” ngón tay thon dài của hắn nhanh chóng trượt vào hoa huyệt đang ướt đẫm của nàng.

Hắn giơ lên ngón tay dính đầy xuân thủy trong suốt trong suốt, đưa lại gần miệng, vờn lưỡi liếm liếm hương vị ngọt ngào của mật dịch, sau đó đem ngón tay dừng lại trước gương mặt nhỏ nhắn của nàng. “Nàng tự mình nhìn xem nàng có bao nhiêu nhiệt tình? Chảy ra nhiều “mật” như vậy...”

Thấy nàng nhắm chặt hai mắt rồi khỏi ngón tay đang trêu đùa của hắn, hắn lại càng đem ngón tay dí sát cánh môi đỏ mọng của nàng, dùng tay kia chế trụ hàm dưới, bắt buộc nàng đem miệng mở ra, sau đó đem ngón tay dính đầy dịch mật kia tham tiền vào trong khoang miệng nhỏ bé, bá đạo khuấy hoạt bên trong

“nếm thử hương vị của chính mình, ăn ngon không?”

「ngô.....」 Bảo Oa giả dựa muốn lùi đầu ra phía sau, lại bị bàn tay Kịch Liên Thiên gắt gao cố định.

Trong miệng bị hắn dùng ngón trỏ cùng ngón giữa lấp đầy, ngay cả thanh âm kháng nghị cũng không thể phát ra, Bảo Oa chỉ có thể bị động nuốt vào hương tình tư vị của chính mình.

“thực ngọt đúng không? Ta thực thích!” hắn di động thân mình quý gối trước người nàng, đem cái đầu dài r81n chắc trắng kiện của hắn xen vào hai đùi tuyết trắng, thon dài của nàng, đem thân nàng khẽ nâng lên, đặt trên đùi hắn. Hành động táo bạo này làm cho hoa thần của nàng với đùi của hắn ma sát lẫn nhau, kích thích mãnh cảm của nàng.

「ngô.....」 động tác của hắn cấp đem nàng nhấn chìm lần nữa trong biển tình.

Hoa thần bị hắn ác ý dùng đầu gối xoa nắn, ma sát, trong miệng nhỏ nhắn lại bị hắn dùng ngón tay mô phỏng động tác tình ái tùy ý giảo động, làm cho của nàng lơ lửng không tự chủ được phối hợp ngón tay ra vào mà rên rỉ.

Thất lực mãnh liệt của nàng cũng không ngừng vận vẹo, làm cho hoa thần trên đùi hắn ma sát lên xuống, như muốn an ủi dục vọng cùng khao khát mãnh liệt ở giữa hai chân.

「Bảo Oa, thoải mái đi? Thiên hạ không có cái gì miễn phí hết, nàng ít ra phải nói cho ta biết nàng rốt cuộc gọi là gì? Là hồ nữ của Ngọc hồ tộc? Vì sao lại không cho ta nhìn thấy nhân thân? Sau khi nàng nói rõ ràng, ta liền lập tức làm cho nàng thoải mái.....”

Hắn tàn nhẫn bứt nàng ra khỏi người, trên đùi trường kiện đã ướt đẫm một mảng xuân tình, lặng lẽ quan sát nhiệt tình của nàng, một chút cũng không bỏ sót...

「ân..... Liên lang.....」 Bảo Oa khoe môi lưu dật nũng nịu, hai chân thon dài run run quỳ trên chấn nệm mềm mại, bởi vì dục hỏa chưa được thỏa mãn mà gật gật.

Toàn thân như liệt hỏa thiêu cháy, miệng lưỡi khô nóng, hô hấp dồn dập làm cho khuôn ngực đầy đặn, căng tròn phập phồng lên xuống, nhũ tiêm hồng mai bị dục vọng điên cuồng tra tấn mà đỏ sẫm rần rần mê người.

Kinh nghiệm tình ái của Kịch Liên Thiên phong phú, làm cho Bảo Oa mới nếm thử mùi vị dục vọng không cách chống đỡ, khiến cho nàng buông khí giới đầu hàng, ánh mắt biểu lộ cầu xin, nguyện ý nói ra sự tình...

Chương 5

“Ta nói là được, người cũng đừng làm cho ta khó chịu như vậy nữa! Liên lang.” Bảo Oa mỉm cười như tự, xinh đẹp mê người, thanh âm dịu dàng như phong tình hướng mắt nhìn về Kịch Thiên Liên

Thanh âm dịu dàng đưa vào trong tai, hắn cũng không phụ giải nhân sở vọng (nguyện vọng của mỹ nhân), lập tức cúi đầu xuống, bạc môi không ngừng mút hôn đỉnh tuyết phong mềm mại lúc này đã rắn như hai hòn sỏi.

Không ngừng “hoạt động”, hắn vẫn không dễ dàng buông tha cho nàng, giọng nói đầy mệnh lệnh, “nói đi! Ta đang nghe đây!” lại dùng đầu lưỡi ấm nóng khảy lên nụ hoa, táo bạo qua lại, trêu chọc, kích thích nàng.

Nàng uốn người vặn vẹo thắt lưng, làm cho ngực nhũ càng tham lam, tiến sát vào miệng hắn. Gần như toàn bộ ngực sữa đều nằm trong khoang miệng của hắn, lại bị hắn ra sức mút liếm như một tiểu oa nhi tham lam, làm cho toàn thân của nàng vừa đau vừa có cảm giác sung sướng khoái hoạt khó diễn đạt, thân hình không khỏi run lên, lí trí toàn bộ bay biến.

“Ấn. Bảo Oa là... tên thật... của ta... A ấn.”

Nhu thuận của nàng làm cho hắn thập phần vừa lòng, hắn thay phiên liếm mút hai nụ hoa, thỏa thuê, mới hơi nhồm dẫy, hôn thật sâu lên cánh môi đỏ mọng của nàng “ngaoan, Bảo Oa, tiếp tục nói.”

“Ta là thứ nữ hoàng tộc ...Ngọc Hồ tộc. Ấn ách. Sau khi phụ hoàng băng hà, đại ca của ta kế vị, bởi vì. cho nên... hắn muốn đem ta tặng cho.”

Nàng căn bản chính là nói năng lộn xộn, câu chữ đứt quãng, không rõ ràng, câu cuối cùng chưa nói xong đã ngừng lại, bởi vì nàng thật sự không thể tiếp tục nói tiếp.

Phía sau, Kịch Thiên Liên đã chuyển tới bụng dưới của Bảo Oa, cự long to lớn không ngừng trượt đi trượt lại trước cửa động, nhưng chính là không chịu thống khoái mà tiến vào trong!

Hành động này của hắn làm cho toàn thân nàng như có hàng ngàn, hàng vạn con kiến nhỏ đang bò bên trong, cảm giác thật khó chịu, cả thân mình mảnh mai không ngừng run run ngay cả nói cũng không thể chuyển tâm!

Hắn dùng hai tay chế trụ hông nhỏ của nàng, trầm giọng bức cung. “Đại ca nàng muốn đem nàng tặng cho ai?” Nghe được nàng có khả năng thuộc về một nam nhân khác, trong lòng tự nhiên tràn ra một ngọn lửa, lại có cảm giác chua xót thống khổ, giọng nói vì thế mà trở nên cộc cằn, băng lãnh.

“Tặng cho chiến Hồ tướng quân. Vân Chính Phong. Liên lang, ta cầu người, mau vào, ta thật sự chịu không nổi.” Bảo Oa thực sự không còn tâm lực để đối phó với truy vấn của Kịch Thiên Liên.

Nàng khổ sở đến cực điểm, nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói đã mang theo thanh âm khóc nức nở.

Hoa huyết của nàng dường như có cường lực co rút lại, mang nam tính cực đại của hắn hút vào, thanh âm nức nở động tình cũng bức hắn đến điên, hắn rút cuộc buông tha tra tấn nàng.

Hắn dùng chút lí trí còn sót lại trong đầu, tìm tòi trong trí nhớ, Bảo Oa vừa nhắc đến chiến Hồ tướng quân... rất nhanh, trong đầu liền nhớ tới, hắn từng gặp mặt một lần, chiến tướng dũng mãnh của Ngọc hồ tộc – Vân Chính Phong, thì ra, đó có khả năng là nam nhân của nàng.

Nếu đã rõ ràng thân phận của nàng, Kịch Thiên Liên cũng không vội vã tìm hiểu những chuyện khác, bởi vì với hắn mà nói, hắn cùng Bảo Oa giống nhau đều bị dục hỏa đốt cháy, khổ sở vô cùng, “Ta tạm thời tha nàng, hảo hảo để ta yêu nàng!”

Nói xong câu đó, Kịch Thiên Liên tạm thời đem lòng đố kỵ cùng mọi vấn đề gác qua một bên, thẳng lưng, lui hông đem nam căn to lớn thô cứng thẳng tiến vào hoa huyết, triển khai cuồng dã **.

Khoái cảm do bị đè nén này giờ nhất thời được đáp ứng, làm cho Bảo Oa lẫn Kịch Thiên Liên đồng thời đạt tới cao trào.

Tâm thần trường kiện phủ phục trên thân hình mảnh mai, đôi mắt tình tường của hắn nhìn thấy rất rõ ràng tại eo nhỏ quyến rũ, trắng mịn như ngọc của nàng xuất hiện một hoa diễm đỏ hồng, ngọn lửa xinh đẹp như đang nhảy múa trên da thịt trắng mịn, diễm lệ mê người.

Lúc cùng nàng hoan ái trong rừng, hắn cũng không chú ý tới hiện tượng này. Xem ra, đồ đảng này là ở thời điểm nàng hưng phấn nhất mới có thể hiện ra, mà nó cùng với dấu ấn của hồ tộc hoàng thất – Ngọc hồ tộc, từ khi sinh ra đã có trên da thịt là giống nhau như đúc.

Loại tình huống này chưa từng nghe nói qua, nhưng lại đang chìm đắm trong dục vọng của thể xác, Kịch Thiên Liên không có tâm thần suy đi nghĩ lại, hắn vội vàng truy đuổi khoái cảm vui sướng, hai tay không ngừng vuốt ve xoa nắn đỉnh tuyết phong, dùng sức va chạm, kịch liệt ra vào bí đạo chật hẹp.

Trong phòng tràn ngập tư vị hoan ái, thanh âm phát ra từ bên trong làm cho bất kì ai nghe thấy cũng phải đỏ mặt, tim rung. (T__T, máu chảy ròng ròng nữa!!!)

Hai thân thể khát vọng lẫn nhau, không ngừng lặp lại cao trào cùng cực mãnh liệt, ở trên giường quay cuồng giao triền. Sau nửa đêm, hoàn toàn ứng với mong muốn của Kịch Liên Thiên.

Ngân Tinh lâu tối nay quả thật là náo nhiệt vô cùng nha!

Màn đêm “tĩnh lặng” qua đi. Ánh bình minh rực rỡ ló dạng, chan hòa soi sáng cho vạn vật.

Tiêu hao rất nhiều thể lực ở trên giường “tham chiến” kịch liệt, thế nhưng ngày hôm sau Kịch Liên Thiên còn có tinh thần dậy thật sớm.

Hắn sau khi dùng nước lạnh rửa mặt chải đầu, đem quần áo sửa sang lại cho chỉnh tề, mới quay đầu lại nhìn về thiên hạ đang nằm sắp trên giường, vùi đầu vào chăn nệm ngủ mê – Bảo Oa của hắn.

Nàng nhắm chặt hai mắt, biểu hiện của nàng xác thực hao hết khí lực, hiện tại chính là cần ngủ một giấc thật ngon để củng cố lại thể lực đã tiêu hao.

Ánh mắt tràn ngập nhu tình nhìn nàng, cúi người, hắn nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, sau chuyển qua tai nàng, nhẹ giọng thì thầm “Bảo Oa, nàng ngoan ngoan chờ ta trở lại, đừng biến thành tiểu hồ nhĩ nữa, có nghe hay không, Bảo Oa?”

Bảo Oa nghiêng người, mày liễu khẽ nhú lại, nũng nịu “ân..... Đừng phiền ta, cho ta ngủ.....”

Hắn mỉm cười, đem cái mũi vùi vào vành tai nàng, hít vào thật sâu mùi hương của nàng “hảo, hảo, ngoan ngoan ngủ, dưỡng tốt tinh thần chờ ta trở lại.....”

Dù sao nàng hiện tại đã thật sự trở thành nữ nhân của hắn, chỉ cần hắn không buông tay, tuyệt đối không có bất luận kẻ nào có thể đem nàng mang đi, cho dù là đại ca của nàng cũng không được.

Chuyện gì hắn đều có thể hảo hảo thương lượng, chỉ có nữ nhân này, hắn tuyệt đối không nhún nhường... đời này, hắn tuyệt đối chỉ biết có nàng, chỉ thú một mình nàng.(ôi, soái ca...đang hai tay chạy lại...)

Hắn lưu luyến không rời, ánh mắt ôn nhu nhìn thân ảnh nhỏ đang ngủ say, ấn xuống một nụ hôn trên đôi môi đỏ mọng, kéo chăn phủ kín người nàng, buông sa xuống rồi mới rời đi.

Kịch Liên Thiên vừa mới bước vào cửa Lăng Nguyệt các, đã truyền đến thanh âm bí bí (?__?) của An Đạt.

“Êu...nhị công tử của chúng ta hôm nay tâm tình thoát nhìn không tệ nha!”

An Đạt trong tay cầm lấy một cái điểm tâm hoa quế ngọt ngào do Lang Vương phu nhân - Tô Nguyệt Linh, tự tay xuống bếp, cho vào trong miệng, hai chân hắn bắt chéo, run lên run lên, biểu tình thật không đứng đắn chút nào.

Không quan tâm nhiều đến An Đạt, thân hình anh tuấn, trầm ổn của Kịch Liên Thiên lướt qua đại sảnh, đi đến vị trí quán tọa ngồi xuống, tiếp nhận trà nóng do thị nữ mang đến, cùng một cái giò nhỏ chứa điểm tâm tinh xảo bên trong.

Đề thị nữ lui ra sau, Kịch Liên Thiên không để ý tới người đang thẳng thản ăn uống, An Đạt bất mãn, vội nói: “Như thế nào? Tối hôm qua khoái hoạt cả đêm, ngươi còn không có tâm tình tốt lên chút nào sao?”

Vừa nghe đến lời này, đang cúi đầu uống trà, Kịch Liên Thiên trong mắt lóe ra hào quang sắc bén.

Hắn đem trà nóng nuốt vào, nhẹ nhàng băng quơ hỏi một câu, “Ngươi lời này là có ý gì?”

An Đạt ngây thơ còn không biết đại họa đã muốn trước mắt, mồm mép làm càn trên đầu, giọng nói: “Ngươi còn muốn giả bộ hồ đồ? Chúng ta đêm qua vốn muốn tới Ngân Tinh lâu giết thời gian, ngoan ngoan tiểu bài (chắc là đánh bài), cắn hạt dưa, không nghĩ tới ngươi ở trong phòng tối hôm qua khá náo nhiệt.....”

Tiếp theo hắn cười hề hề đi đến Kịch Liên Thiên bên cạnh, cúi người, nhỏ giọng hỏi: “Nói thật đi, hôm qua ngươi mang vào phòng là con gái nhà ai? Kia cổ họng cứ kêu lên..... Ách!..... Liên Thiên..... Ngươi buông tay nha.....”

Như sét đánh ngang tai, Kịch Liên Thiên cả đầu đầy hắc tuyến, đột nhiên vươn tay, chế trụ yết hầu An Đạt.

“An Đạt, rút lại lời nói cùng thái độ khinh bạc của ngươi ngay lập tức!” từng chữ, từng chữ lạnh như băng bật ra khỏi miệng Kịch Liên Thiên.

Hắn xuống tay khá mạnh, làm cho cần cổ của An Đạt muốn tụt máu, ánh mắt lãnh khốc, bùng bùng lửa giận, này đủ chứng minh hắn không phải đang nói đùa. Hắn không cho phép, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào, bất luận là ai dùng lời nói kiêu ngạo đâm lún Bảo Oa!

“Liên Thiên..... Ngươi này..... Đây là sao..... Khụ khụ!” bị Kịch Liên Thiên bóp nghẹt yết hầu, An Đạt khó khăn mở miệng, trong lòng vẫn ngây ngốc, không hiểu tại sao lại bị đối xử như vậy.

Không thể đứng thẳng dậy, An Đạt thống khổ gãy dựa, hai tay quơ loạn, muốn tìm chút không gian cho mình hô hấp.

Vừa vặn, ngay tại phía sau, Bàn Tử Cương cùng Đa Lâm cũng đi vào ngoài cửa Lãnh Nguyệt các.

Từ ngoài cửa, liếc mắt một cái thấy liền nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Đa Lâm vội vàng phóng qua cửa, chạy vù vù tiến lên, miệng còn không ngừng kinh hô, “Làm sao vậy? Làm sao vậy? Liên Thiên ca, người mau buông tay! An lão đại hô hấp muốn không thông, có cái gì cũng từ từ nói, nhất thiết phải động thủ sao?”

An Đạt vốn ngũ quan tuần mỹ bất phạm hiện tại chẳng những vặn vẹo biến hình, bởi vì không thể thuận lợi hít thở mà mặt mũi đỏ bừng, Đa Lâm sợ hãi sẽ hồn phiêu thiên ngoại thật a!

Hắn liều mình kéo cánh tay cường tráng đang kiệt sức như gong kim của Kịch Liên Thiên, miệng vẫn không ngừng “ai nha! Có chuyện chúng ta hảo hảo nói, Liên Thiên ca người mau buông tay ra!”

Bàn Tử Cương không như Đa Lâm khẩn trương cuống quýt cả lên, duy trì cước bộ nhất quán đi đến trước người Kịch Liên Thiên, lại nhìn thấy cái giỏ nhỏ chứa thức ăn cùng điểm tâm để trên bàn, vươn tay lấy một khối điểm tâm tinh xảo rồi mới lạnh lùng mở miệng, “Liên Thiên, buông hắn ra đi! Hắn miệng mồm không biết nặng nhẹ hiện tại cũng đã bị giáo huấn rồi……”

Chậm rãi cắn một miếng bánh ngọt, Bàn Tử Cương mới nói tiếp: “Ngày hôm qua, hắn cái gì cũng chưa kịp nghe, chuyện gì cũng chưa kịp thấy, ta cùng Đa Lâm liền đem hắn mang đi, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ là xác định người trong phòng có nữ nhân, cái không nên nghe, không nên xem chúng ta một chút cũng chưa làm”

Bàn Tử Cương sau khi nói xong, lại tiếp tục lấy một khối bánh ngọt đưa vào miệng.

Vốn Kịch Liên Thiên cũng chỉ muốn cho An Đạt một cái giáo huấn, không phải thật sự muốn tự tay giải quyết tánh mạng của bạn tốt, vì thế hừ lạnh một tiếng, sau liền buông tay ra, trầm giọng cảnh cáo An Đạt:

“Miệng của người nếu còn không biết cân nhắc, có ngày rước họa vào thân!”

Đa Lâm nhanh tay đỡ lấy thân thể yếu xiu của An Đạt, giọng hoà giải, “Liên Thiên ca, An lão đại chính là kẻ chuyên gây chuyện, thị phi thôi miệng, người chẳng phải hiểu rõ sao? Hôm nay vì có gì lại so đo, chấp nhất với hắn như vậy?”

Mới thoát ly nguy hiểm, An Đạt còn đang thờ hồng học, miệng lại không an phận. “Hắn nha! Cũng không biết rốt cuộc là chỗ nào không thích hợp, tính tình như là ai quyết nợ của hắn không bằng, từ trước đến giờ, chúng ta công khai trên gheo hắn cũng chưa từng thấy hắn sinh khí (tức giận) như vậy, hôm nay không biết thế nào, chỉ nói một câu mà hắn đã đem ta làm thành cái dạng này...”

An Đạt tức giận đến độ hất tay Đa Lâm đang đỡ hắn, ngoảnh mặt đi đến vị trí của mình, miệng đỏ la hét. Hắn luôn luôn vô tâm, miễn bàn thế sự nhưng hiện tại hắn thực chịu không nổi tính tình kì quái của Kịch Liên Thiên, cư nhiên đem tánh mạng của hắn ra chơi đùa, thật đáng giận a!

Vốn không muốn nói nhiều, Bàn Tử Cương nhìn thấy An Đạt ủy khuất, thần sắc bất mãn, rốt cục nhìn không được mở miệng khuyên Kịch Liên Thiên, “Liên Thiên, An Đạt hồ nháo (bất nháo loạn xạ) chúng ta điều biết, nói thật, người hôm nay phản ứng thật mạnh, trong lòng người rốt cuộc có chuyện gì, đừng dấu trong lòng, nói ra cho mọi người giúp người tìm cách giải quyết cũng tốt!”

Kịch Liên Thiên xoa xoa mi tâm, nhắm mắt, trầm tĩnh tâm tính của mình.

Quả thật, mấy ngày nay, hắn bởi vì thân phận của tiểu mỹ nhân, sợ mình ảo tưởng, nảy sinh thú tính cho nên làm cho tính tình nóng nảy, khó chịu làm cho mọi người khó thích ứng.

Bất quá hiện tại vấn đề đã rõ ràng, tiểu mỹ nhân căn bản chính một mỹ nhân của Ngọc Hổ tộc, là Bảo Oa mà hắn thương yêu nhưng nhớ a! Hắn tại sao còn phiền não, suy nghĩ lung tung như vậy.

Suy nghĩ thông suốt, Kịch Liên Thiên tâm tình cuối cùng cũng sáng sủa lên.

Hắn dùng ánh mắt xin lỗi nhìn An Đạt, quyết định công khai thân phận chân thật của tiểu mỹ nhân. “Đúng vậy! Tôi hôm qua, trong phòng ta xác thực có nữ nhân, nàng chính là tiểu mỹ nhân.”

Chỉ hai câu nói ngắn ngủi, làm cho An Đạt, Đa Lâm, Bàn Tử Cương, ba người biến thành tượng đá.

Nghe được ba từ “tiểu mỹ nhân”- nữ nhân vật chính đêm qua của Kịch Liên Thiên, An Đạt cùng Đa Lâm, hai người không tự giác há to miệng, ngây ngốc, tròn mắt kinh ngạc nhìn Kịch Liên Thiên mở miệng bình thản. Liền ngay cả Bàn Tử Cương luôn luôn tinh táo nhất đều không thể duy trì vẻ mặt bình tĩnh, kinh ngạc nhìn về phía bạn hữu.

Bọn họ ba người trong lòng đồng thời hiện lên một cái hình ảnh vớ vẩn — thử nghĩ, Kịch Liên Thiên, một nam nhi đỉnh thiên lập địa như vậy, anh dũng uy vũ, tiêu sái tuần mỹ lại đi cường chế, khinh bạc một tiểu hủ vô năng (không có khả năng) chống cự, cái hình ảnh “thú tính” này.....Ai !!!!!. Đây còn có thể nói Kịch Liên Thiên bình thường sao?

Từ rất lâu, rất lâu rồi..... Ngay cả tổ tiên mấy trăm đời trước, sau khi tu luyện, có nhân dạng rồi thì chưa từng xảy ra giao hoan “thú” như vậy a!

Hắn..... Hắn thật sự “đói khát” đến loại tình trạng này sao? Ngay cả tiểu mỹ nhân cũng hạ thủ được?

Hắn hà tất phải làm như vậy sao?

Không cần kể đến những khuê nữ xinh đẹp “đang, đã và từng” thầm thương trộm nhớ hắn trong Linh Lang tộc của bọn họ, trong các tộc lý khác, như là diễm hồ phong lưu thiên hạ đệ nhất, hoa tiên phong tình vạn chủng, hay là phong tình (cây tình), điệp y cô nương (bướm tình), Ngọc hồ, tường lân đẳng đẳng (?__?)... còn rất nhiều, rất nhiều những cô nương dung mạo như hoa, thập phần diễm lệ, rung động lòng người chờ hắn ưu ái, vì hắn mà tranh dành a!

Hắn..... Hắn rốt cuộc là làm sao lại có vấn đề ?

Cúi đầu, Kịch Liên Thiên hơn nửa ngày vẫn không nghe được nhóm thanh âm của đồng bạn, thiếu chút nữa nghĩ đến mình đang cùng không khí nói chuyện, vì thế buồn bực ngẩng đầu, không nghĩ tới vừa ngước lên thì đập vào mắt là ba gương mặt biểu tình ngây ngốc giống nhau, tro ra như tượng đá!

“Các ngươi..... Làm sao vậy?” quái lạ, bọn họ luôn miệng nói hắn có vấn đề, nhìn tình trạng trước mắt xem, có vấn đề hẳn là bọn họ mới đúng?

Kết quả, người đầu tiên có động tác là An Đạt.

Bỗng nhiên biểu tình của hắn chuyển hoá thành đau thương vô hạn, lời còn chưa nói thì thanh âm đã nghẹn ngào nức nở: “Ồ...ô... Liên Thiên, đều là chúng ta không tốt, còn có mặt mũi nào nói là bạn tốt của ngươi, ngay cả ngươi..... Ngay cả ngươi biến thành như vậy chúng ta đều không phát hiện.....” (ha ha ha, chết cười với anh này, trí tưởng tượng phong phú thật J)

Hắn biến thành như thế nào?

Kịch Liên Thiên còn chưa kịp mở miệng đề hỏi, Đa Lâm cũng nhìn hắn bằng ánh mắt đồng tình, “Liên Thiên ca, ta hiểu được ngươi vừa rồi vì cái gì sinh khí, ngươi yên tâm, chúng ta ba người, tuyệt đối sẽ thay ngươi bảo vệ bí mật này, sẽ không cho bất luận kẻ nào biết, ngươi phải tin tưởng chúng ta.” còn rất nghĩa khí vỗ vỗ ngực, hướng Kịch Liên Thiên cam đoan. (ha ha ha, chời ơi, ta cười chảy nước mắt... :]]]]]])

Hắn có bí mật gì không thể cho người ta biết được ?

Kịch Liên Thiên lại lần nữa không kịp hỏi rõ ràng, bọn họ tiếp tục “kẻ xướng người bè”, Bàn Tử Cương cũng nói chuyện .

“Liên Thiên, ai..... Ta cũng không biết nên nói cái gì, ngươi chỉ cần biết rằng chúng ta vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh ngươi, cùng ngươi trải qua, chờ ngươi ngày nào đó nguyện ý đối mặt, chúng ta sẽ cùng ngươi đi tìm thánh nữ, xem có biện pháp nào có thể chữa khỏi cho ngươi không..... Ai!”

Trái một tiếng thờ dài, phải một câu an ủi, đem Kịch Liên Thiên biến thành một đầu mờ mịt. Hắn hoàn toàn mù mịt, không biết đám người này sáng nay thần kinh này sinh vấn đề gì, như thế nào tất cả đều không bình thường ?

An Đạt nghẹn ngào ngày càng có xu thế khóc lớn lên, Kịch Liên Thiên dùng tay vỗ xuống mặt bàn, ngăn hắn tiếp tục nháo loạn, mở miệng nói chuyện với Đa Lâm:

“Các ngươi rốt cuộc đang nói cái gì? Không có một câu nào ta nghe mà hiểu được ? Tử Cương, như thế nào ngay cả ngươi cũng theo chân bọn họ nói năng lộn xộn ? Ta rốt cuộc là biến thành như thế nào? Lại có cái gì bí mật ? Ta chính mình như thế nào cũng không biết?”

“Liên Thiên, ngươi tốt nhất nên đối mặt sự thật, ngươi như vậy là lừa mình dối người, đây cũng không phải là biện pháp tốt.....” Bàn Tử Cương đẩy mắt tràn ngập lo lắng nhìn về Kịch Liên Thiên.

Nghe đến “đầu vàng mắt hoa”, Kịch Liên Thiên tức giận rống lên “Ngừng!”

Kịch Liên Thiên lấy đại chương (bàn tay lớn) vuốt vuốt gương mặt, cố gắng kìm nén tâm trạng, kiên nhẫn mở miệng “Ai trong các người có thể hảo tâm (có lòng tốt) đem chuyện vừa rồi nói lại cho rõ ràng, các ngươi rốt cuộc là đang nói cái gì?”

“Liên Thiên ca, ngươi không phải nói..... Nói đêm qua ...người đêm qua cùng ngươi “một khắc xuân tiêu” là tiểu mỹ nhân sao?” Đa Lâm Nộ mở miệng trả lời.

“Đúng vậy nha!” Chỉ là hắn còn chưa đem chuyện tiểu mỹ nhân thân là Ngọc hồ nói ra, liền bị đám người này làm cho đầu óc quay cuồng...

Một câu “Đúng vậy!” của hắn, khiến cho An Đạt dường như đang cố kìm nén tiếng khóc, lại một phen nước mắt nước mũi, giọt ngắn giọt dài, thương tâm không thôi, xót xa nhìn lão hữu. (Đạt ca thể nào cũng thảm...>.<)

Bị một trận tiếng khóc khời nghe làm cho lửa giận đang cố kìm nén trong người bùng phát dữ dội, Kịch Liên Thiên rống lớn đứng lên, “Tử cương, ngươi đem cái miệng của hắn may lại cho ta, đường đường một đấng nam nhi, khóc cái gì mà khóc? Một đại nam nhân khóc lóc thảm thiết như vậy còn ra thể thống gì?”

Bàn Tử Cương khó khi đỡ xuống mặt nạ lạnh lùng, dùng đại chương vỗ vỗ An Đạt đang khóc lóc thảm thiết, trách cứ Kịch Liên Thiên, “An Đạt là lo lắng cho ngươi, ngươi không cảm kích cũng không nói, còn mắng hắn sao?”

Lại nhìn đến Bàn Tử Cương cùng Đa Lâm, thái độ trên mặt cũng toàn là chỉ trích hành động của hán đối với An Đạt, Kịch Liên Thiên không hiểu vì sao lại trở thành cái đích cho cho mọi người chỉ trích, hán áp chế phiên não cùng tức giận trong lòng, bắt đầu đi đến cực điểm làm bầm làu bàu, “Bắt quá chỉ là chưa kịp nói cho các người biết tiểu mỹ nhân là công chúa hoàng thất của Ngọc Hồ tộc thôi, như thế nào lại thành cái này.....”

“Cái gì?” ba người kinh ngạc đến cực điểm, điên cuồng hét lên.

Kịch Liên Thiên tuy rằng là thi thảo tự nói, nhưng Y Lang tộc nhĩ lực hơn người, bọn họ đương nhiên là nghe được nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch), vì thế An Đạt đã quên khóc, cùng Bàn Tử Cương, Đa Lâm trăm miệng một lời hét to một tiếng.

Bọn họ thành linh gầm rú thiếu chút nữa không đem nóc nhà thổi bay, càng làm cho người vừa bước vào, quay lại chuẩn bị khóa cửa-Tiểu Yêu cả kinh, cước bộ loạn choạng, cả thân người liền “lâm một cái hôn thân mật” với mặt đất!

Kịch Liên Thiên nhìn bọn họ, ngơ ngác hỏi một câu, “Cái gì cái gì?”

Ba đại nam nhân lục (sáu) mắt đối diện, “Tiểu mỹ nhân là công chúa Ngọc Hồ tộc?!”

Vui sướng cùng kích động làm cho ý cười hiện lên trên mặt bọn họ, ba nam nhân vỗ vỗ bả vai từ phía sau lưng cho nhau.

“Ha ha ha! Thì ra là thế, thì ra là thế, Liên Thiên không có vấn đề, ha ha.....”

Kịch Liên Thiên thật muốn biết ba người này tại sao lại trở nên cao hứng như vậy. Ngay cả Tiểu Yêu đang nằm sấp trên đất, cũng chưa kịp mở miệng nhắc người, hai mắt mở to kinh ngạc, giữ nguyên tư thế kì dị ngược đầu nhìn ba tên điên loạn đang cao hứng trong đại sảnh.

A? Hiện tại rốt cuộc là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Xinh Đẹp, Sói Đùa Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Quay ngược thời gian, trở lại thời điểm sáng sớm—

Kịch Liên Thiên để cho Bảo Oa đang ngủ say sưa trong phòng tiếp tục mộng đẹp, đóng cửa lại, vừa vặn gặp gỡ một cô gái đến từ Hòa Lang tộc đang muốn đến hầu hạ hán- Vân Lai.

Trong tay bùng lên một khay đựng trà nóng cùng một vài loại trái cây, một vài món điểm tâm tinh xảo mà nàng đã cất công chuẩn bị từ sáng sớm, trưng ra một nụ cười mê hoặc lòng người, Vân Lai phúc thân hành lễ:

“Nhị công tử, ngời hôm nay sao dậy sớm như vậy, sao không đợi Vân Lai đến hầu hạ?”

Thị nữ tên Vân Lai này chẳng những có gương mặt “khá” xinh đẹp, vóc dáng cũng không tệ, có thể nói là cô nương xinh đẹp nhất nhì trong Lang tộc. (pan thấy ghét bà hồ ly tinh này, nên thêm vào một chữ “khá” ^^)

Từ xưa đến nay cũng có câu “không thể trông mặt mà bắt hình dong” (dựa vào bề ngoài mà đoán nhân cách bên trong), cho nên nhìn vẻ ôn nhu, thuận thuận theo chủ nhân trước mắt của Vân Lai cũng không ngờ được tính tình của cô nàng thật khác xa với vẻ nguy tạo bên ngoài, thậm chí chênh lệch một trời một vực! (thêm mắm thêm muối tý ^^). Ý vào chính mình tư sắc, sức mạnh hơn người, nàng chẳng những tâm cao khí ngạo, khinh người lại kiêu ngạo, trừ bỏ mẫu thân còn nể trọng một chút, tất cả thị nữ ngang hàng bên trong Ngân Tinh lâu, Vân Lai đều không để vào trong mắt, ra vẻ kẻ cả, chà đạp dưới chân, vì vậy, quan hệ của nàng với hầu như tất cả mọi người trong Ngân Tinh lâu đều không tốt, nói thẳng ra là cực kì tệ.

Trên thực tế, lúc trước được phái tới hầu hạ Kịch Liên Thiên là một cô gái khác, một nữ nhân của Hắc Lang tộc, nhưng bởi vì Vân Lai đã sớm mê mẩn nhị công tử tuấn mỹ hơn người – Kịch Thiên Liên, cho nên đã dụ dỗ, mua chuộc, uy hiếp... dùng nhiều thủ đoạn để thay thế nữ tử kia vào Ngân Tinh lâu hầu hạ, mượn cơ hội tới gần ý trung nhân.

Mọi người cũng kiêng kị Vân Lai mạnh mẽ, khó chơi nên thường nhún nhường, lần này cũng không ngoại lệ, nhưng sâu trong thâm tâm, bọn họ ai cũng chống mắt chờ xem Vân Lai xác xược được bao lâu, nhị công tử tuy đối với mọi người luôn nhu hòa lễ độ nhưng về mặt tình cảm thì nổi tiếng lãnh khốc vô tình, chưa có một nữ nhân nào có thể thực sự làm cho hán rung động. Lần này vào Ngân Tinh lâu, khẳng định Vân Lai phải ngã đau ê mặt.

Nhìn thấy tươi cười ngọt ngào của Vân Lai, Kịch Liên Thiên lễ độ mỉm cười, “Sớm! Ngươi không cần hầu hạ ta, ngươi vào phòng dọn dẹp đi, nhưng nhớ phải nhẹ nhàng, đừng làm kinh động đến tiểu mỹ nhân, để nàng ngủ thêm một lát. Ngươi, tối nay lại chuẩn bị một chút thức ăn mang vào phòng, đến lúc đó xem nàng cần cái gì, ngươi liền giúp nàng chuẩn bị tốt cái đó, biết không?”

“A?” nghe thấy phân phó của Kịch Liên Thiên, Vân Lai giật mình.

Tiểu lão hổ bị mang về Ngân Tinh lâu cũng đã một thời gian, nhưng chưa bao giờ nghe nói Kịch Liên Thiên trực tiếp ra lệnh sai người hầu hạ nàng, cho nên Vân Lai nhất thời phản ứng không kịp, chỉ biết ngây ngốc nhìn Kịch Liên Thiên, không thể phối hợp, làm ra “hường ứng” (Ta đá, đá cái bà này... chết đi...)

“Vân Lai, ngươi nghe được lời nói của ta không?” Nha đầu này luôn làm hấn rất vừa lòng, làm việc gọn gàng sạch sẽ, nói một hiểu mười, hôm nay như thế nào sáng sớm đã thất thần như vậy? Kịch Liên Thiên buồn bực nhìn Vân Lai đang “ngu ngơ” trước mặt.

Kịch Liên Thiên lặp lại câu hỏi cuối cùng một lần nữa, làm cho Vân Lai phục hồi tinh thần lại, tuy rằng khó hiểu, nhưng nàng vẫn là thuận theo đáp: “Vâng, Vân Lai nghe được, nô tỳ sẽ chú ý không làm kinh động đến tiểu mỹ nhân, nhị thiếu gia người yên tâm xuất môn đi!”

“Tốt! Ngươi mau vào đi!”

An tâm vì đã có người hầu hạ Bảo Oa, Kịch Liên Thiên xoay người, bước xuống bậc thang, hướng Lăng Nguyệt các đi đến.

Kịch Liên Thiên đã đi được một lúc, Vân Lai vẫn chưa đi dời tầm mắt, chuyên chú nhìn theo bóng lưng của hấn khuất dần, đến khi không còn nhìn thấy gì, tâm tình vẫn còn xáo động không thôi.

Một lúc sau, Vân Lai mới xoay người vào phòng.

Sau khi vào phòng, nghĩ rằng chủ tử đã đi khỏi cửa, nàng phải làm một cái “bắt ngờ” dành cho hấn, chính là đem phòng ốc bữa bãi dọn dẹp sạch sẽ, tươm tất. Nghĩ thế, Vân Lai vội vàng với lấy những y phục rơi vãi trên đất quăng vào cửa, chuẩn bị đem đi. Chỉ có điều, nàng hoàn toàn đem lời căn dặn của Kịch Liên Thiên như gió thoảng qua tai, căn bản không hề cẩn thận “nhẹ tay nhẹ chân”, ngược lại làm cho cả gian phòng nào loạn, âm ỹ.

Dù sao tiểu mỹ nhân cũng chỉ là một tiểu hồ côn con, một sủng vật được thiếu gia tạm thời yêu thích không hơn không kém, hà cớ gì nàng phải sợ “nó” mất ngủ?

Vân Lai chỉnh lại ghế dựa ở trong phòng, lại đem bàn ăn cùng các ghế xung quanh chỉnh ngay ngắn lại một lượt, làm cho bàn ghế va vào nhau, chân ghế, chân bàn ma sát với mặt đất tạo ra từng trận, từng trận tiếng vang đinh tai nhức óc.

Tiếp theo lại đem bộ tách cùng ấm trà bằng ngọc phi thủy trên bàn thu dọn, xếp ngay ngắn vào khay trà, động tác tuy nhanh lại gọn gàng nhưng thanh âm của những ly tách bằng ngọc va vào nhau cũng thật không nhỏ, làm cho Bảo Oa đang ngủ bên trong không kiên nhẫn, mày liễu nhíu lại.

Bảo Oa lại nghe được tiếng lau dọn ở cửa sổ, “soạt, xoẹt, sột, xoẹt”, rột cục phiền táo ưm một tiếng, tay nhỏ bé duỗi ra, chớp tới gối bông mềm mại bên cạnh, dùng nó che lại lỗ tai, ý đồ đem thanh âm ồn ào đang phiền nhiễu nàng cách ly.

Tuy rằng đã có gối bông che đi lỗ tai, từng trận, từng trận thanh âm ồn ào huyền ảo vẫn đứt quãng truyền đến tay nàng, nhưng có gối bông ngăn cản vẫn là tốt hơn rất nhiều, hiện tại rất mệt mỏi làm Bảo Oa cũng lười phát giận, nhẫn nại làm cho chính mình lại chìm vào giấc ngủ một lần nữa.

Cũng không biết ngủ lại bao lâu, nằm ở trên giường, Bảo Oa bị một thanh âm gào rống làm cho giật mình tỉnh giấc.

Một bàn tay bắt lấy tay nhỏ mềm mại của nàng chẳng những dùng sức rất mạnh, móng tay cứng rắn sắc nhọn lại khảm sâu vào da thịt non mịn của nàng, làm cho Bảo Oa chật vật đau đớn, thanh âm xuyết xoa, tức giận “A! Ai da, Là ai lớn mật như vậy?” Vừa nhấc mắt hướng mép giường thì lập tức nhìn thấy Vân Lai đang tức giận đùng đùng, biểu tình nhăn nhúm xấu xí vô cùng đang trừng mắt nhìn nàng.

Nguyên lai là sửa sang, quét dọn sạch sẽ xong ngoại thất, Vân Lai tiến vào trong, chuẩn bị thu dọn chăn nệm cho Kịch Liên Thiên, nhưng còn chưa kéo sa trường lên, nàng đã nhìn thấy trên giường có một người đang ngủ, hơn nữa còn là một nữ nhân, sao có thể như vậy được? (mắc mớ gì đến bà, có gì không được? rõ vô vãn >.<)

Vân Lai căn bản cũng không thêm nghĩ nhiều, ghen tỵ ngút trời che mờ tất cả, nàng nhanh chóng tung xóc sa rèm, tay duỗi ra liền chụp vào Bảo Oa đang ngủ yên ở trên giường.

Vân Lai không vì Bảo Oa kêu đau mà buông tay, ngược lại càng dùng sức, ngón tay giữa càng tiến sâu vào da thịt mềm mại trắng mịn của nàng, máu tươi loan ra, từng giọt, từng giọt rơi xuống.

“Ngươi là từ đâu đến đây? Ai cho phép ngươi ngủ ở trên giường nhị thiếu gia? Nói!”

Mỗi một cùng buồn ngủ quá độ làm Bảo Oa có chút phản ứng không kịp với tình cảnh trước mặt, kỳ thật đối với Vân Lai nàng cũng không xa lạ, nhưng bởi vì Vân Lai có hành động quá phận lại rống quát lồng lộn lên như thế khiến Bảo Oa hoàn toàn thanh tỉnh. Tình huống xảy ra làm cho cô gái được yêu chiều từ nhỏ, tính tình cũng ôn nhu, Bảo Oa cuối cùng sinh khí, tức giận thực sự.

Khai cái gì, đùa à! Tuy rằng nàng hiện tại là đang lẩn trốn vì không muốn thuận theo huynh trưởng ưng thuận hôn sự, nhưng từ nhỏ nàng đã được phụ hoàng sủng ái vô vàng, cho dù phụ hoàng đã băng hà, Ngọc Hồ tộc từ trên xuống dưới cũng không có nửa người dám đối nàng nửa điểm bất kính.

Hiện tại là thế nào? Nàng thực là “hồ lạc đồng bằng bị hồ (hồ ly) khinh” sao? (câu thành ngữ đúng nên là “hồ lạc đồng bằng bị chó khinh” – ý chỉ kẻ mạnh sa cơ, bị kẻ khác thừa cơ hội ức hiếp, nhưng do bà VL này là hồ ly nên pan sửa lại thành “hồ” cho nó hợp khoa^^) Một nữ hồ, thân là nô bộc cũng dám lớn tiếng gào rú, chửi mắng nàng?

Đôi mắt màu lục luôn lóng lánh sáng ngời của Bảo Oa đột nhiên tối sầm lại, bàn tay mềm mại vung lên, nghiêng đầu hất mái tóc dài sang một bên, đôi mắt

xinh đẹp xuyên qua vài sợi tóc còn lòa xòa trước mặt nhìn Vân Lai, nhỏ giọng nói: “Người mau buông tay! Người là cái gì, lại có thể sử dụng loại khẩu khí này hỏi ta?”

Bảo Oa hất cánh tay Vân Lai ra, chậm rãi bước xuống giường, thân thể tuyết trắng ẩn ẩn những vết hôn ngân ái muội khắp toàn thân, lại không một mảnh vải che đậy của nàng triển lộ ở trước mắt Vân Lai.

Nhưng khí chất cao quý thanh nhã của nàng không vì như vậy mà có nửa điểm suy giảm, ngược lại càng thể hiện khí chất vương giả, thân phận trân quý quen được người hầu hạ lộ rõ trước cái nhìn kinh ngạc của Vân Lai.

Bảo Oa mang trong người huyết thống hoàng tộc, trời sinh vương giả, tự bản thân luôn sinh ra một cảm giác bức người, khiến người người phải kiêng dè nể trọng. Chỉ trong nháy mắt, Vân Lai hết miệng chữ A mồm chữ O, vẫn là ngây ngốc đứng nhìn thân hình tuyết mỹ của Bảo Oa đang hướng tới ôn tuyền trong phòng. (wow, trong phòng soái ca có suối nước nóng nữa ^3^)

“Người.....” nhìn Bảo Oa quen thuộc mọi góc ngách trong Ngân Tinh lâu, hành động tự nhiên như nhà của mình, lại bị khí thế bức người của Bảo Oa làm cho toàn thân không rét mà run, tro mắt nhìn thân ảnh của nàng gần đi đến ôn tuyền mới giật mình, kêu một tiếng...

Tuy rằng nàng không muốn thừa nhận, nhưng nữ nhân trước mắt có một nhan sắc chim sa cá lặn, khuynh nước khuynh thành, khiến một “mỹ nhân” như nàng (>.< mắc ói...) cũng cảm thấy hổ thẹn không bằng.

Ôn tuyền nước trong nóng ấm, xung quanh là giả sơn xinh đẹp, hơi nước lượn lờ xung quanh, thoang thoảng một mùi hương dễ chịu, khung cảnh mộng mộng ảo ảo như một góc bồng lai tiên cảnh... Bảo Oa hướng ôn tuyền đi tới, đôi bàn tay thon dài, trắng mịn như ngọc vuốt lại mái tóc dài đang buông xòa, vén lại, cố định một chút, lộ ra cái cổ trắng ngần, phong thái nị hoặc thân nhiên từng bước, bước xuống bậc thang bằng ngọc. Nàng từ từ ngâm mình vào làn nước trong vắt, sự ấm áp của ôn tuyền như vỗ về từng tác da thịt đau nhức, ê ẩm của nàng, làm Bảo Oa thoải mái than nhẹ. Thân hình từ từ chìm hoàn toàn vào trong làn nước, gương mặt xinh đẹp lóng lánh, như ẩn như hiện dưới mặt nước, bất giác lại ngoi lên, bọt nước tung tóe kết hợp cùng hơi nước mờ ảo tạo thành một khung cảnh ủy dị, mê hoặc lòng người...

“Người rốt cuộc là ai? Vì cái gì ở trong phòng nhị thiếu gia?” Tinh táo lại, Vân Lai theo vào trong, lạnh giọng chất vấn.

Đều là nữ nhân, Bảo Oa như thế nào không biết Vân Lai ái mộ Kịch Liên Thiên? Huống chi giọng điệu chất vấn của Vân Lai toàn mùi giấm chua, làm cho Bảo Oa hạ quyết định phải đem toàn bộ nữ nhân trót đem lòng “thâm thương rộm nhớ” hắn, toàn bộ tiêu trừ! Nếu đã quyết định như vậy nên bắt đầu với Vân Lai bên cạnh này thôi! Vì thế Bảo Oa lấy tay lau đi bọt nước trên mặt, xoay người đối mặt Vân Lai, môi đỏ mọng mỉm cười, nhẹ giọng nói:

“xem bộ dáng của người cũng không phải loại người ngu dốt, nhị thiếu gia của người là loại người nào người không phải hiểu rất rõ sao? Ta thế nhưng có thể ngủ trên giường của hắn, đương nhiên là do hắn cho phép, này..... Còn cần lý do sao?”

Nếu Vân Lai đã không nhận ra nàng là tiểu hồ mấy ngày nay cùng Kịch Liên Thiên cộng chằm (cùng giường ^^) nàng cũng không muốn giải thích với nàng ta. Mà sau khi nói xong, lại nhìn thấy sắc mặt của Vân Lai trắng bệch, trong lòng Bảo Oa tự nhiên lại dậy lên một cỗ sung sướng, khoái lạc.

Xem ra nàng là trời sinh thiên bẩm, tuy nội tâm vui mừng nhảy múa, nhưng biểu tình bên ngoài vẫn là lãnh khốc, ánh mắt băng hàn quan sát từng cử chỉ của Vân Lai.

Phải biết rằng cho dù bị vây hãm đến đường cùng, con mồi còn một con đường vẫn có thể lật ngược tình thế, đảo ngược thế cục, vì vậy cần trọng vấn hơn! Vì thế Bảo Oa không ngừng cố gắng, gia tăng hành động đã kích Vân Lai, khoe môi nở ra một nụ cười xinh đẹp, thấp phần e lệ, tiếp tục nói:

“Ta là ai người còn chưa hiểu sao? Ngủ cùng giường với hắn, hơn nữa cả đêm còn...ai...người nói, không phải nữ nhân của hắn, thì còn là ai?”

Nghe xong lời nói của Bảo Oa, Vân Lai trên mặt trừ bỏ trắng bệch vẫn là trắng bệch. Một lúc sau, Vân Lai mới bừng tỉnh đại ngộ, nhớ tới lời căn dặn của Kịch Liên Thiên, thì ra, tiểu mỹ nhân trong lời nói của hắn chính là mỹ nhân dung mạo như hoa này sao? Lý giải này làm cho Vân Lai tâm tình tuột dốc không phanh, thì ra bấy lâu nàng thương trộm nhớ đã là hoai công vô ích. Phải biết rằng, nếu Kịch Liên Thiên chỉ xem nữ nhân này là “công cụ tiết dục” nhất thời, sáng sớm đã không căn dặn nàng kỹ lưỡng như vậy (>.<)

Mà nếu hắn hạ lệnh nàng (Vân Lai) vào phòng hầu hạ, cũng chứng tỏ Kịch Liên Thiên đã nhận định nữ nhân này nữ nhân của hắn, cả đời hắn cũng sẽ chỉ thú duy nhất một mình nàng (Bảo Oa).

Nói cách khác, Vân Lai đã không còn chút cơ hội gì, cho dù thương tâm hay thống hận bao nhiêu, cũng là vô lực chuyển đổi.

Mà tính cách của nhị gia nàng cũng hiểu rõ, từ trong lời nói đã biết hắn rất coi trọng nữ nhân này, Vân Lai cũng không ngu ngốc đến nỗi hành động thiếu suy nghĩ, bởi thế nàng cũng lăm chỉ là dung ánh mắt thống hận nhìn Bảo Oa, ghen tức nàng có thể trở thành nhị thiếu phu nhân Ngân lang tộc, nếu ánh mắt có thể giết người thì Bảo Oa chắc đã trở thành thịt băm, còn lại vẫn là đứng nhìn, không dám làm gì thương tổn Bảo Oa.

Trừ bỏ việc Vân Lai đã nhìn nhận rõ ràng tình hình trước mắt, nàng còn bị khí tức vương giả, tôn quý trên người Bảo Oa bức đến sợ, thoát nhìn đã biết là nhân vật không đơn giản, điều này làm cho Vân Lai tự mình hiểu lấy không dám manh động.

Tự đáy lòng nàng cũng hiểu được, chính mình nếu thật sự cùng Bảo Oa giao đấu, cho dù có giao đấu mười lần, kẻ bại trận luôn luôn sẽ là mình, tuyệt đối không phải Bảo Oa. Bởi vậy, vì bình an mai này mà suy nghĩ, nàng cũng là không cần đắc tội nhị phu nhân tương lai, không phải sao?

Vân Lai ngày thường luôn tâm cao khí ngạo, trong lòng luôn ấp ủ một tình yêu nho nhỏ, nay lại bị một nữ tử xinh đẹp từ trên trời rơi xuống này làm cho giấc mộng bé nhỏ kia còn chưa kịp đơm hoa kết lá đã tan thành mây khói mất rồi.

Vân Lai nghĩ đến đây, vẫn là nhìn không được, hốc mắt đỏ hồng.

Bởi vì đã nhiều năm như vậy, Vân Lai tuy lúc đầu chỉ khao khát cái ghế nhị thiếu phu nhân Ngân Lang tộc, nhưng gần gũi sinh tình cảm, huống chi Kích Thiên Liên mỹ mạo hơn người lại cư xử với mọi người nhu hòa dễ gần, nàng làm sao không động lòng.

Cũng may là Vân lai kịp thời suy nghĩ thấu đáo, nếu không, nàng thật sự không xong a! .

Kỳ thật trong Ngọc Hồ tộc, nữ nhân không được coi trọng, cho dù là công chúa, thân phận cũng không quá đặc biệt, cùng lắm chỉ là được đối xử tốt hơn một chút so với các nữ nhân đồng tộc mà thôi. Nhưng trên thực tế, ở trong tộc, Bảo Oa chẳng những được nghiêm mật bảo hộ, mà còn là đối tượng mà người toàn tộc thành tâm kính sợ.

Bất luận là khi phụ hoàng còn tại thế hay là khi hoàng huynh kế vị, đãi ngộ của nàng trong Ngọc Hồ tộc chưa từng thanh đổi, thân phận tôn quý chí cao vô thượng, chỉ dưới Hồ hoàng mà thôi.

Tình huống dị thường này có thể làm cho người ngoài tộc khó hiểu, nhưng nếu đã là người của Ngọc hồ tộc, đối với tình huống này tuyệt không cảm thấy kỳ quái .

Bởi vì Bảo Oa mang trong mình huyết thống thuần khiết của Thánh thú bảo vệ Ngọc hồ tộc cả vạn năm nay, hơn nữa nàng sinh ra ra đã là thánh nữ, mang năng lực cường đại nhất Ngọc Hồ tộc.

Trong hoàng cung Ngọc Hồ tộc, từ lúc mới khai tộc, đã hình thành một chi họ Diễm, pháp lực cường đại, được người trong tộc xưng tôn là thánh nữ, là Thánh thú đời đời bảo hộ Ngọc Hồ tộc.

Các nàng tinh thông kim cổ, nhiệt tình nghiên cứu các loại mê dược chú thuật, trời sinh năng lực cường đại, phò trợ Hồ hoàng duy trì cân bằng, trọng yếu trong tộc.

Các nàng hành động tự do, hôn nhân tự chủ, ngoài việc sống tại hoàng cung, thì không bị hạn chế bất cứ điều gì.

Mà sau khi các nàng thành thân, trừ bỏ tri thức cùng nghiên cứu chú thuật tự tìm hiểu, lực lượng cường đại trời sinh trên người sẽ tự chuyển dời đến thế hệ tiếp theo.

Mà thực kỳ diệu là thánh nữ cả đời chỉ có thể sinh sản một lần, mà sinh ra đều là nữ nhi, chưa từng có ngoại lệ, cho nên họ Diễm ở Ngọc hồ tộc chỉ có nữ nhân, không hề có nam nhân.

Mà Bảo Oa sở dĩ được toàn tộc yêu quý còn có một nguyên nhân, mẫu thân của nàng vốn là thánh nữ đời trước, đã kết duyên cùng Hồ hoàng tiền triều, làm thánh nữ cùng hoàng thất kết thông gia

Kể từ đó, Bảo Oa hiển nhiên có được thân phận song trọng tôn quý, thánh nữ cũng là hoàng duệ, nàng đại biểu cho thần lực cùng hoàng quyền kết hợp, bởi vậy ở trong tộc địa vị tự nhiên cao cao tại thượng.

Lúc nàng bỏ nhà ra đi, trừ bỏ nguyên nhân nàng muốn gặp Kích Thiên- kẻ nàng ngưỡng mộ đã lâu, còn có một nguyên nhân quan trọng nhất là đại ca của nàng— cũng chính là Hồ hoàng đương nhiệm — sét ông anh trời đánh này muốn can thiệp vào hôn nhân đại sự của nàng, lấy danh nghĩa công chúa hoàng tộc đem nàng gả cho Hồ chiến tướng quân, cho nên nàng mới ra hạ sách này.

Nói lên đại ca nàng, cái tên này cũng thật sự ngoan cố, rõ ràng biết bất luận kẻ nào cũng không có quyền can thiệp vào hôn nhân đại sự của thánh nữ, lại vẫn là cứng rắn nói nàng không chỉ là mang thân phận thánh nữ bảo hộ Ngọc Hồ tộc, mà còn là công chúa hoàng thất, vì xuất thân này, cho nên Bảo Oa nhất định phải hạo hạo nghe lời hắn, ngoan ngoãn lập gia đình.

Mơ đi nhé! Hắn nói nàng sẽ nghe theo sao? Nàng, Diễm Bảo Oa từ nhỏ đến lớn ngay cả lời nói của phụ hoàng còn chưa nghe tiến trong tai, ông anh trời đánh này cư nhiên vọng tưởng thao túng nàng? (^^ tỷ này vui tính zít nhĩ?)

Hừ! Đương nhiên nàng lắc đầu, quấy mông bỏ đi a! (?__? Sao pan thấy cái hành động này quen quá ta? Nhìn về phía zít...)

Thánh nữ kiêm công chúa một cái mắt hững hờ thoát khỏi sự giám sát của đội bảo hộ hoàng gia, lướt qua tộc nhân, bởi vì không có việc gì làm nên quyết định nao du sơn thủy, xuyên qua rừng rậm, đi vào Linh Lang tộc phúc lâm du cảnh, tìm tình lang!

————^o^————>.<————(=o=)————

Mặc dù không cam tâm tình nguyện nhưng Vân Lai vẫn là tẫn (làm tròn) bổn phận, đưa tới ngọc thiện (bữa trưa) phong phú, Bảo Oa lấp đầy cái bụng, không có việc gì làm, nàng ngồi trong phòng nhìn đông nhìn tây, trên người chỉ mặc một cái yếm nhỏ cùng tiết khổ cũng nhỏ không kém! (haiz, tỷ đang “đụ đồ “ soái ca ak ^^)

Nhìn xem trên bàn hoàng điện bãi sức (không biết là cái gì, nhưng chắc là đẹp ^^), trên giá gỗ chạm khắc hoa văn sống động như thật trưng bày các bình hoa bằng ngọc bích, phi thủy, ... lớn nhỏ đủ loại, cái nào cũng là trân bảo, hiếm thấy trong thiên hạ. Trên bệ cửa sổ có một bồn hoa nhỏ, trồng một loài hoa nhỏ màu vàng xinh xắn, tươi tắn khoe sắc, rung rinh trong gió. Chờ nàng đem tầm mắt đảo một vòng trong phòng, nhìn ngắm chán chê, vẫn là không có gì làm, bèn chán thờ dài một cái.

Kỳ thật cảm thấy quá nhàm chán lại không nghĩ muốn đem gọi Vân Lai, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, vì thế Bảo Oa đi trở về nội thất, cảm lấy một bộ y phục màu vàng nhạt cùng một đôi hài thêu mà Vân Lai đã thay nàng hảo hảo chuẩn bị, mặc vào người.

Mặc xong y phục, mang xong hài, Bảo Oa cước bộ thông thả, nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra khỏi phòng.

Vừa bước ra khỏi cửa, còn chưa kịp bước xuống cầu thang, đôi mắt tinh duệ của Bảo Oa lập tức nhìn thấy tại một đường mòn nhỏ cách đây khá xa, đi tới hai bóng người, một cái là người cùng nàng chơi trò “hôn nhẹ”, triền miên cả đêm, người này nàng tuyệt không nhận lầm, mà một cái khác còn lại là một người toàn thân một màu hồng xinh xắn, tóc dài phiêu dật, đích thị là một cô nương mỹ lệ xinh đẹp a!

Ác ác! Bất quá chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, nàng vừa mới đuổi đi một Vân Lai yếu điệu “tận tâm vì chủ”, nay vừa mới ra cửa lại gặp một tình địch dung mạo như hoa, thế này là sao?

Nhìn về hướng hai người đang vừa đi vừa cười cười nói nói, trong lòng Bảo Oa dâng lên một luồng khí tên gọi “đố kị”, nhất thời che mờ toàn bộ lí trí.

Đồng tử lục sắc trong mắt hiện lên một tia ánh lạnh lẽo, môi đỏ mọng nở ra một nụ cười lạnh băng, đứng tại hành lang bên ngoài, chờ Kịch Thiên Liên phát hiện thân ảnh của nàng.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Kịch Thiên Liên ha ha cười, lấy tay chụp tên bả vai của nữ nhân kia vỗ nhẹ, sau đó dừng lại cước bộ, đứng ở tại chỗ cúi đầu cùng nàng nói hai câu gì đó, tiếp theo mới cùng cô nương xinh đẹp kia chia tay, hướng Ngân Tinh lâu tiếp tục đi tới.

Kịch Thiên Liên hôm nay đi theo ba bọn họ cùng nhau tuần cảnh, sau khi chia tay với Vu Na, liền thấy Bảo Oa đang đứng ở hành lang, điều này làm cho trên mặt hần vốn liền mang theo ý cười càng thêm rạng rỡ.

Mà biểu tình vui sướng kia lọt vào trong mắt Bảo Oa lại làm nàng tức giận đến thấp giọng mắng. Hần thoát nhìn thật sự là anh tuấn đáng chết, thật không biết hần tại sao suốt ngày đều trung khuôn mặt tuấn tú kia ra cho thiên hạ nhìn ngắm, hấp dẫn ong bướm, trêu hoa ghẹo nguyệt?

Nhưng Kịch Thiên Liên nào biết tâm tình của Bảo Oa lúc này? Khoảng cách ba bước cũng bị hần rút ngắn còn hai bước, chỉ chốc lát liền bước lên bậc thang, dang hai tay ôm lấy nàng

“Đã tỉnh? Dừng ngộ thiện chưa?”

Hần khẽ hôn lên má Bảo Oa, nhưng lại thấy sắc mặt nàng lãnh đạm vì thế vô cùng ngạc nhiên, vội vàng hỏi: “Nàng làm sao vậy? Vì cái gì không vui? Có phải Vân Lai không có hầu hạ nàng chu đáo?”

“Hừ!” quay đầu đi, chống tay đẩy hần ra xa, Bảo Oa thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Kịch Thiên Liên, cũng không thèm liếc mắt nhìn hần một cái liền đi xuống bậc thang, tâm tình thật bức bối khó chịu, hướng đến bụi cây mà nàng thích nhất khi hiện ra chân thân (nguyên hình-tiểu bạch hồ) mà sải bước.

Hoàn toàn không hiểu được Bảo Oa vì cái gì tức giận, Kịch Thiên Liên theo ở phía sau nàng, ngồi xuống thảm cỏ xanh mướt dưới gốc đại thụ, nhìn tiểu mỹ nhân thả nhìn gốc cây chứ không thèm nhìn hần, không hề sinh khí lại từ phía sau ôm lấy nàng.

“Ai làm cho nàng mất hứng thì nàng nói cho ta biết xem, đừng dấu buồn phiền trong lòng không cho ta biết, như vậy ta ta sẽ đau lòng lắm. Bảo Oa, nói chuyện nha, đừng không để ý tới ta mà!” (pan: khều zít, có nổi da gà không?)

Đội không được nàng hưởng ứng, Kịch Thiên Liên lấy tay nhẹ nhàng đem mái tóc dài của nàng vén sang một bên vai, tỳ cằm lên bả vai của nàng, cái mũi cúi sát vào cằm cổ trắng ngần, hít lấy hương thơm ngọt ngào của Bảo Oa.

Nghe được hần ôn nhu, Bảo Oa trong lòng lại không được tự nhiên, cũng lại hoài nghi hần không phải là đối với mỗi một nữ nhân đều như thế này chứ, dục hóa mãnh liệt phút chốc bay biến thay vào đó là lửa giận ngút trời đem lí trí của nàng đốt sạch .

Cố tình nâng cao thanh lượng, chính là đem những uất ức trong lòng thống khoái mà nói ra, vì thế thanh âm vừa câu giận lại vừa nũng nịu, “Ngươi tránh xa ta ra! Không cần để ý ta!”

Sau khi nói xong, nàng nhếch khuỷu tay về phía sau, muốn thoát khỏi vòng tay của hần.

Nàng muốn đi nhưng Kịch Thiên Liên đâu dễ dàng buông tha nàng như vậy, hai người, một kéo một đẩy, ngã lăn ra cỏ...

Ở trên cỏ lăn qua lộn lại, toàn thân Bảo Oa căn bản chính là nằm trên người Kịch Thiên Liên cọ xát nhu nhõng, loại tình này nhanh chóng châm mồi dục hỏa trong người hần, làm cho hần vốn đang mơ mơ hồ hồ thì chợt nhớ đến nàng tối qua ở dưới thân thân cùng nhau sênh ca yêu kiều thế nào, nhiệt tình ra sao...

“Bảo Oa, nàng còn tiếp tục lộn xộn, ta sẽ nhịn không được ở tại chỗ này yêu nàng!”

Thanh âm của Kịch Thiên Liên bởi vì dục vọng thiêu đốt mà trầm thấp khàn khàn, song chương chặt chẽ hoàn trụ Bảo Oa, không cho nàng tiếp tục gãy dựa.

Nghe được lời nói của hần, Bảo Oa kinh ngạc, lập tức an phận không dám tiếp tục vận vẹo.

Nàng quả thật cảm giác được, sau mộng, “vật thể” kia đang thức tỉnh trở nên to lớn cứng rắn hơn. Nàng không thể tin được dưới tình huống như vậy, hần

vẫn có thể phấn khởi như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hồ Xinh Đẹp, Sói Đùa Giỡn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Ngươi. Ngươi không biết xấu hổ! Buông tay!”

Bảo Oa đang ở sinh khí, làm sao có tâm tình cùng hắn triền miên?

Tức giận đến nổi trợn lồi đình, Bảo Oa giãy giụa càng dữ dội, động tác cũng càng kịch liệt.

“Nàng hôm nay rốt cuộc là làm sao vậy, thời điểm ta xuất môn, nàng không phải vẫn còn rất tốt sao? Không đến nửa ngày, tính tình của nàng vì sao lại đại biến như vậy?”

Kích Liên Thiên thật sự là khó hiểu, đêm qua còn là một tiểu cô nương ôn thuận, nũng nịu dựa vào trong lòng hắn, hiện tại là làm sao vậy?

Bất quá hành vi của nàng chẳng những không đem dục hỏa trong lòng hắn tiêu trừ, ngược lại càng cổ vũ cho hỏa diễm thiêu đốt, lạo nhạo bùng bùng trong người Kích Liên Thiên.

Cọ xát không ngừng làm hạ thân bùng bùng phấn chấn, căng tức đến phát đau, vì thế hắn nhịn không được, một tay hoàn trụ nàng, một tay luồn vào trong y phục Bảo Oa, đại chương to lớn bao lấy vùng đầy đặn của nàng, miết nhẹ lên đỉnh nhũ hoa mẫn cảm

“Bảo Oa, ta thật muốn nàng.”

“Ngươi muốn, ta phải chiều sao? Nữ nhân yêu thích ngươi nhiều như vậy, ngươi đi tìm các nàng nha!”

Bảo Oa chung quy đem tức giận trong lòng tự nhiên nói ra, hai tay nhỏ bé liêu minh muốn đem bàn tay không an phận đang đùa giỡn trên ngực đánh rớt ra.

Này vừa nghe, Kích Liên Thiên đầu óc thông minh suy nghĩ một chút, liền hiểu được Bảo Oa rốt cuộc vì cái gì sinh khí.

Ở Linh Lang tộc, hắn có bao nhiêu cô nương hoan nghênh, hắn là có thể tự mình hiểu lấy. Từ khi hắn còn nhỏ, oanh yến riu rít theo sau, muốn cùng hắn học cùng một thư đường đã không ít, sau khi thành niên, các bóng hồng e lệ, lễ độ sau lưng càng không phải bàn.

Hắn đã có thói quen sống trong ánh mắt ngưỡng mộ của các nàng, biểu tình như là đương nhiên, nhưng chưa bao giờ đối với các nàng khinh bạc hay hưởng ứng.

Hắn là một người rất có nguyên tắc, không phải nữ nhân hắn thích, hắn tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc.

Cho nên hắn biết rõ Vân Lai cam tâm tình nguyện ở lại đây làm một nha hoàn là vì thích hắn, nhưng hắn cũng không cho rằng lưu nàng ở trong phủ hầu hạ sẽ phát sinh chuyện gì phiền phức, bởi vì hắn đối chính mình rất tin tưởng, người bên ngoài đối hắn là không có khả năng ảnh hưởng.

Bất quá, hắn thật ra đã xem nhẹ Bảo Oa, hắn không nghĩ tới, chỉ mới một buổi sáng, nàng liền nhìn ra tâm tư của Vân Lai, cũng giải quyết xong tiểu nhân vật này mà không để lại chút vướng bận.

Nhưng nàng hiện tại sinh khí là vì vừa rồi hắn cười cười nói nói, dây dưa ám muội với mỹ nhân ở đằng kia, chứ không phải vì Vân Lai như trong lòng hắn suy nghĩ a!

Bất quá, Kích Liên Thiên chỉ là nghĩ đến Bảo Oa vì hắn mà ăn dấm chua, trong lòng khả cao hứng, ngược lại nở nụ cười ngọt ngào. “Bảo Oa, nàng đang ăn giấm chua sao?”

“Ăn cái đầu qui của ngươi!”

Bảo Oa vừa nghe Kích Liên Thiên trong lời nói mang theo ý cười, khuôn mặt nhỏ nhắn trướng đỏ bừng, lại không cam chịu thừa nhận tâm ý đã bị hắn nhìn thấu.

“Ta không có đầu quý để cho nàng ăn, bất quá nếu nàng thật muốn ‘ăn’, ta cũng nguyện ý phối hợp!” Kích Liên Thiên nghe được Bảo Oa đáng yêu trả lời, cười đến thật lớn tiếng.

Sau đó lập tức đem miệng ghé vào bên tai nàng, ngậm lấy vành tai xinh xắn của nàng, sau đó hần tình tường nhận thấy da thịt tuyết trắng của nàng đỏ bừng một mảnh.

Mà da thịt phần nộn trong lòng hần, sau lời nói đầy ần ý kia lại tăng thêm mấy độ, cả người nàng hồng nhuận, có thể biết nàng có bao nhiêu thẹn thùng a.

“Không biết xấu hổ! Sắc lang! Ngay cả lời nói như vậy người cũng nói ra được? Đồ sắc lang không biết xấu hổ, còn không mau đem tay của người ra ngoài!”

Bảo Oa nghe được lời nói của Kịch Liên Thiên, chẳng những mặt đỏ, liền ngay cả thân mình đều khô nóng đứng lên, hơn nữa hần còn làm càn, động tác cũng kiên trì, không chịu buông ra, làm nàng tức giận đến dậm chân.

Bàn tay vẫn không ngừng xoa nắn đỉnh hoa mềm mại, Kịch Liên Thiên nghe được nàng hờn hển mắng, bất giác bật cười.

“Nàng hiện tại mắng, ta thực cảm thấy rất quen tai!”

Hần cười khê hai tiếng, sau đó đem miệng khéo léo để sát vào bên tai nàng, nói : “khó trách ta thường nghe ta đại tẩu mắng đại ca của ta như vậy, đại ca của ta lại cũng chưa từng vì thế mà sinh khí, mà còn có cảm giác thật hưng phấn nha! Nhưng mà, nàng không nghĩ tới, ta vốn chính là Ngân lang sao? Bảo ta sắc lang, ta vốn không thể phản bác.....”

Tình nhân đầu vô mồm, thật đúng thú vị a!

Dứt lời, Kịch Liên Thiên cố ý trước sau hoạt động, bàn tay chế trụ eo nhỏ trượt xuống cặp mông tròn lẳn, nhẹ nhàng trượt vào giữa hai chân, ngón giữa tà ác khiêu khích mặt động. Bàn tay đang bao phủ tuyết lê cũng gia tăng chút lực đạo, ra sức xoa nắn, hai ngón tay kẹp lấy đỉnh phong son se sắt, lập tức nghe được Bảo Oa trong miệng dật ra tiếng rên rỉ, kim lòng không đậu...

“ Ân ách.....”

Chết tiệt, nàng liền như vậy vô dụng sao? Nhưng toàn thân nàng bây giờ đều khô nóng, suy nhược vô lực, bàn tay rắn chắc của hần còn luôn xuống giữa hai chân nàng, làm chân nàng muốn chạm đất cũng không được.

Vừa nghe thanh âm làm cho người khác mặt đỏ tim đập từ chính miệng mình thoát ra, Bảo Oa tức giận, xấu hổ đến cùng cực, lập tức dùng răng cắn chặt môi dưới, ngăn cản chính mình tiếp tục rên rỉ thành tiếng vì động tác khiêu khích của hần.

Nàng cũng chưa quên nàng còn đang rất tức giận đâu!

“Nàng đừng tức giận như vậy, nữ nhân thích ta quả thật không ít, nhưng ta đối với các nàng một chút hứng thú đều không có, như là Vân Lai.....” Kịch Liên Thiên nhẹ giọng nói: “tuy rằng ta giữ nàng ấy trong Ngân Tinh lâu là ta sai, nhưng chỉ cần ta không có hưởng ứng, nàng ta có làm gì cũng là vô dụng không phải sao?”

Ngay sau đó hần còn nói thêm“ Làm ta động tâm, làm ta muốn dùng cả đời để hảo hảo yêu thương, chỉ có một, là tiểu Bảo Oa mà thôi...” (TN: mặt ngọt chết người)

Hần một bên hướng nàng thông báo, một bên dùng bạc thân ấn xuống da thịt tuyết trắng vô số những nụ hôn cháy bỏng.

Nàng sinh khí của nàng, hần nhưng không cho nàng kháng cự nhiệt tình của hần.

Không để ý tới giấy dưa của nàng, bàn tay to nhất xà, đem vạt áo của nàng kéo rút ra hai bên, không chút khách khí đem cái yếm đỏ tươi đang bao phủ lấy vùng đầy đặn quảng ra, làm cho hai ngực đầy đà của nàng hoàn toàn trần trụi.

“ Bảo Oa, nàng hảo nhược.....”đùa bốn nàng, đồng thời, hần dùng đầu lưỡi liếm mát, ngậm lấy một bên đỉnh hoa, lại dùng đầu lưỡi khiêu khích, tra tấn nàng.

“ Ai nói với người là Vân Lai ? Nàng bắt quá chỉ là một tiểu lang tầm thường, ta mới không đem nàng để vào trong mắt đâu! Người đừng giả bộ, tưởng lấy nàng đánh lạc hướng ta! Người nói, mỹ nhân vừa mới cùng người cười cười nói nói, động tác thân mật là ai? Người cùng nàng có phải là tình nhân hay không?”

Bảo Oa tuy rằng bởi vì Kịch Liên Thiên nói lời đường mật mà tâm trạng có tốt lên một chút, nhưng trong đầu lại vẫn là nhớ rõ mỹ nhân xinh đẹp vừa rồi cùng hần dây dưa một chỗ, không khỏi tức giận mà tra hỏi.

Kịch Liên Thiên sợ run một chút, “Vưu Na?”

Không nghĩ tới vừa nhắc đến nữ nhân kia, tất cả động tác của hần đều ngừng lại, làm cho nàng lại nghĩ đến bọn họ thật sự không thể là quan hệ bình thường, chẳng lẽ để nàng đoán trúng... nổi trận lôi đình, chân nhất đá, hung hăng đập hần một cước, làm hần không phòng bị lãnh trọn một cước, đau đến hô to.

“ Ôi!” Bảo Oa lần này đã thực sự nổi giận, lực đạo xuống tay quả thật là không lưu tình, Kịch Liên Thiên đau đến độ mặt mày đều nhăn lại. Nhưng hần biết nàng vẫn chưa hả giận, nên vẫn chưa chịu buông nàng ra.

Trên đùi còn đau đốn, hấn liền nhanh làm sáng tỏ, giải thích cùng nàng: “Tiểu cạp mẹ, nàng đừng hiểu lầm, đem ta cùng Vưu Na gộp cùng một chỗ, đừng nói chúng ta từ trước đã không có tình ý, bây giờ, nàng còn là người yêu của Bàn Tử Cương, ta nào dám động nàng nha?”

Lời nói này thành công đem Bảo Oa không ngừng vận vẹo ở trong lòng hấn rốt cục cũng chịu an phận một chút .

Khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận nhất thời biến mất vô tung, nàng quay đầu, đi đến xem hấn, liếc mắt một cái, “Thật sự? Ngươi đừng nghĩ đem hấn ra làm bia đỡ, ủng hộ ta, về sau nếu đề ta biết được sự thật là ngươi lừa dối ta, đừng trách ta xuống tay vô tình !”

Cơ hội ở trước mắt, thông minh như hấn như thế nào buông tha? Hấn lập tức cúi đầu, ấn xuống đôi môi mềm mại như cánh hoa một nụ hôn. “Ta cũng đâu có ngốc như vậy? Sau này nàng nhất định sẽ sớm gặp lại bọn họ, hiện tại nói dối, tương lai không phải cũng bị vạch trần? Ta nào dám?”

“A..... Chán ghét, tránh ra!” nàng thẹn thùng đánh lên bàn tay lại bắt đầu không yên của hấn.

Nữ nhân trong thiên hạ vốn yêu bằng tai, nàng vốn đã yêu thích hấn, tâm đã sớm thuộc về hấn, lời giải thích của hấn nàng nguyện tin tưởng, nội tâm lo lắng được hấn làm cho bình ổn trở lại, cả người liền hữu duyên vô lực, buông lỏng cùng hấn trầm luân...

Nàng miễn cưỡng, thật không chịu nổi khiêu khích của hấn, hai viên bội lộ trước ngực đều bị hấn se sắt, nhũ thượng truyền ra một chút khoái cảm đau đốn làm cho nàng không khỏi tự mấp máy môi, mắt nhĩ giống con mèo nhỏ phong tình, tiếng ưm ngọt ngào trong miệng phát ra.

Hai chân như nhũn ra, như chống đỡ không được sức nặng của bản thân mà run rẩy, Kịch Liên Thiên thừa cơ đem nàng ôm lấy, một mặt cúi đầu hôn nàng, một mặt di động cước bộ, hướng rừng sâu tiến đến.

「ngô.....」

Cái lưỡi nóng ẩm, thô ráp của hấn không ngừng cuốn lấy chiếc lưỡi đỉnh hương mềm mại của nàng, triền miên dây dưa, ra sức hôn liếm, mút mát hai cánh môi, như là đang thưởng thức một trân phẩm trong thiên hạ, tận hưởng tư vị ngọt ngào chỉ có ở nàng.

Cũng không biết đi tới địa phương nào, bỗng nhiên, hấn đem cánh tay đang ôm lấy nàng buông lỏng.....

Bảo Oa đang ở thời điểm ý loạn tình mê, hoàn toàn trở tay không kịp, từ trong lòng Kịch Liên Thiên rút đi xuống, “A.....” nàng sợ tới mức kinh thanh thét chói tai, trong mắt chỉ có thể nhìn Kịch Liên Thiên trên mặt tràn ngập ý cười cùng nàng rơi xuống.

Ngay tại lúc nàng đang sợ hãi đau đốn truyền đến làm cho toàn thân buộc chặt thì cả người ngã tiến vào phía trên một đoàn vật thể mềm mại như như tơ, có cảm giác bông bênh như mây.

Nàng còn không kịp phản ứng, cũng muốn làm rõ tình hình đang diễn ra, thì bên tai lại vang đến tiếng cười trầm thấp của Kịch Liên Thiên, rồi cả người lại cảm nhận được sức nặng của hấn đang đè trên mình.

Tình huống bất ngờ, diễn biến quá nhanh, làm nàng chỉ có thể ngay ngốc nhìn Kịch Liên Thiên đang ha ha cười lớn.

Nàng đem tầm mắt từ trên mặt hấn di dời, cũng bắt chước hấn lấy tư thế cực thân mật mà ngã vào trên người nàng, một đôi mắt tò mò nhìn về phía vật thể bông xốp, mềm mịn phía dưới thân.

“Liên lang, đây là cái gì?”

Nàng muốn ngồi dậy, nhưng bởi vì hấn áp chế mà hoàn toàn không thể nhúc nhích, hiện tại nàng chẳng những hoàn toàn quên mất mới vừa rồi quát lên điên cuồng, cảm giác khó chịu khi ăn giấm chua, cũng không tính toán, so đo hành vi của hấn làm nàng kinh sợ, chớp mắt to yêu kiều, hỏi Kịch Liên Thiên trên mặt ý cười còn chưa giảm.

“Chúng ta đang nằm ở giữa tâm của Bá vương Phù Liên Hoa, thoải mái không?”(phù liên hoa:hoa sen)

Kịch Liên Thiên trong mắt ý cười cũng không phải bởi vì Bảo Oa trên mặt là ngạc nhiên thích thú, mà là bởi vì nàng hoàn toàn không phát giác váy của nàng đã muốn bị hấn hất ngược đến lưng, hấn xuống liền chớp thời cơ mà “xuống tay”.....

“Ân, thoải mái, này rất cuộc là..... A!” ngây ngốc trả lời, Bảo Oa bỗng nhiên nhuyển thanh.

Nàng không biết từ lúc nào, bàn tay to của hấn đã kéo xuống tiết khố của nàng, chạm đến mật động, tách hai cánh hoa thịt, ngón giữa tà ác trêu chọc bên ngoài đường hầm bí mật, như tiến vào lại chỉ ở bên ngoài huyết khẩu.

Trên mặt ý cười càng sâu, ái tình như nước, hấn cũng chưa chịu xâm nhập nàng, ngón tay cứ trêu đùa, tra tấn nàng, khê vào rồi lại gấp rút đi ra, chơi đùa hai cánh hoa đã sung huyết, làm nàng không khỏi bật ra tê thanh.

“A..... Ân a..... Liên lang, chàng thật hư hỏng.....”

Cái loại này như là một loại tra tấn ngọt ngào, đốt lên dục hỏa trong nàng, càng cháy càng lớn, hoa huyết không ngừng mấp máy, chờ đợi nam tính lấp đầy, thỏa mãn khát vọng của nàng.

Ngón tay trêu đùa hoa huyết, xuân thủy vì động tình mà trào ra không ngừng, ướt đầm ngón tay hấn, ngay cả bàn tay cũng là một mảnh lây lộn.

Nhìn nàng xinh đẹp quyến rũ, nhan sắc mỹ lệ, giờ phút này vì động tình mà càng thêm mê người, khuyh đảo chúng sinh, mị hoặc thiên hạ...

“Bảo Oa, làm cho ta xem nàng có bao nhiêu nhiệt tình.....”

“Liên lang?” nàng mở mắt hạnh đang mê loạn, cảm thấy lời nói của hắn thật khó hiểu.

Hắn đứng thẳng dậy, đem bàn tay to rút ra, tình ý đang lúc cao trào lại bị gián đoạn, Bảo Oa mờ mịt, nhìn Kịch Liên Thiên dừng lại động tác, nũng nịu khinh hời:”Liên lang, chàng làm sao vậy? Vì cái gì không tiếp tục?”

Nàng hoàn toàn khó hiểu hành vi của hắn.....

Kịch Liên Thiên nghe được Bảo Oa nũng nịu mềm giọng, lửa nóng trong mắt tạm thời di dời khỏi hai chân nàng, lại chăm chú nhìn về đôi gò bồng đảo tuyết trắng trần trụi.

Nhìn chúng nó theo hô hấp không còn bình ổn của nàng mà cao thấp phập phồng, hai đỉnh nhũ hoa như hai quả mật đào chín mọng kêu gọi hắn đến hái xuống, tay hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ lên sườn của nàng, thanh âm khàn khàn

“Ngoan, Bảo Oa, nâng mông của nàng lên.....”

Hiểu được ý đồ của hắn, Bảo Oa không ngừng tán mát ra chờ mong cùng hưng phấn, phối hợp nâng người, làm cho hắn thay nàng đem tiết khổ còi xuống, làm cho mặt động của nàng hoàn toàn trần trụi, hiện ra mảnh liệt trước mắt hắn.

Nàng cũng không chút nào ngượng ngùng, ở dưới ánh nhìn chăm chú, đầy lửa nóng của hắn, nhẹ nhàng tách hai chân, dang rộng đón chờ.

“Đúng rồi, chính là như vậy, mở chân của nàng ra..... Bảo Oa, hoa nhĩ của nàng đẹp quá.....”

Chỗ giao triền giữa hai chân nàng ướt đầm xuân thủy, tỏa ra một mùi hương động tình mê người, hai cánh hoa e lệ vì ánh nhìn chăm chú của hắn mà hơi khép lại...

“Liên lang, đừng ép buộc ta.....” nàng bức thiết, đang rất cần hắn an ủi, không chút nào e lệ mở miệng thúc giục Kịch Liên Thiên đang chỉ lo thưởng thức của nàng.

Nàng duy trì tư thế hai chân dang rộng, lấy tay chống đỡ thân mình ngồi dậy, tay nhỏ bé kéo lấy bàn tay to của hắn, đặt vào vùng mềm mịn của nàng...

Đợi cho những ngón tay thô của hắn chạm vào những cánh hoa no nặn, mẩn cảm, đã ướt đầm yêu dịch, nàng nhịn không được mà nũng nịu, “Nơi này của người ta thật là khó chịu, người giúp ta.....”

Nàng lại đem một bàn tay của hắn đặt lên vùng ngực sữa trắng mịn, căng tròn, chủ động nắm vào, cho hắn cảm nhận sự mềm mại, đôi môi đỏ mọng lại tiến về phía trước, đầu lưỡi hồng xinh khẽ liếm lên cánh môi, mị tình mà yêu dằm.

Đôi môi đỏ mọng, ướt át, ấn lên bạc thần khê nhếch của hắn, đầu lưỡi dính hương tách hai hàm răng của hắn ra, luồn vào trong, khiêu khích, dụ hoặc cái lưỡi nóng ẩm của hắn, cuốn lấy, mút lấy cánh môi, rồi đột ngột rút ra.

“Tiểu yêu nữ, thủ pháp khiêu tình này nàng rốt cuộc là học ở đâu?” bị đầu lưỡi của nàng thành công dụ hoặc, chưa kịp cuốn lấy đã bị nàng rút ra, Kịch Liên Thiên ý loạn thần mê, tăng thêm thờ dốc hời.

“Nữ tử của Ngọc hồ tộc sau khi thành niên, đều phải đi theo nhóm mẫu hồ (hồ mẹ) học trong phòng bí thuật.....”

Nàng hôn hắn đến thần xiêu phách lạc, tay nhỏ bé trượt xuống ngực hắn, vuốt ve, trượt đến bên hông thì dễ dàng cỡi bỏ đai lưng của hắn, đem áo ngoài của hắn thoát ra.

Đồng thời, môi đỏ mọng cũng hôn trượt dần xuống, đầu lưỡi ướt át liếm nhẹ qua cái cằm cương nghị, cần cổ cao gầy, yết hầu, sau đó chậm rãi trượt tới từng tắc da thịt trên khuôn ngực vạm vỡ trần trụi, ở trên người hắn lưu lại lóng lánh thấp hoạt ẩn ký.

Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng di dời, vượt qua vùng bụng săn chắc, chuyển đến vùng nam căng đang hùng hực dục hòa, đầu lưỡi lại vuron ra, nâng niu hai hòn ngọc căng bóng, bàn tay phấn nộn cũng phối hợp, nắm lấy đầu nam cần, vuốt ve cao thấp.

Lời giải thích của nàng hóa giải toàn bộ nghi vấn trong lòng hắn, khó trách khi lần đầu cùng nàng ân ái, hắn còn tưởng rằng nàng là một nữ tử phong lưu đa tình, thì ra, từ nhỏ nàng đã được huấn luyện, được nhóm hồ mẫu vừa chỉ dạy bí thuật, vừa chỉ dạy các kỹ xảo chốn phòng the, khó trách nàng lại lớn mật như vậy...nhưng thần trí của hắn giờ phút này, cũng không còn có cơ hội tiếp tục suy nghĩ...

Mỹ nhân trong lòng hắn không ngừng gia tăng cấp độ khiêu tình, cái miệng nhỏ nhắn đã ngậm lấy nam cần căng dài, đầu lưỡi còn lớn mật, chơi đùa lỗ nhỏ, không ngừng ân nhẹ, cánh môi nóng ẩm, miết lấy thân nam tính, mút vào, đem hắn biến thành kêu rên liên tục, trong ngực cũng truyền ra hô hấp chấn động.

“Chết tiết, nàng hội đem ta bức điên..... Ân.....”

“Hào năng, hảo đại..... Tay của ta không thể hoàn toàn cầm hết a!” nàng mỉa mai giương lên, vẻ mặt thập phần quyến rũ, buông ra một câu ái muội.

Cái miệng nhỏ nhắn di dời, bàn tay mềm mại lại thế vào, nàng theo lời hồ mẫu, cứ nâng niu, hữu lực một chút, trên dưới nam căng đều được bàn tay bé nhỏ tận tình chăm sóc, ngón tay thon dài cũng chơi đùa, trêu ghẹo lỗ nhỏ trên đỉnh nam căng, ấn ấn phong tình.

Này động tác dẫn tới Kích Liên Thiên nửa thân dưới khỏi dậy một khoái cảm mãnh liệt tê dại, hần toàn thân buộc chặt, nam căng bị nàng trêu đùa đến sung to, căng tức, hơi kém sẽ chịu không nổi phun ra.

「không! Chết tiệt!」hần cắn răng, vội vàng đẩy nhẹ Bảo Oa ra.

Vốn muốn làm cho Kích Liên Thiên ý loạn tình mê, hoàn toàn khuất phục, Bảo Oa làm sao để dăng bỏ qua? Hai tay nhỏ bé nhất long, lại nhanh hơn tốc độ của hần, tiếp tục cao thấp qua lại vuốt ve lên nam tính thô dài không ngừng rung động của hần. “Liên lang, đừng chịu đựng.....”

Nàng dùng lưỡi liếm lên những giọt mồ hôi lăn dài trên khuôn ngực cường tráng, lại phát hiện nam căng trong tay càng lúc càng rung động mãnh liệt, miệng nhỏ liền cắn nhẹ lên đỉnh nam tính, lập tức trong tai chợt nghe tiếng gầm rú cuồng dã của hần...

Nàng ở trước người Kích Liên Thiên ngửa đầu, nhắm chặt mắt, trách mông không được cử động, làm cho nam tính vẫn lên xuống cao thấp trong bàn tay nhỏ của nàng.

.” Ân a..... Ân.....”

Nàng cúi đầu nhìn nam căng sung đỏ, phun ra từng đợt tinh dịch, toàn thân hần run run vì đạt đến cao trào khoái lạc.

Trong lúc nam căng vẫn còn đang căng tức, không ngừng phun ra nhiệt dịch, bàn tay phấn nộn cũng không dừng lại động tác, nhẹ nhàng mà hữu lực lên xuống, ma sát trên nam căng nóng rực, làm cho bàn tay nhỏ bé cũng là một mảng lây lợi....

“Bảo Oa.....” khi hần thân mình vẫn còn không ngừng run run, nam tính cũng dừng lại phun ra, hần mở mắt, cúi đầu, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nàng hướng hần cười đến mỉa mai hoặc thản nhiên, tay nhỏ bé khẽ lau đi tinh dịch nhầy nhụa, nét mặt phong tình, nụ cười mê đắm, làm cho hần ngẩn ngơ, dục hỏa lại lần nữa cuộn cuộn dậy sóng trong lòng, nam căng vừa mới phát tiết lại cứng rắn trở lại...

Nụ cười còn chưa tan, cái lưỡi hồng nhật lại vươn ra, liếm liếm trên cánh môi đỏ mọng, đồng thời đem nhiệt mật của hần còn vươn trên khoe môi của nàng cẩn thận nuốt vào, dùng ánh mắt câu hồn nhìn hần mê đắm, chậm rãi thưởng thức tư vị của hần...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Xinh Đẹp, Sói Đùa Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nhìn Bảo Oa dùng hành vi phóng tình kiều mị để khiếu khích, Kích Liên Thiên mới vừa phát tiết xong lại lạo nhạo cả người, trong lòng dục hỏa lại bùng cháy dữ dội, tinh thần phấn chấn kích động, nam căn hùng dũng ngóc dậy, sẵn sàng lâm trận.

Hần dùng bàn tay khẽ đẩy nàng nằm xuống, không chút chần chừ chồm lên người nàng, dùng sức nặng toàn thân áp đảo thân hình mê người nóng bỏng.

“Nữ tử của hồ tộc nổi tiếng là cao thủ trong việc giường chiếu nhưng so với nàng chẳng qua là “múa riu qua mắt thợ”, Bảo Oa, nàng thực làm cho ta điên loạn, nàng thực sự là bị nhóm hồ mẫu dạy cho hư hỏng mất rồi!”

Bảo Oa phong tình mà cười thật duyên dáng, “chàng không thích ta làm chuyện xấu sao?” hai cái chân thon dài lại chủ động quấn lấy cái hông trường kiện, đầu ngón chân lại tà ý mà vuốt lên vuốt xuống, dọc theo sống lưng của hần.

“Thích! Ta rất thích!”hần nằm ở trên người nàng, nam căng bùng bùng, dương dài, cứng nóng hoạt huyết khẩu, chuẩn bị tiến vào nàng.

Hoa khẩu cảm nhận được sự rung động, nóng ấm từ vật thể kia truyền đến, hai cánh hoa không ngừng nhấp nháy, động khẩu chờ mong được cường lực va chạm, nhanh chóng lấp đầy phần trống trải không thể lí giải, khoái cảm mãnh liệt làm cho giọng nàng run run

“Liên lang, nhanh lên tiến vào..... Ta chờ không kịp!”

Đồng tử lục sắc vì kích tình mà phủ một màng hơi nước lơ lơ, lung linh, càng làm cho nàng xinh đẹp động lòng người.

Tình dục đã bức hần đến cao trào, đòi hỏi, khao khát muốn được bùng nổ, hần không còn có thể không chế bản thân, lắc mông tiến thẳng về phía trước, đầu nhấc lên, ý loạn tình mê, thanh âm khàn khàn bật ra từ yết hầu. “Bảo Oa.....”

Nam căng rực lửa, to lớn như hùng sư dừng tiến lấp đầy huyết khẩu bé nhỏ, từng góc ngách trong đường hầm bí mật đều được căng ra, lấp đầy đến

cực hạn, hoa huyết không ngừng co rút, hấp thụ nam căn ra vào, nhiệt tình như hỏa, xuân tình như mây.

Thủy động xuân tình kia không ngừng buộc chặt, dục vọng hoàn toàn khiến Kích Liên Thiên điên cuồng, mắt đi không chế, hân chưa kịp đợi cho Bảo Oa thích ứng với nam tính cường đại của bản thân, bất chấp tiếng rên rỉ đau đớn kiều mị của nàng đã cuồng loạn tiến lên, như ngựa đứt dây cương, rong ruổi không ngừng trong cơ thể của nàng.

Bảo Oa đau đớn nhanh chóng qua đi, kích tình như sóng triều đánh úp lại, hơn nữa sóng sau còn cao hơn sóng trước, nhấn chìm nàng trong nguồn ân ái, khoái cảm dào dạt từ hạ thân truyền đến, lan hết toàn thân, hai đỉnh tuyết lẻ vạ va chạm cường đại bên dưới mà không ngừng đong đưa, cọ sát vào khuôn ngực rắn chắc của hân, sinh ra một tư vị khoái cảm khác, nàng nhịn không được, không ngừng rên rỉ. Cùng hân sên ca.

“Liên lang..... Ân a..... A.....”

Tiếng rên rỉ mê hoặc của nàng như một liều thuốc kích thích, châm đầu vào dục hỏa đang cháy hừng hực của hân, hân nâng mông, cố gắng đâm thật sâu vào trong nàng, cảm nhận sự chật hẹp, từng thớ thịt trong động bích không ngừng ve vuốt, mút chặt lấy nam tính căng tức, điên cuồng, chính là cảm giác này, trong đầu hân giờ phút này chỉ còn tình dục, hân muốn tiến sâu hơn nữa, nhanh hơn nữa, mạnh hơn nữa...

Khinh trù thiên đưa, cường lực tiến lên, hân không ngừng tăng mạnh nàng sở cảm nhận được khoái cảm, bạc môi nóng như lửa cũng không ngừng mân mê từng tấc da thịt trên người nàng, cái lưỡi thô ráp liếm mút, dọc theo xương quai xanh, trượt theo từng đường nét của cơ thể, lướt qua cánh tay ngà ngọc, mút lấy từng đầu ngón tay, chăm sóc chu đáo từng nụ hoa đỏ hồng dựng đứng... hấp thụ ngọt ngào.

Động tác của hân không ngừng, dưới cường lực, trên nhu hòa, làm nàng không ngừng kinh ngâm, hân lại vì thanh âm huyền diệu này mà hết lần này đến lần khác không ngừng muốn nàng, hơn nữa khát vọng càng lúc càng lớn, không ngừng lên cao.

“Trời ơi! Ta mau bị người làm tan chảy..... Ân..... Thật là thoải mái..... A.....”

Cũng không biết hân rốt cuộc nằm ở trên người nàng bao lâu, chỉ biết xuân thủy theo kích tình mà không ngừng tràn ra, khiến hạ thân cả hai đều nhòp nháp, ngay cả nhụy hoa sen nơi bọn họ đang ân ái cũng là một mảnh lay lộn...

“Ân ách..... Ân.....”

Triền miên kéo dài không dứt, song tình dồn dập, Bảo Oa ý loạn tình mê, ngập chìm trong dục vọng, ý thức dần trở nên mơ hồ, sau vài lần cuồng tiến, nam căn luôn chôn sâu tận đáy hoa tâm, mạnh mẽ lui ra, cường lực tiến vào, như rút đi toàn bộ khí lực của nàng, cuối cùng nàng cũng chìm vào hôn mê, một môi quá độ mà mất đi ý thức. (Pan: còn ta thì mất hết máu !!! T__T)

Thân hình uể oải vô lực của Bảo oa vẫn không làm Kích Liên Thiên mất đi dục hỏa, hân chỉnh đổi tư thế của nàng, xoay người nàng lại, nâng nửa người thiên hạ kiều mị lên, tạo thành tư thế chòm hóm, hân lại cuồng đã đem nam căn cứng dài từ phía sau sát nhập hoa huyết, tiếp tục trù đưa, dùng mãnh tham tiến vào mặt động.

Tuy rằng nàng ngất đi, nhưng thân thể của nàng vẫn trầm luân, phát sinh phản ứng với hành vi bá đạo của hân, hai đỉnh hoa son vẫn cứng lên, dựng ngạo nghễ, màu hồng phấn như cánh hoa đào lại bị tình dục nhuộm thành đỏ tươi bắt mắt hai quả anh đào chín mọng.

Từ bên trong động huyết lại trào ra vô số mật dịch, hoa tâm vẫn không ngừng co rút, bao bọc chặt chẽ, hút lấy nam căn sung to, nóng như thép luyện, làm hân một lần nữa đạt tới cao trào.

“Trời ơi..... Ân.....”

Gầm lên một tiếng, Kích Liên Thiên đem tất cả dục vọng phát tiết bắn vào tận sâu hoa kính, nam căn vẫn chôn chặt trong hoa huyết yêu kiều, không ngừng run lên, khát vọng cuối cùng cũng đạt được thỏa mãn.....

Sau giờ ngo, trải qua một trận rồi lại một trận mây mưa cuồng nhiệt, Kích Liên Thiên cùng Bảo Oa gất gao ôm nhau, lại hàn huyền một lát rồi chọn mất ngủ.

Ngủ say trước nhưng thanh tỉnh trước vẫn là Bảo Oa, nàng chớp chớp đôi mắt, đôi mắt như ngọc lục bảo ẩn ẩn một chút sưng mờ, lại càng long lanh lấp lánh.

“Liên lang.....”

Nàng thấp giọng ngọt ngào, nghiêng người đã thấy mình đang nằm trong vòng tay ôm ấp của tình lang, đập thẳng vào tầm mắt lại là vòm ngực trường kiện, không hề che đậy của hân, làm trái tim bé nhỏ bất giác đập sai một nhịp, bàn tay vuốt lên bờ vai hân, người nào đó mắt còn chưa hé ra, đầu óc còn chưa thanh tỉnh, trên môi đã cong thành một đường tú lệ, ý cười trên mặt tràn đầy.

Bị hân ôm chặt vào trong ngực, làm cho nàng trong lòng ấm áp.

Thật may mắn lúc đó nàng đã chạy vào trong Tùng lâm, thật may mắn vì để cho hân “bắt” nàng, nếu không giờ phút này nàng sao có thể nằm trong vòng tay ấm áp của hân, cảm nhận nhịp tim đang đập trong ngực hân, cùng hân trải qua những cảm xúc ngọt ngào của ái tình.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn nàng đều là đối tượng được mọi người che chở yêu thương, chẳng những áo com sung túc, không lo không nghĩ, vô ưu vô lo, càng đừng nói có ai làm cho nàng chịu qua nửa điểm ủy khuất, nhưng mà nàng cảm thấy, tất cả những điều này cũng không sánh bằng cảm giác bây giờ,

nàng nằm trong lòng hắn, được hắn ôm ấp, một loại hạnh phúc không lời cứ dâng lên trong lòng, lấp đầy cả trái tim.

Bảo Oa đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, nàng không phát hiện Kịch Liên Thiên đã muốn tỉnh, thẳng đến trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói trầm thấp của hắn.

“Nàng đang suy nghĩ cái gì?”

Nàng lấy tay cánh tay hoàn trụ hắn, nũng nịu trả lời: “Nhớ nhà, tưởng a nương, nhớ đến lúc trước ta ở phía sau phơi được thảo..... Hi hi..... Được rồi..... Ta suy nghĩ đến chàng..... Suy nghĩ chàng hư hỏng! Đừng tao ta..... Hi hi.....”

Bởi vì Kịch Liên Thiên đại chương bao trụ lấy một bên ngực của nàng, vân vê xoa nắn, một tay lại vuốt nhẹ nhàng trên da thịt bên eo nhỏ lẳng mịn mẫn cảm cù cù, cho nên cả người Bảo Oa run run, nhột nhột từ đầu ngực, eo nhỏ truyền đến làm nàng cười đến ngay cả nước mắt đều chảy ra, cái miệng đỏ mọng nhỏ nhắn chu lên, vừa cười vừa van nài hắn đừng tiếp tục làm loạn.

Cho đến khi nàng cười run rẩy hết cả người, cười đến hô hấp cũng hỗn hển, Kịch Liên Thiên thế này mới thu tay lại, ôm nàng xoay người, làm cho nàng nằm ngửa, lấy tay âu yếm mà vuốt lên khuôn mặt xinh đẹp, ôn nhu nói.

“Nàng là thật nhớ nhà sao? Nói cho ta nghe về cuộc sống trước kia của nàng.”

Nằm ở trên bá vương phù liên thật sự là thoải mái vô cùng, hơn nữa bốn phía trong không khí lại tản mát một loại hương thơm thanh khiết, gió nhẹ thổi, không khí thanh thuần mát rượi, Bảo Oa hít một hơi thật sâu, quyết định nói cho Kịch Liên Thiên hiểu được địa vị của nàng ở trong tộc, nếu bọn họ yếu cùng một chỗ, tương lai đứa nhỏ của bọn họ sở yếu thừa kế trách nhiệm..... nhất định phải nói cho rõ ràng.

Bảo Oa nhìn Kịch Liên Thiên bằng đôi mắt ngọc bích xinh đẹp, chậm rãi nói: “Chàng hẳn là biết, trong Ngọc hổ tộc của thiếp, thân phận tôn quý nhất, trừ bỏ hoàng thất còn có.....”

“Còn có Hồ vu nữ!” Kịch Liên Thiên lên tiếng trả lời.

“Chàng có gặp qua sao?”

“Không có, chỉ biết là Ngọc hổ tộc tôn xưng các nàng là thánh nữ, xưng thần, kính trọng, các vị trí quan trọng trong tộc như là được sư, chú sư, ngay cả thánh thú xưng tôn bảo hộ tộc thị từ xưa đến nay đều do các nàng chấp quản, đòi hỏi lưu truyền cho người kế vị” Kịch Liên Thiên đem những gì hắn biết đều nói ra.

“Đúng, trách nhiệm của hồ vu nữ chính là như chàng vừa nói, bất quá bởi vì chưa thấy qua, cho nên khó trách chàng cùng An Đát không biết ta cùng với hồ nhi bình thường không tương tự mao sắc (màu lông), toàn thân không có tạp sắc (màu sắc hỗn tạp) là biểu tượng đặc hữu của hồ vu nữ, chúng ta kế tục tất cả năng lực từ xương máu của vu nữ tiền nhiệm, cho nên nguyên hình bên ngoài tự nhiên là nối tiếp màu sắc của hồ vu nữ đời đời truyền lại, trong Ngọc hổ tộc là đại biểu tôn quý, vạn vật chi vương”.

Kịch Liên Thiên không nghĩ tới mỹ nhân đang nằm trong lòng lại là hồ vu nữ, địa vị tối cao trong Ngọc Hổ tộc, vốn nghĩ đến bộ lông tuyết trắng vô tạp sắc của “tiểu mỹ nhân” là một loại đột biến linh tinh gì đó, không ngờ đến đó là biểu tượng cho thân phận tôn quý, quan niệm này thật là sai lầm.

Mà sai lầm này quan niệm chẳng những dẫn đến phán đoán sai lầm, càng khiến về sau làm cho bọn người An Đát lại phát sinh hiểu lầm “ng nghiêm trọng”.

“Như vậy, cảm giác của ta ngay lúc đó là chính xác a?” Kịch Liên Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ của Bảo Oa nhẹ nhàng mà nắm chặt.

“Nhưng nàng cũng rất kỳ quái, vì sao khi ta lấy nàng ra từ cạm bẫy lại không cho chúng ta biết nàng là Ngọc hổ? Còn có, dựa vào năng lực của nàng, cạm bẫy nhỏ nhỏ theo lý thuyết là không thể chế trụ được nàng mới đúng?”

Bảo Oa cười khê thè lưỡi, rút lui đầu vai, “Ta sợ thôi!”

“Sợ cái gì? Chúng ta nếu biết nàng là Ngọc hổ, càng không có khả năng hội ăn nàng đi? Có cái gì phải sợ hãi?” Kịch Liên Thiên khó hiểu.

“Ân..... Sợ chàng không muốn xem ta là đối tượng để yêu thương! Sợ chàng cảm thấy ta mạo danh kỳ diệu tới tìm chàng là ta rất kỳ quái, sau đó bài xích ta nha! Cũng sợ có tộc nhân đi ra tìm ta, cho nên ta mới ẩn khỏi hơi thở của mình, không cho bọn họ phát giác nha!” đừng tưởng rằng nàng lớn mật tới tìm người trong mộng liền cho rằng nàng cái gì cũng không sợ, nàng lo lắng rất nhiều a!

“Thì ra là thế, nhưng mà nàng biết không? Chính là bởi vì ý định giấu diếm thân phận của nàng, thiếu chút nữa làm cho ta bị bọn họ cho là cá tính biến thái a!” haiz, hẳn cho đến tận lúc biết nàng là Ngọc hổ, tâm tình mới yên ổn, cũng khó trách bọn người của An Đát...

Lần này đổi lại là nàng vẻ mặt tràn đầy khó hiểu. “Ách..... Khó hiểu, thỉnh nói tỉ mỉ rõ ràng!”

“Đem nàng mang về phòng ngày đầu tiên, ta thay nàng đặt tên, tình hình đó nàng còn nhớ rõ đi?” nhìn thấy Bảo Oa gật đầu, Kịch Liên Thiên tiếp theo nói: “Ta gọi là nàng là “tiểu mỹ nhân” thỏa mãn “hư vinh” của nàng, sau đó.....”

Ngừng lại là vì Kịch Liên Thiên bị Bảo Oa néo một phen, “..... Nàng lấy hình thái tiểu hổ đi đến trước mặt ta, dùng đầu lưỡi đáng yêu liếm mặt cùng miệng của ta, nhớ rõ không?”

Bảo Oa lại nhu thuận gật gật đầu, đồng ý hẳn tự thuật thực phù hợp với sự thật.

“Thời điểm đó, ta thiếu chút nữa bị phản ứng của chính mình cấp hù chết.” Kịch Liên Thiên hiện tại hồi tưởng lại cảm giác lúc đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi a!

“Ách..... nghiêm trọng vậy sao?” Hẳn sao lại phản ứng mạnh như vậy? Bất quá là bị nàng dùng đầu lưỡi liếm liếm, có tất yếu thiếu chút nữa bị hù chết không?

“Lúc ấy toàn thân của ta đều có một cảm giác, cái cảm giác mà khi giao hoan nhận được khoái cảm, mà thời điểm đó nàng vẫn là chính tiểu lão hồ, nàng nói, ta sẽ không nghĩ đến chính mình là cái biến thái sao? Ta chẳng những với nguyên hình chưa tiến hóa có hứng thú, mà còn lại là ấu hồ vị thành niên.....”

Bảo Oa trên mặt hiểu rõ biểu tình thoáng an ủi Kịch Liên Thiên, “Cảm giác không thể lý giải này làm cho tâm tình của ta mỗi ngày đều pháp phòng không chừng, tộc nhân người người trốn ta, tránh ta rất xa, đại ca của ta không biết thu được bao nhiêu người oán giận đâu!”

Nếu đã nói, chuyện sáng nay cũng phải “tính” cho nàng!

“Trước kia còn chưa tính, sáng nay chuyện tình mới là trọng đại, nàng biết không? Đêm qua Bàn Tử Cương cùng nhóm người kia, ba người bọn họ đến Ngăn Tinh Lâu tìm ta, nhưng là bởi vì phát hiện ta trong phòng có nữ nhân, cho nên mới rời đi.....”

Gặp Bảo Oa biểu tình vô tội, tròn mắt nhìn hẳn, Kịch Liên Thiên tiếp tục nói: “Sáng nay ta vốn là muốn nói cho bọn họ biết nàng là công chúa của Ngọc Hồ tộc, bọn họ còn chưa nghe rõ trước hết đã hiểu lầm.....”

“Hiểu lầm cái gì?”

Kịch Liên Thiên cười đến thực bất đắc dĩ, “Bọn họ đã cho là ta tâm tình ‘bất mãn quá độ’ đến ngay cả tiểu hồ nhi đều cũng có thể khi dễ, nàng không thấy được ngay lúc đó tình huống có bao nhiêu hỗn loạn, liền ngay cả Bàn Tử Cương luôn luôn bình tĩnh đều cho rằng ta bị bệnh, mà An Đạt thể nhưng còn khốc thương tâm như một nữ nhân a!”

Chỉ là tưởng tượng tình huống ngay lúc đó thôi mà Bảo Oa liền “phốc” một tiếng, sau đó bật cười.

“Trời ơi! Kia nhất định rất ‘hấp dẫn’, ta nghĩ chàng lúc ấy mặt đều tái rồi đi? Bọn họ..... Bọn họ thể nhưng hội tưởng chàng cùng..... Ha ha!”

Xem nàng cười đến vui vẻ, Kịch Liên Thiên càng bất đắc dĩ, nhìn không được lấy tay chỉ trạc trạc hai má mướt mà, “Đều là bởi vì nàng, mới làm hại ta bị bọn họ hiểu lầm, nàng còn có mặt mũi cười đến lớn tiếng như vậy? Nhìn ta chật vật đến thế này, nàng còn vui vẻ như vậy sao.”

Hai người vừa cười vừa náo loạn một hồi lâu, mới bình tĩnh nghiêm chỉnh một chút mà tiếp tục nói chuyện.

“Hồ vu nữ ở Ngọc Hồ tộc không chỉ là thánh thú bảo hộ thị tộc, còn tận lực trợ giúp hổ hoàng duy trì cân bằng trong toàn tộc. Chúng ta tận sức vì hoàng triều, chưa từng đưa ra điều kiện, đòi lại, chúng ta nhận được sự tôn kính cùng quyền tự do hôn nhân, nhưng thân phận của ta lại đặc biệt, ngoài là thánh nữ, còn là công chúa, vì vậy mới sinh ra nhiều rắc rối!”

Bảo Oa nói tỉ mỉ thân thể của nàng, Kịch Liên Thiên không đánh đoạn tự thuật của nàng, chuyên tâm nghe.

“Lại nói về các hồ vu nữ đời trước, cũng đều sống trong hoàng cung, theo lý thuyết mà nói, đều phải kết thân cùng hoàng tộc, có phải không?” Bảo Oa nói đến đây, ngừng nghĩ một chút.

“Àn! Dựa theo lẽ thường hẳn là đúng như vậy.” Kịch Liên Thiên rất phối hợp, làm ra hưởng ứng.

“Nhưng mà, rất nhiều triều đại trước, chưa từng có một thánh nữ nào yêu thương hoàng tộc, cho đến khi a nương của ta kế nhiệm, chấp trường nhiệm vụ thánh nữ..... Nàng bị phụ hoàng của ta dùng ôn nhu săn sóc, lừa gạt cấp tới tay, cam tâm tình nguyện làm Vương phi của người, cho nên, mới sinh ra thân phận song trọng (cùng lúc được tôn kính, quý trọng) cho ta.” (hắc, sao tỷ nói về baba zui nhĩ???)

Bảo Oa miệng nói xong, trong lời nói giống như đang thăm oán phụ hoàng của mình, nhưng nàng bình sinh chính là thích dùng một “phương thức biểu đạt thú vị” để hình dung nhân duyên của phụ mẫu mà thôi, cũng không phải thật sự đối với phụ thân có gì bất mãn.

“Nếu nàng thân phận bất phạm, vì cái gì đại ca của nàng còn muốn đem nàng ép gả cho Vân Chính Phong? Còn có, nàng hẳn là phải bị nghiêm mật bảo hộ mới đúng, như thế nào có thể một mình chạy ra ngoài, sinh hứng thú mà ngao du sơn thủy?” Kịch Liên Thiên khó hiểu hỏi, không phải nói thánh nữ hôn nhân là tự chủ sao?

“Haiz, chàng đã quên ngoài thân phận thánh nữ, ta còn có một thân phận khác.....” Bảo Oa giống như là rất ủy khuất, tiếp tục nói, “Tuy rằng ta là Hồ vu nữ, nhưng đối đại ca mà nói ta là tiểu muội của hắn, cho nên hắn có quyền đem muội muội gả cho đối tượng mà hắn cho là ‘muội muội có thể gửi gắm cả đời’.”

“Cho nên nàng liền trốn khỏi hoàng cung?” nguyên lai là nàng đào hôn, làm hại hẳn nghĩ đến nàng ở Hồ tộc đã bị hãm hại a!

“Đúng vậy!” Bảo Oa cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, “Ta là muốn đáp cho đại ca một cước, hừ! Nhưng mà đại ca cũng đã quên rằng, ta từ nhỏ ngay cả phụ hoàng còn muốn không tuân, sẽ hội ngoan ngoãn nghe theo lời của hắn mà gả cho cái tên nam nhân ẻo lả kia sao?”

Nghe được nàng không nghĩ gả cho nam nhân khác, hấn không thể phủ nhận trong lòng cao hứng không thôi.

Nhưng nghe đến nàng thế nhưng hội dùng từ “êo là” hình dung cái người từng lĩnh quân đem tà ma, yêu nghiệt ở đầm lầy đánh cho hoa rơi nước chảy, ở thi đấu thể thao tròng thượng, dùng hết nỗ lực, cố sống cố chết cũng phải tranh thứ nhất – Vân Chính Phong, hấn nhận không được đưa ra nghi vấn.

“Vân Chính Phong trong lời nàng nói có phải là cùng người ta đang nghĩ đến là một không?” Kịch Liên Thiên buồn bực mở miệng, “Người kia trong ngũ giới chẳng phải được xưng tôn danh hiệu dũng sĩ Vân Chính Phong sao?”

“Thế thì đã sao?” Bảo Oa cũng không cảm thấy hình dung của nàng có gì không ổn.

“Người ta đường đường là võ sĩ, khó khi có người có được diện mạo nhã nhặn, ứng đối có lễ không roi thô tục (cư xử tao nhã hữu lễ), nhưng lại bị nàng hình dung thành êo là? Nàng cũng. Ai!” Kịch Liên Thiên đối nha đầu xảo quyết trong lòng này thật sự là không có cách, chỉ có thể lại bắt đầu đi lác đầu.

“Hừ! Ta từ nhỏ đã cùng hấn lớn lên, hấn là cái gì đức hạnh ta sẽ không rõ ràng lắm sao? Võ sĩ sẽ có bộ dáng võ sĩ, khả năng nhìn xem bộ dáng của hấn, rất giống không biết nuốt bao nhiêu mặc thủy (???), đọc bao nhiêu thư (sách), này không phải rõ ràng giả trang nhã nhặn sao?” Bảo Oa một chút cũng không nề nang, đồ đồ cái miệng nhỏ nhắn.

Không đợi Kịch Liên Thiên phản ứng lại, nàng lại nói tiếp: “Nếu không phải đại ca của ta đã cưới Vương phi, ta còn thực hoài nghi bọn họ hai người có phải là có quan hệ mờ ám gì hay không! Dù sao mặc kệ người khác thấy thế nào, ta đều cảm thấy Vân Chính Phong là cái êo là!”

Nghe vậy, Kịch Liên Thiên đành nhắm mắt hít một ngụm khí, “Ta lần đầu tiên nghe được có người dùng ngữ khí bất kính như thế để đàm luận hấn, ta từng cùng hấn giao thủ, ta tuyệt không cảm thấy hấn giống như lời nàng nói – là cái êo là.”

Không nghĩ tới, lời tiếp theo của Bảo Oa kể thiếu chút nữa làm cho Kịch Liên Thiên đang sống sờ sờ tức đến ói máu mà chết!

“Đối ác! Người lần đó cùng hấn giao thủ, bị hấn đánh cho thâm, mặt xưng phù như cái đầu heo là chàng sao, nếu ta trước đó nhìn thấy diện mạo của chàng, ta khẳng định sẽ không thích chàng!”

Nàng cũng không biết có phải có ý hay không có ý, không một chút khách khí đã đem hấn, đường đường đại nam nhân, “chà đập” không thương tiếc, một chút mặt mũi cũng không còn.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, hấn còn có thể nói cái gì?

Nhớ tới sáu năm trước, đại biểu đại ca dẫn hấn cùng Linh Lang tộc dũng sĩ tham dự đại hội “Vân Phong”, bốn năm tổ chức một lần, hấn đến bây giờ vẫn còn hồi hận vạn phần.

Còn nhớ rõ thời điểm lúc đó, khi tất cả các dũng sĩ đồng tộc khác duệ (cùng là Lang tộc, nhưng sẽ có Ngân Lang, Hòa lang, . . .) đều bại trận, để tránh miễn mất mặt hấn cũng không câu nệ “lâm trận thoái lui, quay đầu bỏ chạy”. Đáng tiếc, đến cuối cùng, hấn vẫn là ở trong tiếng cổ động mọi người, kiên cường đi lên lời dài, ứng chiến với người vừa đã bại bảy, tám chục người, sắc mặt cũng chưa chuyển, Vân Chính Phong.

Nhưng là thực bị thâm, kết cục liền cùng Bảo Oa hình dung giống nhau —

Đường đường là dũng sĩ đứng thứ hai Linh Lang tộc, thế nhưng. Thế nhưng bị đánh thành một quả đầu heo!

Này cũng chính là nguyên nhân Kịch Liên Thiên chưa bao giờ từng hoài nghi Vân Chính Phong bên ngoài nhã nhặn có thể là “nữ nhân”, thử hỏi, có người “nữ nhân” nào có thể đem bọn họ, một đám đại nam nhân đánh thành như vậy?

Ngẫm lại thật sự dọa người, hơn nữa còn trước mặt nữ nhân trong lòng, nói ra chuyện này thật mất mặt a! Vì thế hấn quyết định: không tiếp tục đề tài này nữa!

“Đúng rồi! Lần trước chúng ta thân thiết, nàng bật thốt lên nói ra “nàng yêu ta”, có phải ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ nàng đã chú ý đến ta.”

Trùng mắt nhìn, Bảo Oa không chần chừ trả lời câu hỏi của hấn. “Đúng vậy, trước khi chàng bị tên êo là kia đánh cho thành cái đầu heo, ta đã chú ý đến chàng !”

Bảo Oa tuyệt không cho rằng thừa nhận yêu thương hấn trước có cái gì không đúng, bất quá vẫn là lại cường điệu chuyện thảm bại của Kịch Liên Thiên.

Điều này làm cho hấn dùng tay che lại mặt, tâm hi nhưng lại ảo não, quyết định cùng nàng giảng bạch một chút tránh cho việc bị nàng làm cho tức chết. “Bảo Oa, nàng đừng nhắc tới sự kiện kia nữa được không? Kia thực mất mặt, thực đã thương tự tôn.”

Nàng nhìn thấy hấn che mặt giống như thống khổ, sáng ngời mắt nhi miễn nguyện toát ra ý cười, lại cố ý dùng ngữ khí thương tâm nói:

“Ta xem trọng chàng, chú ý chàng, thích chàng trước, thế nhưng sẽ làm chàng cảm thấy đã thương tự tôn, thực mất mặt? Thì ra. thì ra ta lại làm khó chàng như vậy.”

“Không! Bảo Oa, ta không phải có ý tứ này.”

Thanh âm ừy khuất, như là đang khóc của nàng làm cho hấn tâm cả kinh, vội vàng ngẩng mặt tưởng trấn an nàng, không nghĩ tới đập vào mắt lại là khuôn mặt tươi cười bốn cợt, thế mới biết chính mình bị đùa giỡn.

“Bảo Oa!” hấn trầm hạ thanh âm, bàn tay đang phủ trên lưng nàng di chuyển theo xu thế “nguy hiểm”

Sợ bị cù cù (chọc cù lét a ^^), Bảo Oa lập tức đề lại đại chương đang rực rạch chuẩn bị triển khai trừng phạt của Kịch Liên Thiên, nũng nịu làm nũng xin khoan dung, “Được rồi! Được rồi! Ta không chọc chàng nữa! Chàng trăm ngàn lần đừng động thủ.”

“Xú nha đầu!” bàn tay to của hấn ngược lại nhu thương lên đỉnh tuyết son cao ngất, nhẹ nhàng nhu lỏng tế hoạt nhũ thịt, “Còn không tiếp tục nói?”

“Ấn. Ta nói đến chỗ nào rồi?” Bảo Oa ánh mắt chột giống như một chú mèo nhỏ, ướm ắt nhìn hấn “Dù sao, ta một mạch thoát khỏi thủ vệ cùng nữ quan hầu hạ. Đúng rồi! A nương có giúp ta chiếu cố, nếu không cho dù là ta, cũng không có khả năng rời cung thuận lợi tới tìm người.”

“A nương của nàng cho phép nàng rời cung?” Kịch Liên Thiên nhin không được cúi đầu hôn môi Bảo Oa, “Nàng ấy biết nàng muốn tới tìm ta?”

Bảo Oa ngẩng đầu, Kịch Liên Thiên không ngừng vuốt ve nơi mẫn cảm làm trong lòng nàng cũng không ngừng xôn xao, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập. “Ấn! A nương muốn ta cũng có thể giống như người, tự mình lựa chọn phu tể tương lai, cũng muốn ta chính mình quyết định phụ thân của nữ nhi tương lai là ai.”

Từ lúc đại chương xoa lên vùng mềm mại của nàng, cự long dưới thân đã bừng tỉnh, ngóc dậy, khao khát từ từ dâng cao. Hiện tại lại nghe được hơi thở hỗn hển của nàng, bàn tay càng tăng thêm lực đạo, không ngừng ma sát lên vùng đầy đặn tron mịn.

“Nữ nhi tương lai? Nàng như thế nào lại biết chúng ta hội sinh nữ nhi?”

Đây là năng lực biết trước tương lai của vu nữ sao?

Nàng chủ động trương chân nghênh tiến thân hình của hấn, “Đây là chuyện quan trọng nhất ta muốn nói với chàng, Liên lang.”

“Ấn?” nghe ra Bảo Oa trong giọng nói ngưng trọng, Kịch Liên Thiên tạm dừng động tác, ngẩng mặt nhìn nàng.

“Chàng cùng ta ở cùng một chỗ, chàng cũng chỉ có thể có một cái nữ nhi, hơn nữa nữ nhi từ khi lọt lòng phải sinh hoạt tại Ngọc hồ điện trong hoàng cung, chẳng những không thể tiếp tục ở lại Phúc lâm, cũng không thể ở lại bên người chúng ta, trừ phi chàng không muốn cùng ta cùng nhau hồi phủ dã tề” (???)

Kịch Liên Thiên chột nghe thấy những lời này tuy rằng khó hiểu, nhưng phản ứng cũng không quá đặc biệt, chính là rất lạnh tĩnh hỏi: “vì cái gì?”

“Cả đời hồ vu nữ chỉ sinh sản một lần, sinh hạ chưa hề ngoại lệ, tất cả đều là nữ nhi, hơn nữa cho dù có gả cho bất kì tộc nào cũng không chịu ảnh hưởng.” nàng mở to con ngươi màu lục bảo cẩn thận quan sát hấn, xem hấn có phản ứng gì không.

“Nữ nhi do ta sinh ra sẽ nhận được dị năng đời đời truyền lại của hồ vu nữ, theo máu huyết của ta mà dịch chuyển, nàng sẽ thay thế ta kế nhiệm chức vị thánh nữ, ở trong cung hiệp trợ Hồ hoàng, cho nên ta sinh nữ nhi nhất định phải ở tại hoàng cung, cho đến khi nàng tìm được phu tể, lại đem năng lực truyền lại cho người kế tục tiếp theo.”

Suy tư một lát, Kịch Liên Thiên mở miệng, “Như vậy. Tương lai chúng ta vì nữ nhi khả năng sẽ vất vả một chút, nàng cảm thấy chỉ có hai người chúng ta liệu có quá hìu quạnh không?” (ta chém =^o^=)

Bảo Oa nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của Kịch Liên Thiên, bàn tay nhỏ liền ôm lấy cánh tay hấn, đem mặt chôn vào ngực hấn. “Chàng nguyện ý vì ta ở hồi phủ dã tề? Cũng không để ý không có con? Nhưng ta nói trước, ta là tuyệt đối sẽ không chấp thuận cho chàng ở bên ngoài có nữ nhân khác!”

Ở trong Ngọc hồ tộc, mặc kệ nàng gả cho ai, lo lắng hiện tại của nàng đều là dư thừa, bởi vì tộc nhân của hồ tộc có thể lấy được vu nữ vì vinh, cũng vì có thể kéo dài dòng máu thần thánh mà cảm thấy vinh quang. Nhưng nàng yêu thương không phải là một tộc nhân của Hồ tộc, mà là Linh Lang tộc, ngân lang.

Bởi vậy nàng không thể xác định tâm ý của hấn là gì, có lẽ hấn để ý không có con, nhưng có lẽ hấn cũng không nguyện ý cùng nàng hồi hồ tộc, đây đều là điều làm nàng trong lòng sợ hãi, không xác định nha!

Mà câu trả lời của hấn chẳng những làm cho lòng nàng yên ổn, còn bài trừ toàn bộ lo lắng cùng bất an trong lòng nàng.

“Trong tộc của ta cũng không có xu hướng trọng nam khinh nữ, hơn nữa, từ xưa đến nay, trời sinh thiên tính của ta ‘nhất kiến chung tình’, cả đời chỉ có một bạn tình, cho dù bạn tình có bất hạnh chết đi, ta cũng không bao giờ yêu thương một người khác.” (chém toàn tập __!)

Đây không phải là lời nói đường mật của nhân tình, hấn đối với nàng là thật tâm, vì nàng đưa ra hứa hẹn, tuyên cáo cả đời, khắc cốt ghi tâm.

Theo như lời hấn nói, nếu tương lai có một ngày hấn mất đi nàng, như vậy, hấn hằng đêm đều sẽ lẻ loi một mình, một mình đi hết những tháng năm còn lại, cuối cùng mang theo thương nhớ về nàng mà lìa xa nhân thế.

Kịch Liên Thiên bởi vì Bảo Oa âm điệu trung run run cùng vui sướng mà đau lòng, cho tới bây giờ hấn mới phát hiện, nàng bề ngoài hoạt bát nhưng vừa

rồi bộc lộ tâm sự, hẳn biết nàng đã phải gánh chịu bao nhiêu áp lực.

“Thật sự?” thanh âm của Bảo Oa bởi vì gương mặt chôn ở trong ngực hắn mà có điểm rầu rĩ.

Hắn nhẹ nhàng đem đầu nhỏ của nàng đặt trên cánh tay, làm cho gương mặt đáng yêu lộ ra ngoài, thâm tình nhìn nàng, “Đương nhiên là thật, hơn nữa với ta mà nói, quan trọng nhất chính là nàng, cho dù nàng không thể sinh hài tử ta cũng tuyệt không buông tay, bất luận nàng đi đến bất cứ nơi nào, ta cùng nàng cũng tuyệt không chia lìa.”

“Liên lang.....” Bảo Oa nghe xong trong lòng tràn đầy tất cả đều là tình yêu cùng cảm động đối với Kích Liên Thiên, mắt đẹp doanh đầy thủy quang, ánh mắt tha thiết mà nhìn hắn.

Kích Liên Thiên không thích nàng khóc, “Không cho phép nàng rơi lệ! Nàng cũng phải hứa với ta, nếu có khóc cũng bởi vì cao trào quá mức kịch liệt mới có thể khóc.”

Bàn tay to của hắn trong lúc nói ra “mệnh lệnh” đối với nàng cũng đã chạy loạn đến vùng non mịn, trước đó một hồi hoan ái, thô chi (ngón tay thô ráp) nhanh chóng xâm nhập vào động khẩu ướt át.

Vốn đang ở cảm động không thôi vì lời nói chân tình của Kích Thiên Liên, Bảo Oa đã bị hắn dùng thô chi xâm nhập, không có chuẩn bị, nàng theo phản xạ, căng thẳng thân mình, nên ngón tay tà ác đang trượt đi cũng bị ngăn lại trong đường hầm bí mật.

“A.....”

Hoa kính chật hẹp gắt gao bao lấy ngón tay hắn, đầu ngón tay cảm nhận được sự non mềm cọ sát của vách tường thịt bên trong, mang đến từng trận khoái cảm dào dạt, hạ thân lập tức căng tức, đòi hỏi được giải phóng.

“Bảo Oa, thả lỏng hoa hoa một chút, nàng như vậy ta không có biện pháp động.....”

“Ân!” Bảo Oa tâm can đều đã thuộc về hắn, tảng đá đè nặng trong lòng cũng được hắn tháo bỏ, nàng nhuyển thân, thả lỏng hoa thần, dâng lên tấm thân ngà ngọc.

Giai nhân trong ngực, tình lang cổ ý, hai người dục niệm chính sí, một hồi kịch liệt lửa nóng hoan ái lại lần nữa triển khai.....

Bạn đang đọc truyện *Hồ Xinh Đẹp, Sói Đùa Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Bảo Oa, người tính khi nào thì mới bằng lòng cho Liên Thiên mang người hồi phủ đã tề mà cầu hôn?” (hình như “hồi phủ đã tề” quay về nhà gái, ở rể thì phải >.<)

Những lời này xuất phát từ miệng của Tô Nguyệt Linh, nàng ngồi ở ghế, trong lòng ôm nữ nhi Mạt Mạt, trong lúc nhàn rỗi, các nữ nhân tụ lại tán gẫu vui vẻ, đột nhiên toát ra một câu như vậy.

“Đi? Đối ác! Chúng ta thiếu chút nữa đã quên việc này.” Tiểu Yêu đang cùng các cô nương có tay nghề cao trong tộc học cách thêu hoa, nghe được lời nói của tẩu tử, cùng các cô nương dừng thảo luận, ngẩng đầu lên, nhìn Bảo Oa.

“Đúng rồi! Tính tính ngày, Bảo Oa cũng đã đến đây ba tháng, Linh Lang tề (lễ hội cúng tế của Linh Lang tộc) cũng sắp đến, người cùng Liên Thiên ca hôn sự còn chưa định xong, đến lúc đó như thế nào kịp ở Linh Lang tề thành thân nha?” đây là người từng bị Bảo Oa hiểu lầm là có “quan hệ mờ ám” với Kích Liên Thiên, Vu Na nói. Bụng của nàng bây giờ cũng đã lớn, xem ra không lâu nữa sẽ cho Bàn Tử Cương làm phụ thân. Mà từ lúc nàng mang thai, liền đặc biệt yêu thích việc ôm một cái Lang Vương con, cũng chính là ca ca của nữ nhi song sinh mà Tô Nguyệt Linh đang ôm trong lòng.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đem ánh mắt đặt ở trên người mình, Bảo Oa luôn luôn lén lút, tự tin cũng khó tránh được thẹn thùng đỏ mặt.

“Mấy người hỏi ta, ta làm sao biết? Hắn cũng không nói gì.....”

Ngụ ý chính là nàng không phản đối ở Linh Lang tề cùng Kích Liên Thiên thành thân, chính là ngại việc nam nhân vật chính không mở miệng, cho nên nàng, dù sao cũng là một nữ nhi, không tiện nhắc đến.

Nghe vậy, Tô Nguyệt Linh trên mặt tràn đầy ý cười, “người cùng Liên Thiên thật sự là một đôi trời sinh, hỏi hắn, hắn nói không dám bức người, sợ người còn chưa muốn quay về hồ tộc. Hỏi người thôi! Người cũng tuyệt, hai câu nói liền đem vấn đề quay trở lại đặt trên người hắn, như thế nào? Các người rốt cuộc là tính thế nào? Tính chờ bụng lớn, oa nhi sinh ra trưởng thành, mới chịu thành thân?”

Bảo Oa cùng Kích Liên Thiên cảm tình liên tục ổn định phát triển, cho nên hắn là thật không vội, cũng tính tiêu dao mấy ngày rồi mới cùng nàng trở về Hồ

tộc, có thể chậm chút bị đại ca mắng, nàng đương nhiên cũng không cần quá sớm trở về tìm mắng a!

“Liên Thiên có đề cập qua với đại ca chuyện tương lai chúng ta có lẽ sẽ không thể tiếp tục ở lại Linh Lang tộc?”

“Có nha! Đại ca nói, chỉ cần thường đem đứa nhỏ mang về đây chơi, nhị ca có trở về hay không đều không quan trọng, à, còn nói đừng phụ rẫy ân tình, tìm mới lạ là tốt rồi.”

Tiểu Yêu nhanh miệng cướp lời của Tô Nguyệt Linh đang tính mở miệng trả lời, thậm chí nàng còn tinh nghịch, nhái lại khẩu khí của đại ca, ồm ồm nói lại mấy câu đó, làm mấy nữ nhân xung quanh đều nhin không được mỉm cười.

Bảo Oa nghe xong hào vui vẻ, vì cảm nhận được săn sóc của mọi người dành cho nàng mà cảm động.

Không nghĩ tới, trong lúc Bảo Oa cùng mọi người còn đang cười nói vui vẻ, bàn luận sôi nổi, bên ngoài Lãng Nguyệt các đột nhiên náo nhiệt lên, không bao lâu, một cơn gió lạnh buốt liền theo ngoài cửa lớn quét tiến vào.

Khi tất cả mọi người còn chưa kịp nhận ra, Bảo Oa đã rất nhanh đứng lên, vẻ mặt ngưng trọng mặt hướng đại môn.

“Bảo Oa, ngươi làm sao thế.....” Tô Nguyệt Linh quan tâm muốn hỏi, nhưng lời còn chưa nói xong, tóc đã bị cuồng phong thổi tung, che cả miệng.

Trong phòng, gió ngày càng lớn, mọi người vội vàng dùng tay chặn lại váy đang muốn bị hất tung, hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, cho đến khi nghe được Bảo Oa lớn tiếng quát lên.

“Êo là! Ngươi còn dám đứng bên ngoài làm bừa, còn không mau dừng lại!”

Tiếng hô chưa dứt, cuồng phong đột nhiên biến mất vô hình, giống như chưa từng xuất hiện.

Bảo Oa tay chống thất lưng, ánh mắt sắc bén trừng thẳng đại môn, bộ dáng tức giận, thập phần không bình tĩnh biểu lộ rõ ràng.

“Hoàng công chúa của chúng ta, tiểu hôn thê thật đúng là ngoạn vui đến quên cả trời đất, không nghĩ về nhà?”

Một bóng người theo tiếng nói ầm ập, ôn nhu như gió mùa xuân xuất hiện trước đại môn, không phải Vân Chính Phong còn có thể là ai? Dù sao cũng không có được mấy người có khả năng dùng cái phương thức này xuất hiện ở Phúc lâm du cảnh đi?

“Ngươi đừng múa mép khua môi trước mặt ta, ngươi dám nói là thực sự không động thủ đi?” Bảo Oa mắt hạnh nheo lại, ánh mắt tràn đầy dề phòng, nguy hiểm nhìn tuần nỷ nam từ từ đại môn đang dần tiến về hướng nàng.

“Không cần động thủ, người ta có mắt, biết thức thời, nhìn khuôn mặt của ta thực tự nhiên mà tránh ra nhường đường, cho nên nàng yên tâm, ta không hề thương tổn một sợi lông tơ nào của tộc nhân trong tộc của nhân tình nàng” Vân Chính Phong vỗ vỗ áo choàng không hề vurun một chút tro bụi, dùng ngữ điệu mềm nhẹ nói ra những lời ác độc làm Bảo Oa sinh khí.

“Ta đã bị hạn chế là không cho phép ở Hồ tộc công kích chiến Hồ tướng quân, nhưng ngươi đừng có được đằng chân mà lân đằng đầu, nhìn cho kĩ, ở đây ai mới là thổ địa, còn có cái miệng của ngươi, ăn nói cho sạch sẽ cẩn thận một chút, ai là vị hôn thê của ngươi? Nhân tình ngươi đang nói là ai?”

Chưa từng có ngoại lệ, chỉ cần nhìn thấy Vân Chính Phong, cảm xúc của Bảo Oa sẽ rất khó duy trì được bình tĩnh, lần nào cũng rất xấu a!

Nhưng đại ca ngu ngốc của nàng cứ cố tình ghép nàng với hắn thành một đôi, hắn là từ góc độ nào mà nhìn ra hai người bọn họ có thể trăm năm hảo hợp, họa phúc cùng chia?

Bọn họ nếu thật sự thành thân, không ở trong đêm động phòng trước đem đối phương cấp làm thịt liền ngàn hạnh vạn hạnh (trăm năm hiếm thấy, may mắn khôn cùng), thành thân? Vẫn là miễn đi!

Vân Chính Phong trên người một hơi thờ thộ bạo đều không có, nhưng lại làm cho người ta tự động cách hắn rất xa, khí chất của hắn trời sinh đã mang đặc thù biến hoá kỳ lạ, làm người ta có cảm giác bức bách khó gần không thể diễn tả bằng lời.

“Tiểu hôn thê của ta, nàng dùng biểu tình hung ác như thế nghênh đón ta, ta thật sự là rất thương tâm, đến, cười một cái cho ta xem, bảo bối.”

“Ba” một tiếng, Bảo Oa đem bàn tay của Vân Chính Phong đang muốn xoa lên mái tóc của nàng dùng sức tát mạnh một cái. “Ngươi, ghê tởm, là đại ca của ta phái ngươi đi tìm ta?”

Vân Chính Phong còn chưa trả lời, không khí rơi vào trầm mặc, áp lực vô hình từ từ bao trùm trong Lãng Nguyệt các, Tô Nguyệt Linh thấy tình hình gây cản trước mắt, vội vàng mở miệng phá tan bầu không khí qui dị này:

“Vị công tử này không phải là người đồng tộc với Bảo Oa sao? Mau, mời ngồi, có chuyện gì ngồi xuống uống chén trà rồi từ từ nói!”

Quay đầu về phía thị nữ tay chân còn đang run run vì bị Vân Chính Phong cấp làm cho hoảng sợ, phân phó nàng châm trà lấy điểm tâm đến, Tô Nguyệt Linh vừa muốn lên tiếng, lại bị Tiểu Yêu lôi kéo góc áo cấp ngăn trở.

Tiểu Yêu dùng âm lượng tự cho là nhỏ giọng nói: “Đại tẩu, còn muốn uống trà? Người xem không hiểu sắc mặt cũng nên nghe rõ ý tứ trong lời nói của

người ta đi?”

Tiểu Yêu quay đầu về hướng hai người đang “bốn mắt trừng nhau” rồi nháy mắt với chị dâu nhà mình, “Người ta gọi Bảo Oa là vị hôn thê a! Không phải nói rõ hần là “vị hôn phu” của Bảo Oa sao? Chúng ta vẫn là đứng lên tiếng, miễn cho kích thích đến hần.”

Vân Chinh Phong đang đứng trước mặt Bảo Oa, đợi cho Tiểu Yêu nói nói xong mới trào phúng nhếch mép một cái, rồi nói: “Đây là chị dâu cùng tiểu cô tương lai của nàng? Khó trách, nàng phải gả cho cái tên nam nhân từng bị ta đánh thành đầu heo, nguyên lai là bởi vì hần gia nữ quyền khi dễ tốt lắm nha!”

“Ngươi!” Bảo Oa tức giận đến phát cuồng, liên tục hấp khí bắt buộc chính mình đừng mất hình tượng, cắn răng thấp giọng nói: “Ngươi rốt cuộc tới làm gì? Tổng sẽ không là ngàn dặm xa xôi lặn lội đến để trêu chọc ta, theo ta luyện mồm mép?”

Ách, trước mắt vẫn là làm chính sự quan trọng hơn! Vân Chinh Phong liếc khỏi mi mắt, ngừng cười ngả ngón, nhất thời cả người nghiêm túc, uy vũ hần lên, cùng với bộ dáng “ngả ngón” vừa rồi như hoàn toàn biến thành hai người khác nhau, nhìn thấy bộ dáng này của hần thì không còn có ai hoài nghi danh hiệu dũng sĩ đệ nhất được ngũ giới ca tụng của hần.

Vùng áo choàng, quỳ một gối, Vân Chinh Phong hướng Bảo Oa quỳ hành đại lễ, “Thần Vân Chinh Phong bái kiến công chúa, khác thỉnh thánh nữ theo thần hồi cung cứu trợ Hồ hoàng.”

Bình thường mặc dù khuôn mặt luôn tươi cười hi hi ha ha ngả ngón, bướng bỉnh đầu võ mồm cùng nàng, nhưng gặp chuyện quan trọng tuyệt sẽ không có người đáng tin cậy hơn so với Vân Chinh Phong, nhìn hần hành đại lễ, mình kì quái thần hành vi (xưng rõ quân thần), Bảo Oa đáy lòng trầm xuống, biết thật sự đã xảy ra chuyện.

“Đại ca làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Hồ hoàng ngày trước cùng..... Ân..... Nguyên nhân có điểm không tiện nhắc đến, thỉnh công chúa cấp theo thần hồi cung, trên đường quay về vì thần sẽ tiếp tục báo cáo rõ nguồn cơn, tóm lại Hồ hoàng “lạc” vào đầm lầy xà vương thường hay lui tới, bị Quỷ Xà vương cắn một ngụm.....”

Nghe Vân Chinh Phong thuật lại tình hình, còn nói nguyên nhân không tiện nói rõ, Bảo Oa nộ khí xông thiên, thiếu chút nữa không kìm chế được mà chửi ầm lên, nhưng tiếp theo lại nghe được đại ca bị Quỷ Xà vương cắn, nàng cả kinh, thiếu chút nữa hít thở không thông mà ngất đi.

Khó thở, bất an dồn dập, lo lắng không yên đang nảy lên trong lòng, làm cho nàng ngay cả hô hấp cũng khó khăn, cước bộ lao đảo muốn ngã.

Vẫn là Tiểu Yêu thấy nàng tình hình không đúng, cơ linh thượng tiến (tâm linh tương thông) cùng Vân Chinh Phong động tác nhanh chóng, đồng thời đỡ lấy thân hình loạng choạng của Bảo Oa.

Bảo Oa tức giận đến mặt trắng bệch, “Ngu ngốc! Nơi nào không đi, lại đi trêu chọc quỷ xà? Hần như thế chẳng khác nào lấy đao mà kẻ lên cổ, thống khoái cắt xuống hay sao?”

Nàng dùng ngữ khí bất kính mắng đường đường là Hồ hoàng đương nhiệm, mắng đến thật đau lòng, có thể thấy được đại ca làm cho nàng quan tâm, lo lắng biết bao nhiêu!

Thật vất vả hồi khí, trấn áp kích động, Bảo Oa, gương mặt trắng bệch, miệng mắng, tức giận lo lắng đến mức giọng chân.

“Công chúa ngươi đừng vội, cái vụ nữ khác đã kịp xử lý khẩn cấp, tánh mạng Hồ hoàng cũng không có nguy hiểm, nhưng điểm mấu chốt là cây “vạn tuế tử trầm độ” chỉ có ngươi có thể lấy được, cho nên mọi người đều đang đợi ngươi trở về làm được cuối cùng, thỉnh công chúa theo thần trở về.”

Vân Chinh Phong trước trấn an cảm xúc của Bảo Oa, một bên vòng sau nàng, trên tay lực đạo mạnh mẽ, ám chỉ hần phải quyết tâm mạng nàng về hồ tộc.

“Chúng ta mau trở về!” Người đã muốn theo Vân Chinh Phong ra tới cửa, Bảo Oa thế này mới nhớ tới còn chưa thông báo với đám người của Tô Nguyệt Linh, vì thế đình cước bộ, quay đầu nói:

“Nhờ tỷ nói với Liên lang, ta trở về cứu đại ca ngu ngốc của ta!”

Bất quá trong nháy mắt công phu, Bảo Oa thanh âm còn quanh quẩn ở đại sảnh, nhưng nàng cùng Vân Chinh Phong cũng đã song song thuận gió mà đi.

Chờ cuồng phong qua đi, người trong đại sảnh mở mắt ra, bọn họ sớm biến mất không thấy.

“Nói! Hần là như thế nào lại đi trêu chọc quỷ xà?”

Thô lỗ đá văng cửa gỗ thiếp vàng nạm ngọc, Bảo Oa nâng váy, chạy vội tới bên người đang nằm trên giường làm bằng cỏ ngọc, một bên xốc lên chăn nệm, nhìn xem cái chân đang được quần đầy bạch bố, một bên hỏi chính phi Lưu Thiên Thiên cùng hai vu nữ xinh đẹp đang ở một bên hầu hạ.

Chỉ thấy Lưu Thiên Thiên vừa thấy đến Bảo Oa xuất hiện, trên mặt lo lắng rõ ràng thối lui, bất an trong lòng cũng buông xuống một nửa.

Không quan tâm đến mạng nhỏ của trượng phu, sắc mặt nàng bỗng chốc đen thui, khí nóng trong lòng lại ngùn ngụt bốc lên, vì thế nàng hừ lạnh một tiếng, liếc mắt trừng về phía một nữ nhân xinh đẹp, hai mắt đầm lệ, đang quỳ cách đó không xa.

“Tiểu công chúa đừng hỏi ta, đến hỏi nàng đi!”

“Hỏi nàng?” Bảo Oa nhìn theo hướng nhìn của Lưu Thiển Thiển thì mới phát hiện một mỹ nhân xinh đẹp mà trước nay nàng chưa từng nhìn thấy

“Nàng là ai? Quý gối ở chỗ đó để làm chi?”

Thấy Vương phi không chịu trả lời, một vụ nữ mở miệng coi bỏ nghi vấn của Bảo Oa. “Hổ hoàng vì muốn làm cho ngũ Vương phi tương lai vui, nói là nên vì nàng lấy được “liên tâm nguyệt thảo” do Quý Xà vương thủ hộ, cho nên xông vào đầm lầy chọc giận Quý Xà vương, như vậy mới đưa tới tai họa này.”

Này “liên tâm nguyệt thảo” là thánh phẩm dùng để dưỡng nhan, chỉ cần là nữ nhân không ai là không muốn có được .

Nhưng quan trọng là không chỉ nữ nhân yêu nó, yêu nó nhất chính là Quý Vương quản lý đầm lầy Quý Xà vương, Quý Xà vương ngày đêm canh giữ ở nó quanh thân, quanh năm chưa từng cách đi nửa bước, muốn lấy được “liên tâm nguyệt thảo”, trừ phi lấy mệnh đi đổi, nếu không tưởng cũng đừng tưởng.

Cho nên công hiệu của “liên tâm nguyệt thảo” chỉ là truyền thuyết căn bản là chưa từng có người thể nghiệm quá, đó chỉ là thánh phẩm trong truyền thuyết thôi!

Nhưng Bảo Oa thật không nghĩ tới, vì một loại dược thảo chưa biết công hiệu, dược lực thế nào, đại ca ngu ngốc này lại si tâm vọng tưởng, vì niềm vui của mỹ nhân mà lấy thân mạo hiểm?

Một mặt nghe giải thích, một mặt quan sát thương thế, Bảo Oa nhìn đến miệng vết thương chung quanh không có dấu hiệu chuyển biến xấu, có thể thấy được độc tính quả thật được nhóm vụ nữ khống chế được, thế này mới cười lạnh, quay đầu đối mặt với ngũ vương phi dung mạo như hoa, lạnh lùng mà nói:

“Chị dâu, ta xem không bằng như vậy đi! Hiện tại nằm ở trên giường này, Hổ hoàng cùng kẻ không có đầu óc đều giống nhau, chúng ta rõ ràng chỉ là nữ nhi, Hổ hoàng cũng đã có điểm nhi (người kế nhiệm), đau dài không bằng đau ngắn, ta thay mọi người đưa ra ý kiến này.”

Bảo Oa đem vài cái tên điểm nói ra, “Mọi người xem là muốn lập Khiếu nhi, Ung nhi hay là Phẩm nhi làm tân vương đều hảo, dù sao Hổ hoàng cũng là từ lúc còn là oa nhi đã tân nhiệm, cho nên bây giờ ta tin tưởng cũng sẽ không có vấn đề gì, chúng ta cứ quyết định như vậy đi!”

Sau khi nói xong, Bảo Oa dùng sức một cái bạch bố vừa mới tháo ra ấn lại thật mạnh lên chỗ cũ, lực đạo mạnh đến nỗi làm cho người trên giường bởi vì uống thuốc mà nửa mê nửa tỉnh, lập tức nhảy dựng lên la oai oái, “A. Đau nha!”

Hổ hoàng bị ai kêu rống lên, bị đau nhức trên chân nhiều tỉnh, bật ngồi dậy, lấy tay ôm chỗ đau khóc thét, mắng, “Ai? Là người nào không muốn sống? Ôi! Đau quá nha. Di? A Bảo, người đã trở lại?”

“Đau cái đầu nguoi! Không phải vỗ ngực xưng anh hùng sao? Kêu la cái gì? Đau chết nguoi là tốt nhất, chờ nguoi đau chết, ta đào một cái hố sớm một chút đem nguoi mai tang là xong việc, hừ!”

Không thèm để ý đến biểu hiện vui sướng của đại ca nhà mình khi thấy nàng trở về, Bảo Oa tay chống thắt lưng, giống như người đàn bà chanh chua rống lớn hai câu, tiếp theo xoay tròn thân, làm cho váy dài dưới thân hạ ra một đường cong hoàn mỹ, quay lưng, bước ra ngoài.

Bị bỏ lại trong phòng, nhóm vụ nữ cùng Vương phi trên mặt chẳng những không có lộ ra chút kinh ngạc, liền ngay cả Hổ hoàng khoe miệng đều nhếch lên ý cười, có thể thấy được hẳn từ lúc Bảo Oa vào cửa cũng đã thanh tỉnh.

Bọn họ trong mắt ý cười như thế nào cũng tan không được, bởi vì Bảo Oa sinh khí, lời nói rất thú vị a.

Bất quá. Thay đổi người kế vị? Như vậy mà nàng cũng nghĩ ra, khâm phục a, thực không phụ danh xưng “công chúa xảo quyết” nha!

“Còn không đi, đứng ở chỗ đó làm tượng a?”

Nhàn nhả tựa vào trên giường, hướng về người đang đứng bên cửa, Hổ hoàng buông xuống một câu. Vân Chính Phong nhận mệnh, quay người, Bảo Oa không thấy thân ảnh, nhưng hẳn vẫn xác định phương hướng rõ ràng, bóng người cũng mất hút ở một dãy hành lang gấp khúc.

Không hề nghe thấy tiếng bước chân, thân ảnh của Vân Chính Phong đã xuất hiện gần bên cạnh Bảo Oa, thanh âm trong trẻo vang lên bên tai nàng.

“Nguoi không phải nói muốn đổi tân Hổ hoàng sao? Như thế nào còn muốn đi hái cây “vạn tuế tử trăm độc”?”

Hiện tại, phương hướng nàng đi tới, hẳn cũng sẽ không nhận sai, rõ ràng là hướng để tới bí cảnh.

Biết rõ lời nói của nàng trong lúc tức giận mà nói ra, nhưng Vân Chính Phong chỉ cần nhất thời nửa khắc không thừa dịp mà trêu chọc nàng, toàn thân sẽ ngứa ngáy khó chịu giống như bị tròng cấn.

“Nếu có biện pháp, ta đầu tiên chữa trị chính cái miệng thối của nguoi!”

Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, cũng là một lời nói, nếu như từ miệng một người khác nói ra, khẳng định sẽ không làm cho nàng tức giận đến tận xương. Nhưng chỉ cần là Vân Chính Phong nói ra, cho dù là một câu thực bình thường, cũng có thể dễ dàng làm nàng phát hỏa.

Đồng chuyển tây quải, từ Đông cung đi đến Tây cung, sau chuyển tới Nam Cung, cuối cùng xuất hiện một thần đàn, Bảo Oa dùng cước bộ, một thạch điêu (con ung bằng đá) đứng sừng sững trước thần đàn thấy có người đến, hai mắt đột nhiên lóe sáng, bắn ra hào quang.

Nàng nâng cánh tay lên, mười ngón nhất hạp, miệng thì thảo niệm một chú ngữ bằng một thanh âm không rõ ràng.

Sau đó thạch điêu trong mắt ngân quang càng lóe mạnh, bất chợt bay lên cao, phóng ra một luồng ánh sáng bảy sắc chói mắt, thẳng tắp chiếu rọi xuống mặt đất.

Vốn là mặt đất đang bằng phẳng, hào quang chói lọi vừa chiếu rọi xuống, lập tức mở ra một bí đạo, sau đó xuất hiện một cầu thang theo hình xoắn ốc dẫn xuống mặt động, Bảo Oa thấy cầu thang xuất hiện đồng thời đình chỉ niệm chú, quay đầu nhìn Vân Chính Phong liếc mắt một cái, liền dời bước về phía trước, theo bậc thang đi vào bí động.

Khi hai người bọn họ vừa theo cầu thang xoắn ốc biến mất khỏi mặt đất, hào quang chói lọi cũng biến mất, thạch điêu cũng quay về chỗ cũ, khôi phục bộ dáng ban đầu, mặt đất trở lại nguyên trạng bằng phẳng.

Mà cầu thang kia tựa hồ vô chỉ tận hướng dưới kéo dài, theo bộ pháp của nàng, mỗi khi nàng xuống một bậc, không gian bên dưới lại bật sáng một tầng, hai người một trước một sau, tổng cộng bước xuống sáu trăm mười hai bậc thang, trước mắt xuất hiện một đường hầm thẳng tắp.

Hai bên vách đường hầm có khắc vô số hình vẽ: cầm thú chim muông, kì hoa dị thảo, tất cả đều khắc họa rất rõ ràng, không một giống loài nào bị bỏ sót. Những hình vẽ được khắc họa sinh động, mang theo đủ loại biểu cảm, nhưng thỉnh thoảng lại có một vài lỗ trống, những lỗ hổng này dường như trước đây đã từng có hình, nhưng dường như đã bị ai đó bào xóa, tạo thành khiếm khuyết.

Đó là dấu vết biểu thị cho một tộc loài đã bị diệt sạch, là khoảng trống thương tâm đau lòng, cũng là hậu quả mà phẩm nhân ngu muội đã làm nên.

Đi qua đường hầm thật dài, Bảo Oa cùng Vân Chính Phong đi đến một ngã ba đường, Bảo Oa không chút do dự cất bước đi vào trong thông đạo bên ngoài có khắc một hình thoi trên đá.

“Ta nhớ rõ lần duy nhất ngươi gặp qua cây ‘vạn tuế tử trăm độc’ là ở thời điểm ngươi ba, bốn tuổi. Đại ca của ngươi chỉ có một cái mệnh nha! Ngươi đừng có không cẩn thận, sẽ đem cái mạng nhỏ của đại ca ngươi làm xong đời rồi!” Vân Chính Phong chấp tay sau lưng, duy trì khoảng cách hai bước, đi theo phía sau Bảo Oa.

Bảo Oa quay đầu, tà nghệ nhìn Vân Chính Phong, liếc mắt một cái mới quay đầu lại, “nói thật đi, ẻo lả, ngươi và đại ca ta rốt cục có phải có gì mờ ám không? Đừng tưởng rằng ngươi ‘lấy vài thừa che mắt thánh’ có thể qua mặt được ta, nếu không ngươi thật sự không quan tâm an nguy của đại ca, ngươi sẽ không mạo hiểm xông vào Phúc lâm cấp đem ta trở về?”

“Ngươi không nghĩ tới. Có lẽ bởi vì ta thương nhớ ngươi nên mới phụng lệnh đi đón ngươi sao?” ngữ khí vẫn là bất cần đời, ngả ngón không thôi.

Bảo Oa cười lạnh vài tiếng xem như cho hưởng ứng, “Suốt ngày chưa từng đứng đắn!”

Lời nói vừa dứt, bóng tối trong bí đạo cũng bị đẩy lùi, ánh sáng bắt đầu làm lóa mắt, sau một lúc nhìn trong ánh sáng mờ, chưa kịp thích ứng thì dưới bàn chân cảm giác được sự thay đổi độ cứng của mặt đất, “mặt đất” này mềm mại hơn, có độ lún, còn có vô số hạt cát.

Không khí xung quanh cũng thay đổi hoàn toàn, ẩm ướt, mang theo bị mặn của muối, không khí tràn vào phổi, mang theo sự mệnh mông vô hạn, cảm nhận về khứu giác vừa trôi qua, đập vào mắt là trùng điệp những ngọn sóng nối nhau xô vào bờ, một màu xanh mát rượi, ánh sáng chan hòa, sắc xanh hòa cùng sắc trắng của bầu trời không gợn một áng mây, mệnh mông trải dài, không có điểm dừng. (ta chém^^)

Trước mắt là những cảnh tượng hùng vĩ như thế này, không phải đại hải còn có thể là cái gì?

Hồ tộc chẳng những không sợ thủy (nước) ngược lại thiên tính gần thủy, như vậy thâm nhập vào đại hải đối với tộc nhân dũng cảm hồ tộc mà nói, giống như làm một cái huấn luyện cùng khảo nghiệm năng lực tại một nơi thích hợp nhất.

Đối với Bảo Oa cùng Vân Chính Phong mà nói, biển cả bao la xinh đẹp này không phải là chưa từng gặp qua, thậm chí là rất quen thuộc.

Bọn họ từ nhỏ đã hay trốn đến những vùng biển ven Ngọc Hồ tộc, thường còn gặp được những đồng tộc khác cùng nhau chơi đùa, thường ngoạn trên biển, mà còn thường xuyên ăn vào đáy biển, du lịch quan khán đáy biển kỳ lạ thú vị với những kì cảnh mà đất liền không cách nào nhìn thấy.

Kỳ thật không chỉ bọn họ, chỉ cần là tộc nhân hồ tộc trưởng thành đều có thể không hề hạn chế đi vào nơi này, nhóm vu nữ cùng Bảo Oa thì không cần nói, họ thường xuyên đi vào bí đạo để lấy một ít hải tảo hoặc được liệu từ biển khơi, nhưng để cứu được tánh mệnh của Hồ hoàng chỉ có cây “vạn tuế trăm độc”, mà nhìn thấy loại kỳ thảo này toàn Ngọc Hồ tộc chỉ có một mình Bảo Oa.

Bởi vì địa điểm không xác định, cũng đã phái rất nhiều người lặn xuống biển sâu tìm kiếm, nhưng vẫn tay trắng trở về, vì an nguy của Hồ hoàng, Vân Chính Phong phải bằng mọi giá mang Bảo Oa trở về hồ tộc, tìm được cây “vạn tuế trăm độc”, nếu không. ...

Bạn đang đọc truyện *Hồ Xinh Đẹp, Sói Đùa Giỡn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

“Người ở trên này chờ ta?”

Bảo Oa một bên hỏi Vân Chính Phong đi theo phía sau, một bên hào phóng đem đai lưng cỡi xuống, bỏ đi quần áo, trên thân người bạch ngọc chỉ còn lại hai mảnh nội y nhỏ xíu.

Trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn bình thản, nhìn y phục mỏng manh trên người không đủ để che hết cả nơi tư mật, hai đỉnh phong son ngạo nghễ ẩn ẩn hiện hiện trước mặt Vân Chính Phong.

Trừ bỏ thiên tính lớn mật, nàng từ nhỏ đã theo nhóm hồ mẩu vào bí đạo học thuật, bên cạnh nàng, nam nhân chơi đùa từ nhỏ đến lớn chỉ có đại ca cùng Vân Chính Phong, những nam nhân khác căn bản không thể tiếp xúc với nàng, chỉ dùng thái độ cùng ngữ khí cung kính từ xa mà nhìn nàng.

Hơn nữa, nàng cùng hần chơi đùa, tắm biển ngoạn hồ không biết bao nhiêu lần. Mới trước đây bọn họ ngay cả một mảnh vải cũng không mặc, không phải cũng ở chung một chỗ sao? Huống chi trên người nàng còn có một bộ nội y nha, không phải trống trơn, cái gì cũng không mặc! Bảo Oa nghĩ thầm trong lòng.

Đứng ở nàng phía sau, Vân Chính Phong thấy nàng động thủ thoát y, ngay cả nửa điểm do dự cũng không có, gọn gàng cỡi xuống y phục của chính mình, “Ta cùng người cùng nhau đi xuống!”

Hần đem mái tóc dài so với nữ nhân còn xinh đẹp mượt mà hơn ở phía sau búi lại gọn gàng, trên người cũng chỉ còn lại độc một cái tiết khóa, đi đến bên cạnh Bảo Oa, dùng ngữ khí kiên định nói:

“Vạn nhất Hồ hoàng ngày nào đó tâm huyết dâng trào lại chạy tới làm cho Quý Xà vương cần cho một ngủm, ta còn biết chỗ mà đi lấy cây ‘vạn tuế từ trăm độc’.”

“Hừ! Nếu hần dám đùa giỡn ngu ngốc một lần nữa, cho hần chết đi cũng tốt lắm, đỡ phải lãng phí tài nguyên.”

Bảo Oa thật sự là đối với đại ca cùng cha khác mẹ vừa tức vừa thương, sợ là khắp thiên hạ cũng chỉ có hần sẽ vì sắc đẹp mà không muốn sống.

Miệng nàng nói ra những lời ác độc, nhưng động tác vẫn không dừng lại, khom người đem mái tóc dài cột lại, đồng thời thu gọn mớ y phục bừa bãi nàng vừa mới vất xuống.

Đứng ở tại chỗ, Vân Chính Phong đang nhìn nàng vô tư lộ ra cặp đùi dài thon đẹp, cân xứng, trong mắt đột nhiên nổi lên một tia ngân quang, mặt hiện lên một thần sắc khó lý giải, “Có người nhìn thấy sẽ không hay!”

Hần cảm giác được một cỗ áp lực cường đại theo phía sau mà đến, khi hần nhận ra người đang đứng phía sau, nhìn Bảo Oa trước mắt đang “hào phóng” triển lộ thân hình chính mình, nhin không được vui sướng khi người gặp họa.

Tiểu nha đầu này từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ biết sợ ai, cuối cùng cũng có người quản giáo !

“Đúng vậy! Chờ ta đem cái mạng nhỏ ngu ngốc của hần giữ lại, ta sẽ hảo hảo trừng trị hần, không cho hần cứ hể ba năm là lập một vương phi, hết nữ nhân này rồi nữ nhân khác, cuối cùng lại làm ra đại họa, ta không làm cho hần sửa đổi ta không lấy tên là Bảo Oa!” Bảo Oa đang nóng giận bưng bưng, nên không phát hiện Vân Chính Phong đang mỉm cười chế nhạo, mà đối tượng chính là nàng.

Chỉ là khi đã nghe được thanh âm chế nhạo của hần, ngẩng đầu, đang muốn mắng hần cười đến ghê tởm thế nào, thì đập vào mắt nàng lại là vẻ mặt tức giận của Kịch Liên Thiên. “Dì? Liên lang, chàng sao lại ở đây?...nhanh như vậy đã...”

Nhìn đến hoa cả mắt, Kịch Liên Thiên dùng tốc độ thần tốc rút ngắn khoảng cách mười bước giữa hần và Bảo Oa, chỉ trong nháy mắt, gương mặt đen sì đã kề sát gương mặt xinh xắn của nàng.

Bàn tay to của hần vung lên, đem áo choàng trên người bao bọc lấy thân người của Bảo Oa, cắn răng, trừng mắt nhìn về mặt vô tội của người yêu.

“Nàng sẽ mặc như vậy đứng ở trước mặt nam nhân?”

“Nam nhân?”

Bảo Oa mở to đôi mắt tròn xoe, trong lòng đột nhiên thấy hành động của Kịch Liên Thiên thật giống với đại ca ngu ngốc của nàng.

“Ác! Chàng nói ‘ềo là’ nha? Ta không phải đã nói cho chàng hiểu rồi sao? Ta căn bản không xem hần là nam nhân, vì cái gì không thể mặc như vậy? Ta cũng không phải không có mặc gì nha!”

“Không phải nàng không xem hấn làm nam nhân, hấn liền thật sự không phải nam nhân, nàng rút cuộc..... Rút cuộc có hiểu hay không nha?” Kịch Liên Thiên tức giận đến ngay cả nói đều nói không rõ, lại thực không thể nhẫn tâm mà trách nàng, nói xong lời cuối cùng cũng chỉ có thể hỏi một câu bất đắc dĩ như vậy.

Chưa bao giờ có ai dám dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với nàng dù chỉ một câu, hôm nay nếu đổi thành người khác như vậy đối với nàng nói chuyện, đừng nói là có thể mạng nhỏ khó bảo toàn, ngay cả gia quyến cũng khó tránh khỏi liên lụy a, nàng đường đường là công chúa Ngọc Hồ tộc, hơn nữa lại là thánh nữ địa vị tối cao nha!

Nhưng hiện tại người đang đứng ở trước mặt nàng không phải ai khác, mà là tiểu oan gia mà nàng yêu say đắm a!

Vì thế Bảo Oa cụp mi mắt, khoe miệng cong lên, dùng một nụ cười xinh đẹp, quyến rũ trấn an nam nhân trước mặt.

“Tốt lắm, ta về sau sẽ chú ý, nhưng hôm nay có thể ngoại lệ một lần được không, nếu mặc nhiều quần áo hơn ta sẽ không thể bơi được.....”

“Hai người các ngươi đừng ở chỗ này liếc mắt đưa tình.” Nam chính đã xuất hiện, kẻ ngoài cuộc cũng nên thức thời mà rút lui, Vân Chính Phong từ lúc Kịch Liên Thiên xuất hiện liền đem y phục mặc trở lại trên người.

“Kịch huynh, nơi này giao cho huynh, ta quay về trước chuẩn bị.”

Nghe được thanh âm của Vân Chính Phong, Kịch Liên Thiên mới xoay người ngượng ngùng nói: “Hồ tướng quân, thất lễ rồi, đến mà chưa kịp thông báo với tướng quân một tiếng đã vội vàng.....”

Vân Chính Phong nhắc tay, “Được rồi, đừng một câu ‘tướng quân’ hai câu ‘tướng quân’ đi, gọi ta Chính Phong là được rồi, chờ sau khi Bảo Oa lấy được cây ‘vạn tuế tử trăm độc’, chúng ta sẽ tiếp tục hàn huyên!”

Sau khi nói xong, hấn tiêu sái xoay người rời đi, hướng về nhóm vu nữ vừa mới dẫn đường cho Kịch Liên Thiên.

Mà Kịch Liên Thiên đương nhiên cũng không có khả năng để cho Bảo Oa một mình xuống biển, hấn bắt đầu động thủ thoát y. (há há, làm tiểu hổ riết ta nhạy cảm với hai từ ‘thoát y’ này lắm nha!!! ^^)

“Ta cùng ngươi cùng nhau đi xuống.....”

“Chờ một chút!” Bảo Oa đè lại bàn tay đang xóc quần áo lên của Kịch Liên Thiên.

“Chàng biết bơi sao?”

“Biết! Bơi lội với ta mà nói không là vấn đề, nàng yên tâm.....” hấn cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng, trộm hương.

“Giúp ta cởi y phục ra.”

“Vậy chàng trước hãy ngậm cái này trong miệng, nhớ kỹ, sau khi nhập vào hải lý tuyệt đối không được nhả ra, bằng không khi lặn xuống đáy biển, nếu có sơ sót gì, hậu quả khó lường được.”

“Đây là cái gì?”

Kỳ thật năng lực của bọn họ mà nói, lặn vào đáy biển cũng không phải chuyện khó khăn lắm, chính là hoàn cảnh thay đổi, khó có thể bảo đảm được an toàn tuyệt đối được.

“Đến, để ở dưới lưỡi.” nàng đương nhiên hiểu được bọn họ xuống biển không có vấn đề, nhưng vì đề phòng những rủi ro có thể xảy ra, vẫn là có chuẩn bị hoàn hảo vẫn tốt hơn.

“Đây là ‘lâm thủy ngọc’ của tiểu công chúa Nhân Ngư tộc tặng cho ta, nó có thể giúp chúng ta khi ở dưới đáy biển vẫn có thể cảm thấy bình thường như khi ở đất liền, là bảo vật hiếm có a!”

Nàng cũng ngậm lấy một hạt ngọc, mới động thủ giúp hấn thoát y.

Lặn vào biển, nước bao lấy toàn bộ cơ thể. Những mảnh vải mỏng manh nhanh chóng được thấm ướt, dán sát vào thân thể mỹ miều của Bảo Oa, những đường cong nữ tính mềm mại dưới mặt nước càng tăng thêm vẻ mỹ lệ, mê hoặc.

Hai tay nhỏ xinh xẻo khóa nước, chân thon dài đẩy nước, chỉ vài động tác, đã lặn sâu xuống đáy đại dương.

Nàng xuyên qua dãy san hô sống động hoàng kim, lướt qua thảm hải quỳ dày đặc, mềm mướt, sắc sỡ loá mắt, với những bầy cá đáng yêu lấp ló bên trong, sau đó bơi vào một vùng biển với những tảng đá cao, che khuất lẫn nhau, tạo thành một khung cảnh thần bí.

Xác nhận địa điểm không có sai lầm, nàng quay đầu nhìn Kịch Liên Thiên vẫn đang ở sát bên cạnh, bởi vì trong miệng cả hai đều hàm chứa lâm thủy ngọc nên đều mở miệng, nàng dùng biểu tình nghiêm túc đối hấn nói:

“Liên lang, đợi lát nữa khi ta duỗi tay ra, chúng ta sẽ lập tức lui lại, trăm ngàn lần cũng không được có một chút chần chừ.....”

Nàng nhìn Kịch Liên Thiên, sau khi hấn gật đầu, mới quay lại, ánh mắt chăm chú nhòm vào một tảng đá ngăm màu ánh bạc, biểu tình ngưng trọng

“Chuẩn bị”

Kịch Liên Thiên bị thái độ chuyên chú của Bảo Oa làm kinh động, lực lượng toàn thân chuyển khởi, trừ bỏ chuẩn bị tốt cho việc bảo hộ nàng ở vòng ngoài, tinh thần cũng tập trung đến cao độ, tùy thời đều có thể mang nàng thoát khỏi nguy hiểm.

Bảo Oa tinh tường biết chính mình đang đợi cái gì, nhưng Kịch Liên Thiên lại chỉ có thể ngây ngốc nhìn nàng chăm chú nhìn tảng đá ngăm màu bạc.

Ngay tại thời điểm Kịch Liên Thiên thiếu chút nữa nghĩ đến Bảo Oa là đang đùa giỡn hấn, đột nhiên tảng đá màu bạc kia chuyển mình, ở giữa khe đá chuyển động, tách ra, như một cái miệng lớn từ từ mở ra.

Ngay tại giây phút đó, Bảo Oa nhanh tay vói vào cái khe đỏ tươi đang mở ra của dãy đá ngăm.

Lúc này Kịch Liên Thiên chỉ kịp nghe được trong đầu truyền đến một tiếng kêu to cao vút.

“Liên lang, đi mau!”

Hấn căn bản vẫn chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì, mặt biến lại chấn động dữ dội, chỉ thấy bờ vai của hấn bị Bảo Oa nắm chặt, kéo đi, hấn chỉ biết dựa theo lực đạo của nàng mà ngây ngốc tiến theo, động tác vì thế mà có phần trì hoãn, mất đi linh hoạt.

Bọn họ nhanh chóng vung vẩy trong hải lý, Bảo Oa toàn thân dường như chấn động, phương hướng tán loạn, Kịch Liên Thiên trong lòng một bụng nghi hoặc, tuy rằng rất tò mò nhưng vẫn theo bản năng tiến lên phía trước, theo sát nàng.

Nhưng là hấn vẫn là không áp chế nổi cảm giác tò mò mãnh liệt, vì thế khi đã bơi được cách dãy đá ngăm kia một khoảng, hấn dừng lại một chút, quay đầu, muốn nhìn xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, lại làm cho Bảo Oa lo lắng bỏ chạy hốt hải như vậy.

Khi hấn quay đầu lại, cảnh tượng trước mắt thật làm cho hấn kinh hãi. Nguyên lai vừa rồi còn là một tảng đá ngăm màu bạc bất động, giờ phút này lại biến thành một khối vật thể hình dạng bất định, đỏ tươi như máu, vuron ra vô số xúc tu, mà những xúc tu này chính là hướng họ lao tới.

Ngay tại giây phút hấn quay đầu nhìn lại, giây phút hấn chần chờ do dự, nhìn cảnh tượng kinh hoàng trước mắt, năm sáu cái xúc tu đỏ tươi đã muốn buồn tới, chuẩn bị quấn lấy chân hấn, thì trên vai truyền đến một lực đạo, trong giây phút sinh tử đó, vừa vặn kéo hấn thoát ra khỏi những cái vòi như bạch tuộc.

“Còn xem! Người muốn cho ta làm quà phụ sao?” Nàng gấp đến độ đem hết khí lực kéo hấn một phen, vì cứu mạng, nàng mới mặc kệ nói ra những lời có bao nhiêu khó nghe a!

Cánh tay bị kéo mạnh đến phát đau làm cho hấn phục hồi tinh thần lại, cũng vì thanh âm của nàng có bao nhiêu nghiêm khắc, có bao nhiêu lo lắng mà hấn biết được vật thể kì dị kia có bao nhiêu nguy hiểm.

Vì thế hấn chẳng những dùng sức bơi vượt qua Bảo Oa, đồng thời vuron cánh tay, hoàn trụ eo nhỏ của nàng, phát huy sức mạnh của nam nhân, vận sức, nhanh chóng cùng nàng rời khỏi vùng đá ngăm, bỏ lại quái vật phía sau đang truy đuổi ráo riết.

Dùng lực toàn thân, tốc độ đẩy cao, khi trước mắt lại một lần nữa hiện ra thảm hải quỳ sắc màu rực rỡ, Bảo Oa đang tựa sát vào người hấn mới vỗ vỗ vào người hấn, biểu đạt ý nghĩa thông báo cho hấn biết nguy hiểm đã trôi qua.

“Tốt lắm, tốt lắm, nó sẽ không truy lại đây”(truy=đuổi theo)

Thảm hải quỳ rực rỡ sắc màu này chính là thiên địch của quái vật kia, chỉ cần nó dám hơi chút tiếp cận, sẽ bị hải quỳ phân bố ra bao lấy toàn thân, tiêu hóa nó, chỉ trong nháy mắt sẽ hoàn toàn tan chảy. (thiên địch= kẻ địch trời sinh)

Cho nên, bọn họ chỉ cần tiến vào khu vực hải quỳ liền có thể giải trừ nguy hiểm.

Bảo Oa ngẩng đầu nhìn Kịch Liên Thiên vẫn đang ôm chặt lấy nàng, tiếp tục tiến lên phía trước.

Nàng nhìn thấy gương mặt tuần tú lúc này chỉ còn lại sự nghiêm khắc cùng băng lãnh, bất giác cảm thấy kỳ quái.

“Ta không phải nói không có việc gì sao? Chẳng như thế nào còn chưa buông ra?”

Kịch Liên Thiên dùng sức, ôm lấy bàn tay đang náo loạn muốn vùng ra, ánh mắt lạnh lùng quét xuống, buông xuống hai câu:

“Chết tiệt! Xứ nha đầu, nàng hiện tại tốt nhất im lặng cho ta!”

“Ta.” thật đáng sợ a! Bảo Oa muốn phản bác nhưng nhìn thấy gương mặt lạnh như băng, lại đen thui của hấn thì không dám nói tiếp, rụt cổ lại.

Nịnh nọt, nàng nâng môi, hôn nhẹ lên gương mặt xám xịt kia Từ lúc nàng quen biết hấn đến bây giờ, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hấn lộ ra gương mặt lạnh khốc nghiêm khắc thế này.

Ân..... Hấn đường như thật sự rất tức giận.

Tuy rằng nàng cũng không rõ là vì nguyên nhân gì, nhưng nàng biết rõ hấn tức giận như vậy là vì nàng, nói như vậy nàng vẫn là nên thức thòi, ngoan ngoãn im lặng thì tốt hơn!

“Oa! Vẫn là đất liền khô ráo mới thoải mái.”

Bị Kích Liên Thiên “lôi” một mạch từ dưới nước lên bờ, Bảo Oa, hít một luồng khí, liền cảm thán một câu.

Nghe được phía sau thanh âm vẩy nước, nàng còn chưa quay đầu, cũng chưa kịp hỏi hấn nguyên nhân vì sao lại tức giận như vậy, cả người đã bị hấn mạnh mẽ chuyển hướng, đối mặt với hấn, sau đó nhìn gương mặt càng lúc càng đen của hấn đang ngưng đọng những giọt nước biển lạnh lẽo, đôi mắt như là đang bốc cháy a!

“Nàng.....”

“Nàng sao lại to gan đến mức này? Chết tiệt! Trong Hồ tộc không có một ai có thể quản được nàng có phải không? Chuyện nguy hiểm như vậy rốt cuộc tại sao lại vẫn có thể mạo hiểm mà làm? Nói nhanh! Nàng rốt cuộc đã làm bao nhiêu lần rồi?”

Kích Liên Thiên hai tay nắm chặt đầu vai Bảo Oa, vì quá mức cuồng nộ mà không thể khống chế lực đạo, làm cho nàng bị lắc đến run run.

Bị lắc đến xương cốt đều muốn tan ra, Bảo Oa cố gắng ngăn cản động tác của Kích Liên Thiên

“Liên lang, Liên lang..... Chàng đừng lắc nữa, ta muốn phun.....”

Vòm ngực trần trụi của Kích Liên Thiên vì tức giận kịch liệt mà phập phồng lên xuống, nghiêng đầu, đem lâm thủy ngọc trong miệng phun ra, lập tức lại quất lên.

“Từ hôm nay trở đi..... Không! Từ giờ trở đi, ta không cho phép nàng xuống cái địa phương quái quỷ đó lần nữa, Bảo Oa, nàng nghe rõ rồi chứ? Trả lời ta, nàng có nghe không?”

Hấn tuyệt không cho phép nàng mang tính mạng của mình ra đùa giỡn như thế! Nữ nhi tương lai của bọn họ cũng không cho phép!

Kích Liên Thiên cũng không quên được lời nói của nhóm vu nữ: “nơi đây là nơi Bảo Oa rất thích, rất thường hay đến đây để chơi đùa.....”

Ai đến đây, muốn làm gì, hấn cũng không thèm quản, hấn chính là không cho phép nữ nhân mà hấn yêu quý cùng nữ nhi của mình đến cái địa phương nguy hiểm như vậy!

Kích Liên Thiên bị hành vi liều mạng của Bảo Oa làm cho giận sôi lên, chỉ còn kém không có ngửa mặt lên trời mà thét thôi.

Bảo Oa rốt cuộc đã hiểu được nguyên nhân vì sao Kích Liên Thiên lại sinh khí, thì ra là vì hấn lo lắng cho nàng, nhìn thấy hấn tức giận đến như vậy, nàng lại cảm thấy vô cùng ảm áp, gương mặt xinh đẹp không hề hiện lên một tia tức giận, chỉ cúi đầu, dựa sát vào khuôn ngực của hấn, thở thê:

“Liên lang, chàng bình tĩnh một chút, ta đáp ứng chàng, đây là cuối lần cuối cùng, ta về sau sẽ không bao giờ vì đại ca ngu ngốc kia mà xuống biển lấy cây “vạn tuế tử trăm độc” nữa, được không? Liên lang, chàng đừng tức giận nữa.....”

Nàng đáp ứng sẽ không vì đại ca mà xuống biển nữa, nhưng cũng không nói không vì cái gì khác nha!

Gương mặt khả ái đang chôn trong lòng Kích Liên Thiên hiện lên một tia ranh mãnh, miệng cố ý nói ra những lời qua loa, tính tạm thời trước đem Kích Liên Thiên đang tức giận đến bốc khói hao hao an ủi, chờ cho thời gian làm hấn quên đi chuyện hôm nay, hấn tự nhiên sẽ quên luôn mệnh lệnh hạn chế nàng. Bảo Oa tỉnh ranh nghĩ thầm trong lòng

Nhưng Kích Liên Thiên ở bên cạnh nàng cũng đã một đoạn thời gian, tâm tính của nàng hấn cũng sớm đoán được, nàng sao có thể nhanh chóng ngoan ngoãn nhận lời như vậy, vì thế hấn nhẹ nhàng đẩy cái đầu nhỏ của mỹ nhân đang cố gắng chôn trong lòng mình, nâng cái cằm nhỏ nhắn của Bảo oa lên.

“Ngẩng đầu lên nhìn ta.”

“Chán ghét! Sớm biết như thế này sẽ không cho chàng theo ta xuống biển!” biết không qua mặt được Kích Liên Thiên, Bảo Oa ngẩng đầu, chu chu đôi môi đỏ mọng, hờ dỗi lăm lăm mấy câu.

“Nàng nói cái gì?” Kích Liên Thiên kỳ thật nghe được nhất thanh nhị sở, nhưng cũng không tin nàng dám lớn tiếng trước mặt hấn nói lại lần nữa xem, cho nên cố ý hỏi. (xí, tỷ tỷ nói đi, không cần sợ, pan ủng hộ tỷ!!! *ai đó đang nhìn mình bằng ánh mắt hình viên đạn* à, không có gì, mọi người cứ tiếp tục, pan ed tiếp đây T___T)

“Không có a!” Bảo Oa bịu môi, “Được rồi! Ta đáp ứng chàng, từ nay về sau, ta không bao giờ đến đó nữa, bắt quá chàng nhá định phải cho phép ta đến hải lý, thăm bạn hữu ở Nhân Ngư tộc, có thể chứ?”(nhân ngư=người cá ^^)

Hấn nhéo nhéo hai gò má phúng phính vì hờn dỗi mà phình to của nàng, thấy nàng nhượng bộ nên cũng không còn giận dữ.

“Có thể, ta sẽ bồi ở bên người nàng, nàng nếu dám xuống đáy biển nữa, chuẩn bị tâm lý sẽ bị ta đánh vào mông! Xú nha đầu, thật làm ta lo lắng.”

“Liên lang, chúng ta phải nhanh trở về, bằng không sẽ không kịp.” Bảo Oa nhẹ giọng nói sang chuyện khác.

“Cái gì không kịp?” giai nhân trong ngực, bất kì chuyện gì cũng không còn quan trọng.

“Mạng nhỏ của đại ca ta! “Nó” sau khi rời khỏi mặt biển một canh giờ sẽ mất đi công hiệu.”

Bảo Oa đem vật vẫn đang gắt gao nắm ở trong tay đưa cho Kịch Liên Thiên xem. Chỉ thấy khi bàn tay nhỏ vừa mở ra, bên trong chỉ có một đoạn vật thể trông rất mềm mại, màu sắc đỏ tươi, nhỏ bằng ngón tay út, phát ra huỳnh quang óng ánh.

Nàng chỉ vào nó rồi nói, “Đây là cây “vạn tuế tử trăm độc”, quái vật vừa mới công kích chúng ta kì thật là một loại thực vật dưới đáy biển, nó gọi là “trăm độc thụ”, nếu bị xúc tua của nó đụng tới, không đến một giây, sinh vật gì cũng lập tức chết đi, vô phương cứu chữa, mà vật này, chính là mầm móng của nó, cũng chính là đứa nhỏ của nó.....”

Bảo Oa trong mắt toát ra áy náy, “Bởi vì chúng ta đoạt đi đứa nhỏ của nó, cho nên nó mới có thể lấy phương thức kịch liệt như thế công kích chúng ta, bình thường nó không phải như thế..... Đều là đại ca của ta tạo nghiệt, làm hại ta buộc lòng phải làm chuyện này, làm cho “cốt nhục phân ly”, tuy rằng nó là thực vật, bất quá cũng là có cảm tình nha!”

“Đi thôi! Đừng khờ sờ, chờ đại ca của nàng khỏi hẳn, ta cho phép người đánh hẳn một chút.”(èo, người ta là Hồ Hoàng đó soái ca>.< *lại bị Thiên ca đá một cước* T___T, oa, ta muốn đôi nam 9!!! *lần này bị trời hoàn toàn, tả tội* ...)

Kịch Liên Thiên trên đường trở về mới biết được nguyên do vì sao đại ca của Bảo Oa bị trúng độc, hừ, vì hấn háo sắc, thế nhưng yếu Bảo Oa lấy thân thí hiểm? Hừ! Cho dù hẳn là Hồ Hoàng..... Hấn có chết cũng không uổng!

“Vậy chàng trước hết phải đánh đổ ẻo là.....” Bảo Oa sau khi dùng nước biển tắm ướt cây “vạn tuế tử trăm độc” một chút, mới lo dềnh tra lời.

“.....” Kịch Liên Thiên không nói gì.

“Liên lang? Chàng tại sao lại không nói lời nào?” Bảo Oa ngay cả đầu cũng không nâng, đương nhiên cũng không nhìn thấy sắc mặt của hẳn có bao nhiêu khó coi.

“Bảo Oa!” Kịch Liên Thiên nháy y phục lên, mặc lại trên người.

“Ân?” Bảo Oa cũng không dừng tay, vì thời gian cấp bách, động tác cũng rất nhanh.

“CÂM MIỆNG!”

Kết thực:

“A..... Bên ngoài mọi người đều đang đợi chúng ta!”

Bị thân hình cường tráng áp đảo lên giường, Bảo Oa bị Kịch Liên Thiên đùa giỡn mà thanh âm suy suyễn, nhưng vẫn đang còn lo lắng hôn lễ còn đang chờ họ tiến hành a!

Vốn nàng đã được Vân Lai giúp mặc xong giá y cầu kỳ xinh đẹp, chỉ còn thiếu một chút, đội lên hỷ phượng là có thể ra ngoài, cử hành hôn lễ trong ngày đại lễ của Linh Lang tộc.

Không nghĩ tới, cái tên sắc lang này lại đột nhiên xông vào, nhị gia hẳn ra lệnh một tiếng đã đem Vân Lai cùng đám người này gờu bận rộn trang điểm, làm tóc, toàn bộ đuổi ra ngoài, tiếp theo không để ý đến trang phục, đầu tóc, cùng mỹ nhân nàng cùng mọi người đã tốn bao công sức để chuẩn bị cho đại lễ thành hôn, đem nàng kéo đến trên giường.

Như thế này là sao, còn chưa đại hôn, hẳn đã muốn động phòng!

Hành vi của hẳn làm nhóm thị nữ bị đuổi ra ngoài nom nớp lo sợ, aiz, nhị gia của chúng nô tỳ! Bây giờ ở Linh Lang thánh điện, toàn bộ tộc nhân còn đang chờ bọn họ bước vào cử hành đại lễ, nếu cứ như vậy, chỉ e là... bọn họ làm sao dám quay ra bảo đảm với Lang Vương đây?

Vài thị nữ bị bức đến độ muốn giơ chân a!

Bên ngoài, người người thấp thỏm, bên trong hỷ phòng, Kịch Liên Thiên vẫn đang giường vuốt sói, thân hình trắng kiện gắt gao đè lên thiên hạ mảnh mai đã sớm bị hẳn lột sạch hỷ phục.

“Ngoan..... Bảo Oa, một chút nữa là tốt rồi..... Ân a.....”

Bạc mội ấn xuống bờ môi căng mọng, những nụ hôn triền miên không dứt, hai tay không ngừng xoa nắn lên nơi đầy đà mềm mại.

Nàng bị hôn đến mê muội, da thịt tuyết trắng phiếm hồng, giọng nói trở nên hư nhược như một chú mèo nhỏ

“A..... A ân..... Liên lang.....”

Hai tay không ngừng nắn bóp tuyết phong, hai đầu ngón tay tà ác không ngừng se sát hai đỉnh tuyết phong, làm chúng vênh cao, cứng rắn vẫn chưa chịu buông tha, bạc môi lại di chuyển, cái lưỡi ẩm nóng, lướt tỉ mỉ qua từng tắc da thịt trắng hồng, ngậm lấy đỉnh hoa, triền miên dây dưa .

Ngay tại thời điểm cả hai người bên trong đang chìm đắm trong hoan lạc, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm thúc giục.

Vân Lai then thùng, nhưng lại quá gấp gáp, không thể không nhắc nhở.

“Nhị gia, nhị gia, ngài chuẩn bị xong chưa? Thánh điện lại cử người đến nhắc nhở, nói là giờ lành đã đến..... Nhị gia nha! Ngài khá mau..... Mau.....”

Mau cái gì? Vân Lai cũng chỉ mới là một tiểu cô nương, sao có thể nói ra những lời tiếp theo đây? Vì thế Vân Lai nhận lệnh đến thúc giục cũng chỉ biết đỏ mặt ấp úng, đứng đợi trước cửa, cũng không giải quyết được gì. Mặc kệ nhóm thị nữ bên cạnh ra sức van nài, năn nỉ nàng mau tìm cách lôi hai nhân vật chính bên trong ra, nàng cũng chỉ biết lắc đầu, mặt đỏ tai hồng.

“A..... Trời ơi! Liên lang, chàng mau dừng lại.....”

Người bên ngoài thúc giục, Bảo Oa trong lòng gấp đến độ nhảy lên, thân mình lại vì nghe thấy Vân Lai kêu to mà căng thẳng, khẽ cong lên, làm hai quả tuyết lê càng ấn sâu vào vòm ngực của hắn, hoa tâm vì hồi hộp mà siết lại càng chặt.

“Đúng rồi, chính là như vậy..... Bảo Oa ngoan, kẹp chặt một chút, lại đến..... Đã tới rồi..... A.....”

Mồ hôi như mưa theo động tác cuồng dã của hắn mà tuôn xuống, từng giọt ướt đầm, hoa tâm mẫn cảm vì tâm tình hồi hộp của Bảo Oa mà càng thêm thắt chặt, bao trụ hoàn toàn nam cương cường đại của hắn, cực hạn mất hồn, khoái cảm hoàn mỹ cũng sắp làm cho hắn đạt tới cao trào .

Đại chương lại trượt xuống eo nhỏ, vượt qua rừng hoa, tiến đến nơi hai người đang giao triền, gầy lên nụ hoa đỏ mọng, ướt át, day nhẹ, chà sát, tăng thêm lửa nóng, làm cho Bảo Oa kèm lòng không được muốn hét lên.

“Bảo Oa, nàng ngoan một chút, kẹp chặt một chút, nếu không ta sẽ không tha cho nàng xuống giường.....”

Hắn bá đạo yêu cầu nàng cùng hắn cùng nhau đạt tới hoan ái cao nhất, động tác lại gia tăng, càng mãnh liệt, càng thâm sâu. .

Vốn đã bị hắn làm cho tâm thần báng loạn, sức lực toàn thân dường như muốn theo mỗi động tác của hắn rút sạch, Bảo Oa chỉ có thể ai ai khinh ninh.

“Ân..... Ân a.....”

Giữa hai chân đột nhiên bị hắn dùng thô chỉ (ngón tay thô ráp) vãn vãn, nàng làm sao còn cần hắn uy hiếp? Thân mình nhất run run, thân thể xinh đẹp mềm mại run run, noi mềm mại không khéo sẽ bị hắn làm hồng mắt, cao trào trong nháy mắt đánh úp lại, hại nàng thiếu chút nữa ngất đi.

Gương mặt xinh xắn lúc này đã đỏ bừng, nguyệt nhi không ngừng co rút lại, nàng hoàn toàn đạt tới cao trào của hoan ái.

Vì thế hắn thừa dịp nàng kích triều cự long càng mãnh liệt ở trong hoa huyết trửu đưa, cũng đem chính mình đưa lên cao trào tuyệt vời huyền lệ.

“Bảo Oa, ta yêu nàng!”

Hắn cuồng dã đem mầm mống nóng cháy cùng yêu ngữ hoàn toàn trút xuống ở trên người nàng. ...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hồ Xinh Đẹp, Sói Đùa Giỡn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.